ספר

מעין החכמה

מכתבי הרב האלהי בוצינא קדישא מוה' יצחק לוריא זלה"ה
והוא ספר יקר הערך ולא היה בנמצא אפי' בכתב כ"א מעט מזעיר
בעולם ורבים וכן שלימים התאוו תאוה במאוד לשתות בצמא דברי
אהיס"חיים הנאמרים באמת דלו וגם רלו שיהוקו מילין לכל עילאה
להעלותן על מכבש הדפוס וגזרו אומר בהסכמתם כפי אשר יודפס
כל ההסכמות על ספר התמונה :

נדפס פה ק"ק קארעץ

תחת ממשלת אדונינו המיוחס הגדול ההסיד הדוכס יוזיף
טשארטריסקי סטאלניק ליטעווסקי סטארסטי לאלקי יר"ה

Gedruckt in KORZEC in Volhyni-
en in der Koeniglichen und der Re-
publique privilegirten Druckerey,
Jüdischer Bücher,
von
JOHAÑ ANTHON KRÜGER,
in WARSHCAU.

אין דער פראוולגירטי דרוקרייא פון דען הערן יאהן
אנטאן קריגר אין ווארשוי :

בשנת גן נעול מעין חתום לפ"ק

מעין החכמה

פרק א יתברך שמו הגדול כשעלה ברצונו הפשוט (כי אין שייך לומר ברצון שבורא השתנות ח"ו ע"כ אנו צריכין לומר הפשוט) להיטב ובאם אין עולם למי ייטיב כדי להוציא מחשבתו אל הפועל. כביכול צמצם שכינתו למעלה בסוד צמצם שכינה בין שני בדי ארון ואותו חלל הנשאר נקרא אויר קדמון ולא חלל כי מלת חלל מורה שאין בו שום דבר אבל בכאן נשאר רושם לפי שבכל מקום שהשכינה שורה אף אם אח"כ היא מסתלקת ומתעלה נשאר במקום ההוא רושם אותה קדושה וזהו רשימו עלאה מובא בס"ה ונקרא ג"כ אויר קדמאה ונקרא ג"כ טהירו עלאה ולא טהירא סתם :

פרק ב והנה ראתה חכמתו ית' שא"א לעולמות להתגלם באויר קדמון זה לגודל דקותו ורוב אורו לכן רמז ליו"ד דס"י אחרונה דשם ס"ג שהוא ברגלי השכינה לפי שאינו בהיר כ"כ כא"ק מפני שבאויר קדמון זה יש בו אור עצמותו ית' שנשאר מתנו הרושם כנ"ל וגם כל הרושם מכל האותיות המלבושים שהם רל"א פנים ורל"א אחור עיין עליהם בספר עמק המלך או בס' ויקהל משה או בספר נובלות חכמה ותמצאם שם. אבל היוד הנ"ל היא רק אות א' וגם היא ברגלי השכינה ואינו דומה רגלי של מלך לראשו של מלך אף כי הכל מלך אחד כי הראש גדול ומשובח מרגלים ורמז הקב"ה ליוד הנ"ל שתרד ותאיר בא"ק זה בצורה שהוא קצת מעובה כנגד אור האויר הקדמון הנ"ל ואח"כ החזיר היוד למעלה ובירידתה החזרה ועלייתה עלה ג"כ הרשימו הנ"ל שבאויר קדמון הנ"ל כי כל הזרה היא דין כמו שנבאר בפ"ד וכן עשתה שיוד שירדה למטה לא"ק זה והניחה בה אורה שהוא קצת מעובה והעלתה עמה מקצת הרשימה הנ"ל למעלה בעלייתה :

פרק ג ונקוט האי כללא בידך כי כל חזרת אורות היא דין וכל התפשטות אור הוא חסד על דרך המים הנגרים. ודוקא התפשטות כפשוטו. אבל התפשטות דרך נפילה הוי דין של חסד. והתפשטות שהוא נופל דרך נפילה הוי דין של גבורות א"כ הם ג' ענינים חלוקים דהיינו התפשטות אור שהוא נופל דרך נפילה הוי דין בגבורות והתפשטות שהוא מתפשט דרך נפילה הוי דין דחסדים והתפשטות שהוא מתפשט דרך התפשטותו הוא חסד גמור והרמז בשם יעקב יו"ד שהיא רחמים בק"ע לשון בקיעות שהוא נפילת האור :

פרק ד ואלו החזרות וכדומה להם שאנו עתידין לפרש נמשכה שבירת הכלים ונתהוו הדינין והקליפות ומחזרה א' של יו"ד הנ"ל שהוא דין נתגלם ונתעבה קצת א"ק ג"כ ונעשה כדור הנקרא בס"ה טהירו וזה הטהירו התפשט אח"כ בתוך האויר עד שכמעט מילא החלל אויר קדמון זה מפני שהוא חסד שטבעו להתפשט ומפני שראתה חכמתו ית' שאפילו בתוך הטהירו הזה לא היו יכולין העולמות להתגלם שעדיין האור גדול ודק ולכן חזר ורמז ליו"ד האחרונה זו הרמוזה שתחזור החזרה שנית ותבקע טהירו זה ותכנס ותאירה לתוכה ואח"כ תחזור למעלה וכן עשתה היוד. אך ורק שבפעם ראשון כאשר ירדה היוד הניחה כל אורה באויר קדמון ולא הי' בה כח עוד לרדת ולבקוע בדור הטהירו והוצרכה לקבל אורה מאות ה' שלפניה וירדה והאירה בתוך א"ק וחזרה ומאותה חזרה שנית של היוד נתהווה בתוך טהירו זה כדור א' הנקרא כדור כתר שבו היו כלולי' כל י"ס בכח שלא הי' ניכר רצונו. עד"מ כמו שבאדם יש ד' יסודות בכח אבל אינם ניכרים בפועל :

פרק ה אח"כ גזרה חכמתו ית' להוציא ספי' הנ"ל שבכתר מכח אל הפועל כדי להמציא עולמות ורמז ליו"ד הנ"ל שתחזור ותבקע ותאיר בתוך כתר ושאח"כ תחזור למעלה. חזרה ב' וכן עשתה ותאירה ומחזרתה למעלה נתגלות אלו הספי' שהי' בכתר בכח ונתגלמו באופן שהיו ניכרים והיו שם בכתר

בעיגול וזה הוא שאמרו הקדמונים שהספירות הם רשם בעיגול ולקו דבריהם בזמן שהי' בכתר הנ"ל ובדרך הזה דרך ר' אברהם מזוג"ל עפי"ה בס' הגלגולי' ועיין בפרדס והמאמר שם אגן הדעות :

פרק ו נא"ל כי בהיות הספי' בכתר במילר הוא בעיגול היתה היו"ד הנ"ל משפעת ומאירה עליו ובכל מה שבתוכה · לפי שבחכמתו ית' רמז ליוד הנ"ל שבחזירתה למעלה לא תחזור למעלה לגמרי אלא שתאי' ותה' הופפ' על כתר על פני שטח הכלי ויש בה"ה מטי ולא מטי ר"ל מגיע ולא מגיע בסוד ורוח אלפי' מרחפת וגו' שהכתר היא מים חסד הפשוט וזה סוד ורוח שמים שפרה · ולפי שבו תהי' להוציא הספי' הנ"ל מה שתר הנ"ל להוציא העולמות לכן שמה פניה להאיר ולהשפיע בפרטות שפע גדול בחכמה שבכתר כדי לתת לה כח לצאת משם ולאסוף ולגנוס בקרבה כל שאר הספיר' שהיו בכתר האמור כי היא יושבת שם בראשונה לכל שאר הספי' ואלי' היא ראוי השפע הזה · והיוד בטש בכח בחכמה והוא סוד ויתעבר ד' בי למענכם כנ"ל יו"ד דהיא חכמה יצאה מכלי שהוא כתר מעוברת בשאר ספי' כי נפתח הכדור ויצאה החכמה וישב' תחת שולי הכתר ובקרבה כל שאר הספי' · והנה מהמשכות שפע יו"ד האמורה שהיתה הופפת ע"פ הכתר והיתה משפעת בחכמה כאמור נתהוו זיין וזהו סוד כתר דאותיות דהיינו אור דנפיק מיו"ד · ח"ש בס"ה הזיין הייש התגין · ולכן הם בצורת זיין היא יו"ד ע"ג וי"ו כמין קו של וי"ו ראשה · ראשה יוצא מגוף היו"ד הנ"ל וסופה מגיע עד החכמה שבכתר ונדבק בו והיא קו המדה שניתן מזה לכל הספי' כאשר יתבאר · והנה הסוף קו הזה האמור לרוב השפע שנשפע ויורד עליו מלמעלה מגופה של היו"ד · לצורך החכמה עד שקלה ההוא של הקו הדבק בה בחכמה כאמור נתרבה ונתרחב ונעשה היו"ד אשר קולה שלמטה נכנס לתוך החכמה לגופה חופף עלי' ובצאת החכמה מהכתר כאמור נמשכה עמה היו"ד הנ"ל שהיתה דבוקה כנ"ל ושני היודין הנ"ל עדיין נשארו דבוקים על קו הנ"ל ודרך אותו הקו הנ"ל היוד העליונה משפעת ביוד ואת השניה כזה :

פרק ז והנה היו"ד הזאת השנית הדבוקה בחכמה השפיע בינה דרך קולה התחתון הנכנס בחכמה האמור בכדור הבינה שבחכמה והאירה בה למען תת לה כח לצאת משם וגם לאסוף ולקלוט בקרבה כל הספי' האחרות שהיו עמה בחכמה : ויהי כן כי יצאה הבינה מקרב החכמה קלטה בקרבה כל שאר הספי' · ולפי שהכלי זה של בינה הוא מעולה ובהיר מלבש הספי' וקרוב כמו לבש החכמה עד שכמעט אין הפרש בין בינה ובין חכמה ר"ל האיכות ולא הכמות כי בהכמות היא רק שליש החכמה וע"כ השפיק לה גודש החכמה למלאות ולגדוש וזהו סוד של הגמרא האי גודשא תלתא הוי כי בגודש החכמה נתמלא ונתגדש בינה שהיא תילתא · ומפני זה שהיא בהירה ושוב לא רצתה הבינה לשבת תחת רגלי החכמה ממש והלכה ושבה לאחוריו של כלי החכמה דהיינו לצד שמאל לפי שכל ימין הוא פנים וכל שמאל הוא אחור · ולפי שהאור העליון נשפע ונתרבה מאוד בכלי החכמה מלבד מה שהכלי בעצמו הוא אור בהיר לכן אפילו דרך האחורי' נותן כח ושבח אל כלי פני הבינה והחכמה מרכין את עצמו לתת שבח וכח אל כלי הבינה ע"ד שאמרו רז"ל התחד גולא גחין ולחיש לה וזהו חכם באחור ישבח נה אותיות ס"א בינה שהכוונה לרמוז שהכלי החכמה שח ומרכין א"ע כדי לתת שבח אל כלי הבינה הרכין עצמו בשבח הזה לפי שהכלי הבינה ישבה לה תחתיות מרגלותיו לצד אחור ·

פרק ח וא"ת היאך מצאה החכמה מקום לשבת תחת שולי הכתר והלא אור המקיף מעכב עליו (פי' אור מקיף השופע על ידי הכתר ויורד וממלא כל הטהירו) ויש לומר שאור

המקיף

המקיף אינו מסבב כל הכתר מכל צדדין אלא כפל מב' צדדין לבד ואח"כ נשאר תחתיו מקום פנוי ושם אצלה החכמה מגוש לכף רגלה : עוד פי' אחר כי כאשר פתוח כלי הכתר כפתח ג"כ אור מקיף ומיד כאשר חלף ועבר כלי החכמה אצל כלי הכתר נסתם כלי הכתר כי לא הי' מעכב אבל הא"מ לא הי' יכול לסתום א"ע אלמטה כי כלי חכמה הי' מעכב עליו מלמטה · ומה שלא נטפה החכמה מן הצד כמו הבינה אשר שבטבע כל דבר רוחני להתעלות למעלה וחפץ לקבל השפע בלי אמצעי · וי"ל זה טעם הוא לרוב גודל של כלי החכמה שהיה גדולה במעט כשפי' כתר ואין ביניהם אלא הלק א' מאוד חלקים לכן לא מצאנה כלי החכמה מקום לנטות א"ע מן הצד כי האור מקיף הסובב את כל הכתר ויורד במישור משני צידי' הי' מעכב עליו · אבל כלי הבינה שהיא קטנה מאוד בערך החכמה כי היא היתה אלא שליש החכמה לכן מצאת מקום לנטות א"ע מן הצד כאמור ויש בה לה מאחוריו של החכמה כנגד רגלין כנ"ל : ולפי שעדיין עם היותה קטנות הכמות כאמור עכ"ז לא מצאה מקום לישב ולנוח בצד החכמה מחמת סיבת הא"מ להחכמה שעכבתה לפי הלק שליש כי שני שלישים אין ברוית כי יפתח כל כלי החכמה לכן לסיבה זו וגם לסיבה דהרכנה והפיוס שהיא מקבלת מן החכמה כאמור בסוד פיוס ע"ד שארז"ל צריך לפייס וכו' לכן הפיכה דעתה ונתרצית לשבת תחת רגלי החכמה אלא שעדיין נשארת קצת נוטות לשמאל · והנה הבינה בשביל השפע הנכנס בה דרך אחורי החכמה כאמור אזרה כח יכול להוציא מקרבה כל הז' כלים הנשארים שהיו בתוכה והנה הוציאם בינה כולם רצופים זא"ז היינו שילא מתחלה מלכות ואח"כ יסוד ואח"כ הו"ד כלה ת"ת גבורה חסד וכולם דבוקים זב"ז כטבעת בשלשלאות ועיין בפרדס שער סדר עמידתם · וזה דוקא במלבוש הזה שהיו בעולם הנקודים ולא זולתו כאשר יתבאר · וא"ת מפני מה הג' ספי' ראשונות קלטה כל א' מהם שאר הספי' כנז' ולא עשו כן ז"ס האחרונות אלא יצאו מכלי הבינה כל א' לבדה · הטעם הוא מפני שכל הג' ספי' ראשונות הי' השפע בהם אור יו"ד הנ"ל ולכן כביר אלאה ידם לקלוט מכל שאר הספיר' אבל הז' ספי' אחרונות שלמטה לא זכו לאור והשפעת היו"ד ולא קבלו אלא השבח ששבחה החכמה לבינה דרך האוריים כאמור : וא"ת למה לא הקדימה הגדולה לצאת מהבינה כמו שעשו הספי' העליונים שמתחה והלא היא ראשונה לכל שאר הספי' הבנין · שתי תשובות בדבר אחת לפי שכל מה שהוא עב להבירו נקל אליו יותר לנטות למטה מהקל ממנה כטבע כל דבר הכבד ולכן הספי' היותר עבה ראשון ראשון נסתלק ולזה הדבר הכבד כבד קודם · שנית כמו שולד קשה עליו לפרוש ממעי אמו עד שמכין אותו פאמרם רז"ל לכן הספי' שהיותר דקה קשה עליו לפרוש יותר ולהתפרד ממקומה : אף כי אין שייך בספי' לשון זה כי הכל א' יחיד ומיוחד · מ"מ כדי לשבר את האוזן אנו מוכרחים לומר כך ולכן שתהה הגדולה לצאת ממקומה להיות היא המעולה יותר רוחני וה"ה שאר הספי' שהיו במדרגם זו למעלה מזו · והאר שילאו מבינה ז' הכלים הנ"ל ירדה השפע מעילת העילות דרך הטהירו דרך אות היוד שעל הכתר ודרך היו"ד שעל החכמה וירדה דרך הלון החכמה שהוא בגי' לד כי בינה מקבלת מן הצד כי שם ביתה כמו שאמרנו למעלה וירדה דרך אותה הצד לבינה דהיינו שירד ונתחילתו האור על כלי הכתר ומלא וגידם אותה כפי מה שהי' יכול להכיל · וכאשר הותיר וגידם הוסיף להחכמה מה שנותר על גדשו · וכן הקמה לבינה · ולרוב גודלו של כלי חכמה על כלי בינה הספיק בגודש שלו למלאות ולגדש כלי הבינה : ולרוב גודלה של כלי הבינה על ש"ר ז"ס שלמטה ממנה הי' בגודשה למלאות כל הכלים שנשארו באופן שנתמלאו זו אחר זו באותו עודף מגודשת האור · ודומה לזה מקמילת כהן שלא הי' מותיר לא למעלה ולא למטה רק לג' האצבעות לרמוז לג' הנ"ל · והנה כלי הבינה בהשפיעו על כל הגדולה שהוא ראשון אללו שפך עליו כל הגודש שלו ולרוב השפע . הוא לא עצר כח להכיל אור ולכן נשבר

ונפל

ונפל השפע ההוא על הגבורה ונשבר ג"כ וכן אירע ג"כ לכלים הנשארים ושבירה זו נרמזה בתורה בפסוק
ואלה המלכים אשר מלכו בארום ונזכר בהם מיתה ואמר בהם וימת וימלוך רמז לקבלת האור · וימת רמז
לשבירת הכלים · וא"ת כיון שראתה כלי הגבורה מה שנעשה בכלי הגדולה למה קיבל כל השפע ומה גם
לשאר הכלים שראו מה שנעשה בשתי אלה הי' להם ג"כ לעשות כמו שעשתה כלי המ"ל · וי"ל כלי הגבורה
חשב בעצמו להמלט באמרו מפני שכלי הגדולה הם חסד לכן לא עמד כח אבל כלי הגבו' יש יותר ואמיץ כח ·
וכלי הת"ת מפני שהוא ממוזג חשב להמלט באמרו שכלי ההו"ג הם דברים להיפוך · והנה הנלח סבר להכלל
באמרה כי הוא רחוק יותר מהמקור ונתמעט מן השפע · וכלי ההוד סבר להמלט מפני כי הם ג"כ גבורות ·
וכלי היסוד מפני שהוא יותר רחוק מן המקור וגם הוא ממוזג כבר להמלט : כ"א וכלי היסוד סבר שהוא יותר
רחוק מן המקור ורצה להכלל באופן אחר כאשר ית' בפרקים הבאים בס"ד אבל כלי המ"ל רצה להכלל באופן
אחר כאשר יתבאר בפרקים הבאים בס"ד :

פרק ט

והנה אעפ"י שאמרנו שנשברו הכלים כנ"ל ולא בשביל זה חסר מאור הכלים כמו שיתבאר
רק קט מתנו כשאר דבוק ונקרא בס"ה טיפין או ניצולין והוא כדמיון שמן זית שנשאר
תמיד דבוק מתנו מעט בדופני הכלי ושברי הכלים הללו נפלו למקום שעתיד לקרוא אבי"ע כאשר יתבא' ומשברי
כלים אלו נתהוו הדינין והקליפות וטוב ורע אבל בל"ו השבירה ומקודם הי' הכל רק טוב כמלאכי השרת ולא
היתה בחירה וזהו כוונת המדרש בראשית חושך אלו מעשיהם של רשעים ואור אלו מעשיהם של צדיקים ואינו
יודע באיזה מהם חפץ יותר כשהוא אומר וירא אלהים את האור כי טוב הוי אומר במעשיהם של צדיקים חפץ
יותר ורבו כמו רבו בזה הדיעות ולדרכינו יאמר כיון שאנו רואין שאלו לא הי' שבירת הכלים לא הי' רע בעולם
א"כ לא הי' רק מעשה הצדיקים ועתה מכח השבירה באתה הי"ג לעולם א"כ אינו יודע באיזה מהם חפץ יותר
כי אלו לא הי' חפץ בהם כלל לא עשה שבירה ומתרץ כש"א וירא אלהים וגו' ר"ל שמעשה הצדיקים הם טובים
יותר דאל"כ ל"ל למיכתב אלא האור כי טוב אלא שהוא טוב יותר · ונחזור לענייננו לפי שנפלו אלו הניצולין
למטה הם עשוקים ביד הקליפות וע"ז רומז הפסוק באמרו ראיתי דמעת העשוקים וגו' ואלו הניצולות הם בד'
מדריגות דהיינו דצח"מ : ולזה הצריכה התורה להקריב על כל הקרבנות מלח שהוא דומם כדכתיב על כל
קרבנך תקריב מלח לתיקון הדומם והעצים הם הצומח והבהמה היא החי והאדם הוא המדבר · וע"כ צריך
האדם לשום על שולחנו מלח כדי להוציא הטיפין העשוקים ביד הקליפות וצריך לטבול המוציא ג"פ במלח ·
ויכוין בג' הטבילות אלו מעלה ג' טיפין שבדצח"מ ר"ל ג' חלקי טיפה שכל טיפה נקרא נקודה וכל נקודה היא
יוד שיש לה ג' חלקים סוף תוך ראש וסימן אתה סת"ר · ונקבת עליתה עם פרוסה זו של לחם היא לפי שלחם
ומספרו ע"ח רמז למספר ג' הויו"ת דאיכון מחסדים דאבא דהוא כח"י דאבא וזה נרמז בפסוק נותן לחם
לכל בשר כל"ח חסד"ו בגי' ע"ח כאשר ית' במקומו · ואלו ג' חלקים מהטפה מתחברים אל ג' ההויות הללו ·
והנה בן' של מלת מלח שרומזת מיתה שהיא ראש במלת מלח שנלנה בהטבלה זו ויחשוב לזווג במלת לחם
מחת היות פי' פתוח עתה כסתם ונאלם בסוד דומי' וצריך אדם ג"כ לכון באכילתו ללעוס ולטחון האוכל עם
כ"ב שיניים שהם רומזים לכ"ב נתי' ההכמה הנרמזים בל"ב חלקים שבמעשה בראשית כדי לברר האוכל מתוך
הפסולת הקליפות ולכלול אותם בנשמות היינו הניצולות הקדושה שיבאו כשתן בעצמותיו ·

פרק יו"ד

ונחזור לענין שבירת כלים הנ"ל כי אחר שנבקע כלי ההוד כאמור כלי היסוד שיער בנפשו
בביכול להכלל ולכן לא רצתה לקבל כל השפע בבת אחת כן כמקרה האחרים יקרונו
ולכן

ולכן הרחיב פיו לקבל תחלית השפע ולא תחלית ממש והטעם יתבאר לקמן ונתן יד ליד ממש אל כלי מ"ל והחלק הנשאר החזיק לעצמו ונרמז בפסוק והי' האוכל הנשאר לפקדון לארץ ואפ"ה לא הועיל תקנתו ונבקע גם הוא ולא יכול להכיל אפילו החלק ההוא וכלי המ"ל כמו שקבלה חלקה כנזכר לא הי' יכולה להכיל : אמנם לפי שכלי המ"ל שהיא רחוק מעולם העליון בהגיעו לשם אינו כ"כ תקיף כדמיון האש הקרוב אליו. כנוס ממנו ובהתרחק ממנו יכול ליהנות ממנו ולכן לא נבקע הכלי ההוא לגמרי כמו האחרים אלא שנתמעך ונעשה כפשוטי כלי עץ באופן אעפ"י שנפל הא"כ החלק השפע שנשאר מכלי היסוד מ"מ לא הי' יכול לשבר אותה לפי שכבר הי' הכלי מעוך ודק ויכול לעמוד בפני רך וקשה : וזהו שכיון רשב"י בספרא דצניעותא באמרו עד לא הוית מתקלא ומלכי קדמאי מיתו וזיוניהן לא אשתכחו וארעא איתבטלית וכו' כלומר שהמלכות שהיא ארעא אתבטלת בלבד כמו כלי שהיא בטיל מהיכנה ונעשה שכלל וכיון שנתבטלה מתורת כלי אפילו בנפול עליו משאר שברי כלים מהיסוד לא בשביל זה נשבר : ולזה אמרו חז"ל דפשוטי כלי עץ אינה מקבל טומאה לפי שכלי המ"ל לא נשברה לגמרי כשאר כלים אלא נתבטל כאמור ולכן לא נתהוו כ"כ קליפות כמו מכלים אחרים ולפיכך אינם מקבלים טומאה ולפיכך אין בכלי שלה כ"כ קליפות כמו כלים האחרים משאר הספי' : ואם תשכיל אזי תראה כי גם את זה לעומת זה עשה אלקים שבדור המבול נחרב הכל כל אשר בחרב' מתה ולא דגים שבים שהיא כלי המ"ל אבל אמרו חז"ל אף ג"ט של עומק המחרישה נמוח מן הארץ שהיא ג"כ מכונה למ"ל : וע"פ היתה השבועה לא אוסיף עוד להכות כל חי שהוא יסוד ונגזה פתח הקטן תכנס לפתח הגדול ותיישב כל ענין זה : וראוי לדעת אעפ"י שכלי היסוד נשבר כאמור אף אם לא הועילה תקנתו לגמרי מ"מ הועילה מקצת הנחינה שלא נבקע הכלי שלו פתאום כמו כלים האחרים שלרוב השפע מהאור נבקעו מיד כהרף עין אבל הכלי הזה להסתפקותו בשפע האור נמשך מעט היותו ולא נבקע כהרף עין ולזה נקרא הכלי שהיא ח"י וזה נרמז בפסוק כי כל הימים אשר בן ישי ח"י לא תכון אתה ומלכותך פי' כי בן ישי נקרא ענף א' מהחלק הגדול שבקש היסוד לעכב לעצמו אלא שהי' מ"מ הרבה עליו ויש"י גי' ש"ד דינין שכל עוד שיש לוה קיום וחיות לא תכון אתה ומלכותך דהיינו המלך דוד שהוא מדת מ"ל לא יהוקן גם אתה יהונתן שנשתתף ממדת ז"א של עולם התוהו שבאו מג' אותיות ראשונות של שם ד' וכו' אחרונה רומזת למ"ל דהיינו מ"ל של ז"א של עולם התוהו כי כמו שם בן דל"ת רומז לז"א ונוק' של עולם התיקון כך הי' ג"כ נרמז בעולם התוהו ועיין עוד בספר כנפי יונה ותמצא שם קצת פי' באופן אחר :

פרק י"א

וכאשר נגמרה הבקיעה של כלים הנזכרים באלו השברים למטה : ואורם שלא הי' העולם כדאי להשתמש בהם חזר למעלה בתוך כלי הבינה כאשר ית' ולא עלו אורם למקום החכמה לפי שבירידתם מכלי הבינה כבר נתגשמו ונתעבו וע"כ לא היו יכולים לחזור למקומם למקור החכמה שהוא יותר זהיר ובהיר וקיבלה אותם בינה לפי שהיא אם הבנים ודינין מתערין מינה ואעפ"י שחזרו האורות ההם למעלה מ"מ נשארו רשימה מכל א' מהם בכל מקום ומקום שעברו הכלים והשברים הנ"ל ונשאר שם בסוד לא זזה השכינה עד שעשתה רושם כדמות אילן שלו' ענפים של אור וקצת מהאור ג"כ נשאר דבוק אל דופני שברי כלים והמותר מהאור חזר למעלה ונגלה לו מקום בתוך כלי הבינה אם לפי שכבר נתגלם בירידתו ואם לפי שנתמעט בהשאירו אחורי' רשימו הנז' במקום אילן וגם מה שנשאר דבוק בדופני הכלים ואם מפני שנתרחב בית קיבול של הכדור ההוא כדמיון האשה המעוברת שמתרחב כריסה בהתגדל הולד במעי' ועניין שבירת הכלים לא הי' ח"ו דרך מקרה אלא הכל הי' בחכמה כדי להוות עולמות שעלה ברצונו ית' לבראם :

לדרגים שהם אבי"ע וזה כי בכל א' מהכלים הנזכרים הי' ד' פנים והם פנים ואחור ימין ושמאל והן ד' מדריגות זו למעלה מזו ובהתגלם למטה מקום ג
שהתגלגל שם הפנים שם נתהוו עולם האצילות ובמקום שנתגלגלו שם הימין אח"כ נתהווית עולם הבריאה ואח"כ נתגלגלה שמאל ונתהווה שם עולם היצירה ובמקום שנתגלגל אח"כ האחור נתהווה שם עולם העשי' והיינו לפי שבכ"מ שעברו הכלים הנז' הניחו אחריהם ברכה דהיינו הרשימה שנשאר שם תמיד במקום שהלכה שם הקדושה כנז' והוא הי' בתחילת הכוונה כד' להוות ד' עולמות אבי"ע וזהו הנק' בדברי חכמינו ז"ל בעלי הקבלה עולם הנקודות אבל אם לא הי' ענין שבירת הכלים לא הי' העולם כדאי להתהוות מעצם האורות הנ"ל שהם חסדים גדולים :

פרק י"ב

וראוי לדעת לכל מי שרוצה לירד לעומק החכמה הזאת שהכלים הנ"ל בהשתברם נעשה מכל כלי ששים רבוא שברים ובכל שבר הי' ש' רבוא נקודות ולפעמים נקראו בדברי רז"ל נפשות : ונחזור לענין העולמות הנ"ל היו אז במצב ההוא מעורבים יחד כענין היולי כנ"ל (ומלת היולי הוא דבר שיכול להעשות ממנו כל דבר שירצה וליתן לו כל צבע וצבע שירצה) ולזה רמז הכתוב באמרו בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ ולא אמר את השמים והארץ כי במלת את רמז אל היולי הנ"ל לכך אמר אח"כ והארץ היתה תוהו ובוהו וגומר לרמוז לד' עולמות . תוהו רומז לעולם האצי' (כי מפני שאין אנו יכולין להשיג ולידע שורש הדברים אשר שם נקרא תוהו) ובוהו רומז לעולם הבריאה . וחושך רומז לעולם היצירה . ותהום רומז לעולם העשי' . ומלת השמים רמז לכתר ואת רמז לא"ק והוא חכמה ומלת והארץ רומז לטהירו והיא בינה : ונחזור לענין שבירת הכלים וראות החכמה והבינה שבירת ז' הכלים ומיעוט הז' מרוב השפעתם יראו לנפשם פן כמקרה אחרים יקרה להם לכן בחרו להקטין כליהם והריקו קצת אורם לחוץ . והנה מחלק האור שיצא מחכמה נתהווה מה שנקרא נובלת חכמה ונקרא אחוריים דאבא שנפל בעת השבירה ובעת התיקון נברר מהם ונעשה פרצוף הנקרא יעקב בסוד תורה ודרז"ל נובלת חכמה של מעלה תורה ונובלת בינה שכינה ר"ל אחוריים של בינה שנפל בעת השבירה ונברר בעת התיקון ונעשה פרצוף לאה הנקרא שכינה כך מצאתי בספר מאורות נתן (כ"א נובלת חכמה וזשארז"ל נובלת חכמה של מעלה הוא חורב ונקרא חכמה חטה גימ' כ"ב שממנה כ"ב אותיות) ומחלק האור שיצאה מהבינה נתהווה מה שנקרא נובלת הבינה וזשארז"ל נובלת של בינ' של מעל' שכינה ונקראת הבינה שעורה (כי דינין מתערין מינה וזהו סוד הגמ' שעורים ונעשו יפות לך ובסר לסוסים ולחמורים שהם הקליפות וזהו ההפרש שבין ניפול לנובל . כי לשון נובל מורה שנשאר מהדבר במקום שנעתק משם ונשאר שם שורש רושם ונשאר שורשם . ולשון ניפול יורה שלא נשאר לו שם שום רושם ושורש וענף במקום שנעתק משם :

פרק י"ג

ונחזור עתה לענין ז' אורות כלים שנשברו לפי שהם כלולים מעשר כנודע הנה אחר חזרתם להעלות למעלה לכלי הבינה ובבואם שם בחרה הבינה מתוך כללות הז' אורות ההם ז' כתרים שבהם ושלחם למעלה דרך החכמה בחכמה שבכתר דהיינו כתר שבמ"ל שבכתר כי מט' ספי' הראשונות הכלולות בספי' כתר נעשה ממנו פרצוף אדם קדמאה כתים ואח"כ לא נשאר מן הכללים שבכתר רק ספי' המלכות וכן ג"כ בחרה ז' חכמות ושלחם למעלה דרך חכמה בחכמה שבכתר וכן ג"כ ז' בינות ושלחם לבינה שבכתר (דהיינו לבינה הכלולה שבכתר שבכללות מ"ל שבכתר) ולפי שרצה הוא ית' לתת גמר ותכלית לד' עולמות אבי"ע כנ"ל וכדי להגיע לתכלית בריאת אדם לכן רמז לכתר

שבכתר

שבכתר (דהיינו שבמ"ל שבכתר) ולחכמה שבכתר ולבינה שבכתר הנ"ל שילאו תחלה מסילת שלשתן מכח אל הפועל ואח"כ ילאו לחוץ מכלי הכתר זה תחת זה כשלשלת ויתפשטו בסוד פרלוף וכן עשו לפי שהז' כתרים וז' הכמות וז' בינות שעלו בכתר וחו"ב הנ"ל היו כלולים מעשר כאו"א מהם · הנה כל ז' כתרים שבו כתר א' בתוך הכתר שבמל' שבכתר והז' חכמות שבו חכמה א' בחכמה שבמל' שבכתר · וכן ז' בינות בבינה שבמל' שבכתר וכן ז' גדולות וז' גבו' וכן כל העשר ספי' שהיו כלולים בו' כלים (ולזה רמז הכתוב הנותן בים דרך ר"ל בים שהיא בינה נתן הקב"ה דרך לאותן האורות הנ"ל ובמי' עזה שהיא חכמה כת"בה) ומאלו הספי' הי' נעשה פרלוף בכתר כסדר הזה דהיינו כתר למעלה כזה והנה תמלא בספר הפרדס מחלוקת בין המקובלים אם דעת היא ספי' אם לא ובאמת כי היא ספי' אבל לא בפ"ע רק היא כעלמה עלמות' מקובץ האורות כל הספי' דהיינו כל ספי' כלולה מיוד יש בה דין ורחמים ולרחמי' הוא שם של ד"ו ולדין שם של ד"א והנה יוד פעמים כ"ז עולה ד"ם וי"פ ד"א עולה ר"י הרי ת"ע · וד' אותיות השם הרי דעת · ונחזור לענין שם וכסדר הזה נעשה ג"כ פרלוף בהכמה שילאה מכתר כי הז' חכמות שבו

	כתר	
בינה		חכמה
	דעת	
גבורה		גדולה
	ת"ת	
הוד		נצח
	יסוד	
	מלכות	

מכללותם שהיו כלולים מי' בחירות עשו ובנו פרלוף א' כנ"ל · וכן ג"כ עשו הז' בינות הנ"ל פרלוף כסדר של מעלה · והנה הג' כלים ופרלופים הנ"ל שנתפשטו וילאו מכלי הכתר נתפשטו עד סוף הטהירו ויתגלבו כמו לבוש זה לפנים מזה באופן זה שכ"א הי' מעלם ומכסה את חבירו אבל לא בדמות אחד לפי שהמלכות ר"ל כתר שבמל' שבכלי כתר הנ"ל כלבה למעלה מחכמה שליש א' כי ההכמה הי' מכסה אותה שני שלישים התחתונים דהיינו מגדולה וגבורה ולמטה מכתר שבמ"ל שבכתר והעודף דהיינו כה"ב דכתר שבמל' שבכתר הוא נקרא רישא דלא אתידע ונקרא ג"כ גולגלתא ונקרא ג"כ רישא דלאו רישא · פי' דלאו רישא ממש שהוא רגל לכתר שבכתר ומשם ולמעלה נק' א"ם מתגם הבינה לפי שהיתה במעט גדולה · כמו ההכמה היתה מכסה כולה הוץ משליש כתר של החכמה שהוא עודף מלמעלה והוא הנקרא רישא דאין ובינה נק' דריך וז"ם והחכמה מאין תמלא ושול ודבק באשתו והיו לבשר אחד היינו שנדבקו יחדיו החכמה והבינה באופן שא"א להפרד ביניהם ומדריגת שניהם כמעט שווים ואין להכמה על הבינה זו רק מדריגת רישא דאין העודף על הבינה הנ"ל · ולזה כתיב מהותי רעייתי שהם כמעט שוין ודוקא לחכמה זו על הבינה זו אין יתרון רק מעלת רישא דאין · אבל ההכמה של העולמות הנקודים יש לה מעלה ב' שלישים על הבינה של עולם הנקודים וכן הוא בספרא דלניעותא בפ"ק פי' ברחשית ועיין בפי' ספרא דלניעותא · והנה נקוט בידך מלתא דא כי כאשר יתיילבו אלו הפרלופים זו לפנים מזו היה מכוון כח"ב כנגד גג"ת דל"א וגג"ת דאין נגד כה"י דל"א וכח"ב דאריך כנגד גג"ת דבתר דאין ·

פרק י"ד וכן יש לדעת לכל בר דעת כי עליית ג"ם הנ"ל היתה כדי שלכל הדברים יהי' שורש להם למעלה וזה שרש המוחין שם שורש לכל הנפשות ולא יוכל שום דבר להתנועע אם לא יהי' בו שורש ואחיזה בעליונים · והרי שהבינה שלה ה למעלה הז' כתרים והז' חכמות והז' בינות הנ"ל כפלו תמיד מאחר הנאלולות שהם דהיינו עוד ששה אורות מהששה כלים אחדים הנשברים ומאלו האורות נתהווה הז"א כולל

הי"ק

הו"ק כאשר יתגלה עוד לפנינו בע"ה בפרקים הבאים · ואח"כ רצה המאציל יתברך שיהי' החכמה שבנקודת עם בינה שבנקודת שיהא שייכות לבינה ג"כ בהחכמה כמו שיש שייכות לבינה בחכמה שבכתר כי לצורך קיום העולמות הי' הכרח שיהי' שייכות לא' בחבירו ע"כ גזר המאציל ית' שיתחבקו הח"ב של עולם הנקודה יחד והחיבוק הזה יהי' מצד אחד לבד דהיינו שהבינה שלחה ימינה לצד שמאלה של חכמה והבקה אותו וגם חכמ' שלח יד שמאל שלו והבק את הבינ' בצד ימינה וז"ש משולבות אשה אל אחותה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני ובהיות' כאחוזים ונדבקי' יחד נפיק שלהובית מאריך לתקנם בסוד זכר ונקבה וכבדם והבדיל ביניה' ז"ס נסירה באופן שנשאר' בינה עם שמאלו של החכמה שהיא דבוק בה כנ"ל והחכמה נשארה עם ימינה של בינה שהי' דבוק בו נמצא א"כ שנשארה הבינה עם כל השמאלית דהיינו שמאלה מצד א' ושמאל של החכמה מצד השני והחכמה נשארה כולה ימינית דהיינו ימינה מצד א' וימינה של בינה מצד א' וז"ל הכתוב ויבדל אלהים בין האור בין החושך דהיינו שהבדיל השמאל שהיא בסוד דין מן האור שהוא ימין בסוד חסד ועכ"ז ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד שהערב והבוקר שניהם שוין יחד הם כא א' מסיבות עירוב כוחותיהם זה מזה כאמור ובבחינתם היותם ב' וכוחות כנ"ל ב"פ כה גימ' יום יחד ולכן נקרא יום א' דמספרם כמנין יום · ונמצא יובן עתה את אשר אמרנו והזכרנו כמה פעמים בספר הזוהר חסדים דאמא ה"ג דאבא גבורת דאבא הם חסדים דאמא עיין בזוהר ריש פ' ויקרא על אכלו רעים · (והנה תבין עתה גם כן מה שאמר הכתוב יהיב חכמתא לחכימא ומנדע למנדע בינה כן להחכמה שהוא אבא ניתן חכמתא דאימא שהוא ימינה ולאמא שהיא בינה ניתן בינה של אבא שהוא שמאלו) :

פרק ט"ו

ולפי שחו"ב של עולם הנקודות לא היו עדיין מתוקנים בסוד פרצוף ולכן כדי לתקנם בסוד פרצוף רמז הקב"ה לאריך שכולל בכללותו מראשו דאין הדבוק עמו אנפין באנפין דאין בהם מדריגות אחור שיושיט אריך רצוע ימינו דהיינו גדולה ורצוע העליון של ת"ת הימיני שבגדולה כי הלא אמרנו כמה פעמים שכל עשר כלול מעשר א"כ גם לגדולה שהוא זרוע ימינו של א"א ג"כ יש לה עשר וא"כ כשתחלוק על רביעיות יבא על כל חלק ספי' א' ורביעית מהשני והרביעי ההיא יהי' מכוסה מהחכמה שבנקודות ובהן עשה פרצוף החכמה ויסתייעו מבנין זה מכללים שהוא כלול מראשו דאין הדבוק עמו פנים א' · ואעפ"י שיש ג"כ בכללותו רישא דל"א כנזכר מ"מ אין לו עסק בבנין זה שאינו מגיע אלא עד הגדולה והגבורה דרישא דל"א כי הלא כתבנו למעלה כח"ב דאין מכוון נגד גג"ת דל"א ואריך הוא המתחיל פרצופו תחת שלישו של כתר דאין אז הוא מתחיל כנגד שליש אמצעי של גדולה דל"א וע"כ לא הי' עסק לדל"א בזה הבנין · וגם כי היסוד דל"א לא הי' מגיע כנגד ת"ת דאין כלל וכלל וכן רמז לו לאריך שבזרוע השמאל דהיינו הגבו' ורביע השמאלי של ת"ת מהחלקי העליון שבת"ת עשה בבינה שבנקודת שהגבו' ורביעית ההיא של ת"ת יהיה מכוסה מהבינה הנ"ל וכן עשה אריך הנ"ל :

פרק ט"ז

ומה שנעשה פרצוף הזה מזרועות אריך ולא נעשה ע"י חו"ב של אריך שהם מעולים יותר וא"כ הי' יותר מהראוי שיעשה מהם היינו טעמא מפני דאינון בסוד מוחין והם עם הדעת באמצע נקראין תלת חללי דמוחין ונקראין ג"כ מוחין והם כאור הבהיר יותר ולא הי' העולם כדאי להשתמש בהם ויתבארו עוד הדברים לקמן בארוך : ולזה רמז הכתוב אני חכמ"ה שכנת"י ערמה כלומר אני שכ"ן ת"י ונתקנתי מת"י שהוא בג"י קדו"ש דהיינו אריך ולזה רמז הכתוב ג"כ באמרו ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש כלומר אם יעלה על הדעת לדמות עילות העילות אל מי שהיא בינה יאמר קדוש דהיינו חכמה שהוא גדולה מבינה ומקבלת מקדוש שהוא אריך משל מעלה ממנו ערמה בגי' יש"ה כלומר יש בי ה' חסדים מעולים

מחסדים

והחסדים דבינה כי אני בינה לי גבורה כלומר באופן זה אני בינה בהגבו' שיש לי ה' הגבו' שלי היו החסדים דבינה כאשר אמרנו לעיל וא"כ היאך הם טעו לדמות העילת לבינה והנה אחר הכנת הפרצוף הזה בחכמה ובינה נקרא מכאן והלאה חכמה בשם אבא ובינה אמא כי להיות שצריך הבונה חו"ב הם כלולי' מראשו דא"ק כנ"ל ולכן בהבנותו אותם עשה לחו"ב זו כעין ב' פרצופים לכל א' מהם פרצוף א' אבל אינם ב' פרצופים ממש כי לפעמים הם נכללים זה בזה ונק' פרצוף החכמה עד טבור אבא ומטבורו ולמטה נקרא יש"ס ופרצוף בינה עד טבור אמא ולמטה נקראת תבונה שהיא בת זוגו של יש"ס וכ"מ שתמצא כנסת ישראל היא מלכות של ת' שהיא בת זוגו של יש"כ וכנסת היא הצרה של ישראל בעלה וכן ז"א אשר יבואר בפרקים הבאים בס"ד יש לו ג"כ שני פרצופים ועד טבורו נקרא כער ישראל ומטבורו ולמטה נקרא יעק"ב וגם מלכות של ז"א שהיא נוק' דז"א יש לה שני פרצופים פרצוף לאה ופרצוף רחל :

פרק י"ז

ולפי שאריך הזה לא הי' מכסה אלא השליש האמצעי דהיינו נו"ג וחלי העליון של ת"ת וב' שלישים האחרים היו מגולים עם חלי התחתון של ת"ת ולכן השליש התחתון הי' בוכה מחמת אור הטהירו שהי' דואג פן יתפזרו כליו מחמת האור כמו שאירע לראשונים שמרוב האור נבקעו וזה מאמרז"ל מים התחתונים היו בוכים ועדין בוכים שהיו אומרים ברוך כבוד ד' ממקומו ומפני כך אמר לו הקב"ה שיתקפל שליש התחתון דהיינו נה"י וחלי התחתון של ת"ת המגולה וכן יכנסו ג' אלו עם חלי ת"ת בחלי ת"ת העליון ונ"ג ויש בס"ה מתקפל תלת גו תלת ומה שלא חשיב שליש העליון מפני שהוא מעולה מאוד יותר משליש התחתון באופן שלא היתה מאור הטהירו כלל ואעפ"י שגם החכמה שיצאה מכתר היתה גם היא נוגעת עד סוף הטהירו (דהיינו החכמה שנקרא רישא דאין ובקיפול האריך ישאר מגולה החכמה שהוא מלובש מאריך) מ"מ לא הי' ירא מאור הטהירו כמו שעשה אריך להיות אורו מעולה יותר מאורו של אריך :

פרק י"ח

ובהתקבלות נה"י עם חלי הת"ת כאמור קלטו והעלו הז' אורות שנפלו מהכלים שנשברו שנפלו מבינה כנ"ל כדמיון האש שבהתקרב האש קטן להאש גדול ידלק האש הקטן להגדול וג"כ האריך יותר בהיר וגדול מאוד מז' כלים והאורות שנפל מהם והשש קצוות מהם נתקבלו כולם במקום א' דהיינו בנצח דאריך ונתפשטו בכלי דנצח דאריך הזה אמנם הספי' הז' שהיא מ"ל להיות שלא נשבר הכלי שלה רק שנתמעט כאמור זחתה דעתה עליה ולא רצתה לכנוס עם הו"ק בנצח ונכנסה היא לבדה בהוד אריך ועי"ז היתה בס"ה איהו בנצח ואיהי בהוד דהיינו הז"א שהוא כולל הו"ק בנצח והמ"ל בהוד ואז הי' קטרוג הלבנה כי ו"ק אלו שנכנסו בנצח נק' ז"א ונק' חמה ושמש ומלכות שנכנסה בהוד נק' לבנה וירח והקטרוג הי' שאמרה א"א לב' מלכים להשתמש בכתר אחד דהיינו בחלי התחתון של ת"ת שנשאר מגולה וכן הוא כתר לפי שהוא כדמות כתר לנצח והוד ואז אמר לה הקב"ה לכי ומעטי א"ע דהיינו שגזר הקב"ה על הו"ק הנ"ל שיעלו ויכנסו בטבור אריך דהיינו בת"ת שבת"ת בנקודה האמצעית וגזר למ"ל שתצא אחריהן ותיעשה אב לכולם (דהיינו פרצוף קטן כמו שי"ת לקמן פ' כ"ה בס"ד) וז"ש הכתוב צאי לך בעקבי הצאן ולפי שהו"ק היו שבירותיהם וכולם כלולים מעשר כנודע ע"כ נאמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים וכו' (מטה הוא בהוד מ"ל כמ"ש המדרש ע"ה ויקח מאבני המקום שעשאם כמטה ודו') ומה שנדבקו אורות אלו הז' לנצח והוד ולא ליסוד הוא לפי שרגלים שהם נצח והוד היו יורדת ומתפשטת יותר מיסוד שהוא בסוד ברית :

פרק י"ט ונחזור לענין כי בהיות הז' אורות הנ"ל דהיינו ז"א ונוק' בטבור של אריך היו אז בסוד טיפות. ולמען יתדבקו בסוד פרצוף אמר הש"י לאריך שיתן טיפה זו לאבא ובכן עלתה הטיפה למעלה בדעת דאריך שהוא מכוון כנגד יסוד דרישא דל"א כנ"ל ועלתה טפה זו שמה. לפי שלא ירד השפע מלמעלה אלא דרך היסוד ולכך נקרא היסוד שלום שמשים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים ע"י השפע שיורד ע"י: ויען היות דעת דא"א מכוון נגד יסוד דרישא דל"א: נמצא א"כ שהחכמה ובינה של א"א הם מכוון נגד נ"ה דל"א כמצא בזהי' זו שנקרא גלא והוד עיני' דיסוד נקרא מלח להיות כי הדעת מכוון כנגדו דהיינו שהו"ב דא"א הם סוד עינים ונו"ה שכנגדם הם שנותנים כח הראות אל העינים. וכשהגיע טפה זו אל הדעת דא"א נתן אותו לאבא דרך חללה דמוח דידי' ומשם ירדה טפה זו דרך חוט השדרה (כי שם נוזל באורך השדרה כמבואר בפ' פקודי עיין במ"א) וי"ה חוליות עד למטה: בנ"ה דיסוד דאבא הוא אליה"ו דהיינו א"ל יה"ו הוא שם דאיכון תרין ביעין ותמן מתבשלין ומתעבדין בסוד זרע ובתר דאתבשל הזרע ועלתה למעלה עד פי האמה דאבא. דאיהו ת"ת דיסוד דאבא. ואז הטה אבא א"ע לצד אמא שהיא בשמאל ואמא לצד אבא שהוא בימין ומקבל הזרע בפרוזדור שלה שהוא יסוד דאמא: (פי' כי ג' מדרגות יש באמא הדר פרוזדור עליי' והם נה"י ביסוד דאמא והג"ת שביסוד אמא וחב"ד שלה כמבו' בליקוטים דיסוד אמא הנק' נקודת ציון ולכל זה רמז הכתוב מ"י מדד בשעלו מים ר"ל מי שהוא אריך כי נתהווה מהז' בינות כאשר אמרנו למעלה. וכל בינה הוא בסוד נ' שערי בינה כאשר אמרו למעלה כמנין מי מדד בשעלו דאיכון חסדים דידי' מים שהוא הטפה הזאת ונתן אותה לאבא כאמור ושם באבא נתן לה מדה היינו שקצב שם מדה ז"א שהוא עתיד להבנו' מטפה הזאת וזש"ה ושמים בזרת תכן ר"ל שמים שהוא ז"א עשה אותו במדת זרת ומל' עשה בשליש ז"א וזש"ה וכל בשליש עפר הארץ דהיינו המל' עצמו ז"א ונוק' הם במדת שלש שלישים ושליש שהם ג' טפות:

פרק כ יש לדעת כי באבא שם הוי"ה כזה במלוי יודי"ן שם של ע"ב באופן זה בראשו דהיינו במלאו יש יו"ד במילואה: וה"י ראשונה במילואה בצד ימינו: וה"י אחרונה במילואה בצד שמאלו: והוא"ו במילואה באמצעית ונרמז זה בש"ה באמרו יו"ד רישא דהרבא ב' הפי"ן שני פיות וא"ו גופא דו"א איקרי חרבא ועיין בתיקונים דף ע"ב:

פרק כא והנה ברצונו ית"ש שיתהווה מטיפה הנ"ל פרצוף ז"א האיר היו"ד של המלוי ה"י הימיני' של אב"א הנ"ל והתירה והאירה הטפה הנ"ל שהיתה במעי אמא כאמרם ז"ל והאירה ג"כ ו' של המילוי וא"ו שלו. שאות הו' היא בסוד ז"א דכ"מ שאמרו ו' רומזת לז"א והקיפתה הטפה הנ"ל כמו החלב שצוש; מתוך הגבינה ראשונה ושם מתיכין אותה וא"כ מקיפין אותה: ובהיותה נקפה כשאר סביבותי' לובן בלא נקפה: וכן סביב הקדושה הולכין הקליפות וזהו סביב רשעים יתהלכון: ובאמצעיתו הי' הנקודה ומרכז וכל הבנין וזהו כדמות העין שהוא ישן שבו הוא כח הנקודה וסביביו נראה ג"כ עגולים זה סביב לזה וכן כל ספירות יש לה ג' שוכים זה מזה שהם שליש העליון ושליש אמצעי ושליש תחתון כמו שאמרנו סימן אתה סת"ר לי וכן נמצא ג"כ טבע טיפות זרע: ועוד האירה היו"ד של מילוי ה"י אחרונה שהיא דין וציירה בחיתוך היתוך אברי ז"א ודבוקה בו המלכות והאירה גם כן וא"ו של מלוי וא"ו וציירת אותו בסוד

ו"ק ולהיות ה"א כלולה מי' נמצא שהי' בה בהי' ששים ונרמז בפסוק הלא כחלב תתיכני כי הל"א עולה ל"ו רמז לג' יודין והג' הנ"ל ומלת כחל"ב עולה ס' רמז לכללו' הוא"ו כנ"ל · אח"כ נתן אבא אותו הדל"ת של מילוי היו"ד שלו לז"א דרך אמא ונבלעה בו ושם אחזה וציירה והעמידה המל' בסוד זנב ופי' פרצוף קטן · ומה שנעשה זה ע"י הדל"ת הוא לפי שהוא בסוד דין · כי הוא מורה על ד' גבו' מן ה' שבאבא שהם בינה גבו' הוד יסוד מל' פי' שאמרנו למעלה · כי נטלו הגבו' דאבא וניתן לו החסדים דאימא ת"ת כנגד חסדים דאבא נק' אלו גבו' (ומדת מל' היא ג"כ בסוד דין כי היא יותר מורה על ד' גבו' מן ה' שבאבא שהם בינה גבו' הוד יסוד מלכות פי' זה שאמרנו למעלה כי נטלו הגבו' דאבא וניתן לו חסדים דאמא ת"ת כנגד החסדים דאבא נק' אלו גבו') ומצא מין את מינו וניעור ואע"פ שהגבו' הם ה' כנודע מ"מ א' מהם שהם בינה להיותו מעולה מאוד משאר הד' לא נכנסה עמהם בקושרים לפי שהיא יותר מעולה וקרובה מחברותי' וקרובה בטבע יותר אל החסד כי היא ראשונה אחר החכמה ולכן לא נכנסה עמהם בקושרים ונתדבקו בוי"ו של מילוי היו"ד ולא נתחברה עם חברותי' כאמור · ואות הד' היתה ג"כ כלולה מעשר כמו הוא"ו הנ"ל דהיינו הוא"ו בסוד ס' · ונמצא עתה שבהיותה מ"ל דבוקה בז"א היתה נהנית מכללות זה הד' וגם מכללות הוא"ו באופן שהיו לג' כלילות כלילת הס' וכלילה המ' וכלילות ולירוף שניהם שהם מאה וזהו כגבינה תקפיאני וכגבינה עולה לו ועם ד' אותיות של גבינה בלי יו"ד הם מאה וזהו סוד ומאה אדנים :

פרק ד"ב

והנה ידוע כי אחר הקפאת הגבינה נבדלו ונפרש ממנו הנסיובא דחלבא והם הנקראים מי חלב היינו שעצם הגבינה נשאר עומד לבדו ותמציתו נבדל ממנו וכן בדמות הזה כביכול נעשה למעלה כי עצם הכללי' הנ"ל של ז"א נשארה עומד בעצמו דהיינו בחינת החסדים שהשפיע אבא כנ"ל ובהי' גבו' נתפשטו ונבדלו · וסוד הענין הוא שנבדלו ממנו שם י"ה שרומז לאו"א וגם שם הוי"ה שרומז לז"א וב' שמות אלו עולים מ"א וכשתסיר מספר הזה ממספר הק' הכלולות במ"ל כאמור נמצא שנשאר ג"כ כמנין זנב לפי שהמ"ל נשארה אז בסוד זנב וזהו סוד הגמ' ח"א ויבן ד' את הצלע פרצוף וח"א זנב ולדידן אית לתרווייהו · ולזה נמצא המילוי שם אלקים הרומז במ"ל כ"ט אותיות כמנין זנב פי' ה' אותיות כמנין פשוט וי"ג אותיות דמילוי ול"ד אותיות מילוי דמלואו הם בין הכל נ"ב וז' כלולי' הם כמנין זנב פי' ה' אותיות דאלקים וכולל שם אלקים וא' כולל מילוי דמלואו זה אלף למ"ד פ"ה למ"ד מ"ם דל"ת ה"א יו"ד יו"ד וא"ו דל"ת מ"ם מ"ם :

פרק ד"ג

ונחזור לענין ציור יצירת ז"א כי אחרי שהאירה הדל"ת של מילוי יו"ד לתת קצבה אל מדת המ"ל הוסיף עוד אבא ונתן אל אמא הוא"ו של מילוי יו"ד למתוח ולצייר כל אברי ז"א באופן שיכירו כ"א מהם מי גבור ומי גדולה וכו' ועוד נתן לה כרעא דה' האחרונה אלא שהוא נותן באמא כפול ומוכחין תלת גו תלת והקציר והשלים ע"י ה אברי ז"א בציורים ובתקונים בסוד עור ובשר ועצמות וגידין וצריך לדעת כי העור שאמרנו הוא תלוי בשם אלקים מחומש העולה ד' כזה א' א"ל אל"ה אלה"י אלהי"ם : ושם א"ל ושם הוי"ה דהיינו במילוי אלפי"ן שעולה מ"ה ועם שם אל עולה ע"ו כמנין עור ובשר זה שאמרנו הוא תלוי בשם אלקים במילוי שעולה ש"ן כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם ושם אלקים מחומש כזה א' א"ל אל"ה אלה"י אלהי"ם מבין הכל עולה ש"ר וב' כלולים הרי בשר : ובבשר יש בו שורייקי סומקי ויש מהם חיורי דהיינו שחורי הם מעט פי' דהיינו אלקים פשוט · ואע"פ ששם אלקים הוא באחוריים וא"כ היאך תלוי בו חיורי

וי"ל כי אעפ"י בהיות אחוריים שם מ"ה לפי ערך שם מהותם הוא פנים וחסד וע"כ בפשוט איוד כמ"ש למעלה שעולה ר' כמנין עלם ולכן העלם הוא קשה שתלוי באחוריי' עורקי' תלוים בשם אהי"ה שהוא מלא יודי"ן שעולה קס"א דהיינו כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י עולה קס"א וד' פעמים קס"א ועוד שני פעמים שם הוי"ה במילוי ההי"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה שעולה נ"ב ש"ה תנ"ו כמנין עורקים ולכן יש בעורקים מהם אדומים זה יותר מזה וגידים הם תלוים בחסדים ע"כ הם לבנים ורכים והם תלוים בשם ס"ג כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י והוא כמנין גידים · ונחזור לענינו ומותר הה' אחרונה הנ"ל אשר נלקח ממנה כרעא כאמור למעלה וא"כ נשאר כמנין דל"ת נותן הדל"ת הנ"ל לנוק' דז"א דרך כדי להשלימה כמלא שז"א ונוק' קבלו משם של ע"ב ג' יודי"ן של מילוי ה"י וי"ו ה"י : ועוד הוי"ו של מילוי וי"ו והדל"ת והוי"ו של מילוי יו"ד ועוד כרעא של הה' אחרונה שהיא וי"ו ולמה לא אמרינן שהיא יו"ד מפני שהיא בסוד ז"א ובכל מקום ז"א הוא בסוד ו' ומותר הה"א שהיא דל"ת שבין שניהם הוא עשרה דהיינו הכרעא דה"א שהוא ששה וד' הרי עשרה ש"ה עולה כ"ו שהוא ב"פ כ"ה רמז לב' כוחות א' דאבא וא' דאמא (והיינו ויהי ערב ויהי בקר יום אחד דהיינו ערב הוא סוד מל' שהוא סוד הפסוק ואמונתך בלילות ויהי בוקר שהוא סוד ז"א כמאמר הפסוק להגיד בבוקר חסדך שניהם יחד יום אחד שעולה כ"ו) א"כ לא נשאר עדיין לבאר אלא מה שנעשה מיוד שבראש הוא"ו שבראש מילואה וה' פשוטה ימנית :

פרק כד

והנה בלידת זכין ז"א נשתתפה ג"כ אמא דהיינו שגם היא עם ה' חסדים עם ה"ג שלה נתנה חלקה וה' חסדים שלה הם בה' שמות דהוי"ה במילוי אלפין כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א שהוא עולה כמנין דם והוא רמז למעשה מיני דמים טוהר וה"ג תלוים בה' שמות של אהי"ה מרובע כזה · א' א"ה אה"י אהי"ה שעולה המנין דם והם רמז כמיני דם טמא אחר שמירידתם למטה נתהפכו ממנה ה' מראות דם טמא · ודע כי בהיות שבדם טוהר תלוי בה' הויות ותדע ג"כ שאלו · ה' הויו"ת של חסדים הנ"ל הם תלוים בה' שמות דהיינו אותיות של מילוי שם הוי"ה של שם ס"ג · שהיא באמצע דהיינו כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י דהיינו בזה האופן מכל האותיות העולים כלם עשרה אותיות נחלקים לב' חלקים כי בה' אותיות השניות תלוים הה' שמות של אהי"ה דהיינו הה' שמות של הוי"ה תלוים בג' יודין ובוא"ו של מילוי יו"ד ובוא"ו ראשונה של אות ו' וה' אותיות אלו עולין מ"ב כמנין אלוה שהוא גושפנקא · כמלא שמות ה' הויות תלוים בשם מ"ב · כי לעשות משם מ"ה שהוא בזה האופן יו"ד ה"א וא"ו ה"א ותרצה לעשות שם דם תוכל לעשות בג' אופנים · או שתחסר א' מן ה' ראשונה או מוא"ו או מן הה"א אחרונה ונשתייר כל ג' אלפין אזי תשאר בידך מ"ב · והנה מן הה' אותיות השניות מן השם ס"ג הנשארות בידך כי לקחת ה' אותיות לה' חסדים שאמרנו וא"כ לא נשארו בידך אלא ה' אותיות שהם ד' א' ו' ה"ה והמה עולים למספר א"ך שהוא שם אהי"ה כי בהם תלוים הה' שמות אהי"ה דהיינו שם אהי"ה בעצמו ואח"כ הרבוע ממנו כנזכר לעיל בפרק הזה :

פרק כה

וצ"ל לדעת עוד כי כלים ואברי ז"א נתהוו באופן זה דהיינו שחכמה וגדולה שהם ב' חסדים ראשונים נתהוו בסוד נשיקין דהיינו שאבא נשק לאמא פא"פ באופן שנשוק הא' עולה לשתים וכן אמא נשקה לאבא פא"פ שהם ב' נשיקות ג"כ במלא לאבא ב' נשיקות ולאמא ב' נשיקות ומנשיקות אבא לאימא שהם חסדים נתהוו חכמה וגדולה לז"א שהם ג"כ חסדים ומנשיקות אמא לאבא שהם דינים נתהוו בינה וגבורה והם ג"כ דינים ולפי שכל נשיקה יש לה הבל היוצא מן הפה נמצא שהי' לנשיקות

דאבא

דאבא ב' הבלים וב' הבלים לנשיקות דאמא · והנה מב' הבלים של אבא נתהוות חלי ימינו של כתר ודעת דז"א מהבל א' דאבא ומהבל ב' כלא דז"א ואמב' הבלים דאמא שהם דינים נתהווה מהבל א' החלי השמאלי של כתר ודעת ומהבל ב' נתהוה הוד כי להיות הבלים דבר רוחני ע"כ נעשה מהם ד' ספי' כת"ר חכמ"ה בינ"ה דע"ת אלא לא הי' עדיין בפועל ממש כמו הכלים אחרים רק היו בכח וכמעט שלא היו ניכרים לרוב דקותם ומכללות כל אלו הנשיקין נעשה ת"ת שהוא ג"כ כלול ומזוג ומכללות כל הכלים נעשה יסוד וע"כ נקרא יסוד שהוא בא מן הכללות ומן הדיבור המיוחד לאבא לבד בסוד פיוס נעשה המ"ל ואמרנו דיבור מיוחד לאבא ולא לאמא כי גנאי הדבור לאשה וסי' ה' בחכמה יסד ארץ שהיא מלכות :

פרק כ"ו והנה ב"פ נשיקה עולה תתק"ל וב"פ הב"ל עולה ע"ד ובין שכל אלף וארבע וכן יש ג"כ באמא ורמז לזה ואד יעלה מן הארץ והשקה כל פני האדמה דהיינו א"ד שהוא אלף ד' עולה מן הארץ שהיא אמא הארץ הידוע שהיא ארץ החיים והשקה כל פני האדמה דהיינו ז"א שהוא פני האדמה שהוא מל' ומלת כל רומזות שכל האבדים לא נעשו אלא ע"י אמא ואעפ"י שכל הנשיקות וההבלים היו ג"כ מאבא כנ"ל מ"מ יחסן הכתוב לאמא לפי שהשפעת אבא הוא ע"י אמא ע"כ אנו מייחסים אותם לאמא ע"ד רז"ל חמרא למרא וטיבותי' לשקי' ונמצא כאן ג"פ א"ד דהיינו א' דאבא וא' דאמא וא' מכללות שניהם ועוד דיבור אבא שהוא כמו וידבר שעולה בגי' רכ"ו ומספר הכל ג' אלפים רל"ד וכן עולה ג"כ שם של ע"ב שני פעמים שעולה קמ"ד ומילוי דמילוי המילוי כזה יו"ד וי"ו דל"ת וי"ו יו"ד וי"ו דל"ת למ"ד תי"ו ה"י יו"ד יו"ד וי"ו דל"ת וי"ו יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו דלת וי"ו יו"ד וי"ו ה"י יו"ד יו"ד וי"ו דל"ת שהוא עולה ג' אלפים ותשעים וב"פ ע"ב א' של שורש וא' של כללות עולה ס"ה ג' אלפים רל"ד :

פרק כ"ז ויש לדעת בהיות שהחכמה וכתר ודעת שנתהוו לז"א ונו"ק היו כמין נקודי' כמ"ש למעלה בפ' כ"ה לכן לעשות עתה בסוד כלים צריך אתה לדעת כי כשעלו למעלה בכתר שבמל' שבכתר הז' כתרים והז' בינות מעולם הנקודות שהיו באמא כנ"ל נשאר הרושם שלהם באמא וכן נשאר ג"כ באבא בעברם דרך שם כנז' ונטלת או"א דהיינו נוטלת חכמה ובינה הנ"ל נכללו בנקודת הרשימה זו ונפלו יחד למטה כנ"ל וכשנתקפלו תלת גו תלת באריך כנ"ל נקלטו ועלו למעלה גם אורות הרשימו זה כמו שנעשה בשאר הז' אורות אך לא נתערבו עם אותן שנשתברו כי הם יותר דקים ומאורות הרשימו זה נתהווה מהם סוד מוחין בז"א כי כל דבר ודבר צריך להיות בסוד כלים ובסוד מוחין והוא נשמתו ולמוח אנו מצריכין עוד מוח עד נקודה האמצעית וזה נקרא בדברי חכמי הקבלה נשמה לנשמה דהיינו בסדר הזה בזו בז"א שבעת הלידה נתנם אבא לאמא דרך היסוד דאבא ואמא נתנה אותם לז"א ונוק' ומהם נעשה כלי מוח דז"א ונוק' שהם כח"ב הנ"ל ב"פ כ"ה שלא היו ניכרים ועתה נשלמו ונתקנו עד שהיו לראש ומה שלא נתן אבא לאמא זה האור מהרשימו בעת הזיווג כמו שע זה בהטיפה הנ"ל · לפי שהאור הרשימו הזה היא יותר דק משאר אורות של הטפה ולכן לא נתערבו עם שאר הטיפות יחד ע"כ הוצרך אבא ליתן אור הרשימו הנ"ל לאמא בפעם האחרת דהיינו בשעת הלידה :

פרק כ"ח כבר אמרנו שנקודת רושם של כלי מוח ז"א שהם כח"ב הנ"ל שנתהוו מהכלי של או"א ונשיקות הנ"ל כמעט שלא היו ניכרים מתוך דקותם וכעין זה עובר במעי אמו נראה שאין לו ראש להיות אז ראשו בין ברכיו כאשר אמרו רז"ל ואח"כ בעת הלידה ניתן הכרת הראש ג"כ בזה הענין

הי'

פי' כדומה לזה הענין כאשר אמרנו וזה רמז הכתוב מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש רל"ה לומר כשישתה ז"א מנחל שהיא יסוד דאמא הרשימו הזאת אז ירים ראשו וכלל זה יהי' בידך שבכ"מ שנזכר נחל הוא ביסוד ושים לבך כי ר"ת של מנחל בדרך ישתה בגי' כ"ב במספר שם ב"ן רמז שבכל יסוד דנוק' יש שם ב"ן אלא שיש ביניהם איזה הפרש לפי שביסוד דאמא הוא בסוד וו"י כזה וד הה וו הה עולה ק"ב ועם היו"ד עולה קי"ב בסוד ויעבור את מעבר יב"ק שיעקב שהוא י' דיוקנא דז"א עבר מעבר הזה דרך יסוד זה ויצא לחוץ ושם ב"ן דמל' אינו בסוד זה כי האותיות דבוקים זה בזה כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה :

פרק כ"ט

והנה כשיצאה ז"א ונוק' מאמא היתה נוק' דז"א דביקה עמו מאחוריו מבין חדוהי דז"א והיו דבוקים בגב א' לבד וז"ל הגה' אדה"ר דו פרצופים נבראו כי ידוע לכל בר דעת כי ז"א הוא נקרא תפארת כאשר יובא עוד בס"ד ותפארת נק' אדם שנאמר כתפארת אדם לשבת בית וע"כ אמר אדה"ר שהוא ז"א דו פרצופים נבראו ואח"כ נסרו כאשר יבואר בגזירות הבורא ית' לז"ס היתה נסירה ממש שגב א' נחלק לשנים אבל אלו הי' שני גבים הי' ח"ו נראה כפירוד ולפי שהיתה קטנות אברים המל' לא היתה מגעת אלא עד בין חדוהי דז"א שהוא תחת שליש העליון של תפא"ר כאשר אמרנו למעלה בפ' יוד שהמל' שהוא נוק' דז"א היתה במידת שליש מז"א לכן עתה כשי' לגדל אברים השפיעה אמא עלאה מחלבה בסוד ב' דדים שהם א"ל ד"ד הא' ומ"י ד"ד הב' שהם שני שרשי אלקים כאשר יבואר כי אלקים מתחלק לב' תיבו' א"ל י"ם והה' באמצע ודדים אלו הם נצח והוד שבבינה הנכנסת במוח ז"א ומגיעים עד כ"ה דז"א דהיינו המוחי' ובדד א' כתוב א"ל ובדד הב' כתוב מ"י והה' בצורת דודי באמצע כי צורת ה"י נוכל לכתוב בשני אופנים או בד' ו' כזה ה' או בדלת יו"ד כזה ה וכשתסדר האותיות אה"כ כסדר יהי' דודי ודודי עולה כ"ד וג' מלואי' יהי' בג' אופנים נוכל לכתוב ה"י כזה ה"י ה"א ה"ה והמלואים עולים ט"ז בין הכל עולה מ' כמנין חלב וז"ס חלב נקיבה שהיא ק"ל אך חלב זכר הוא יותר בכבד והוא באופן זה ה"י ה"א ה"ה עולים ל"א עם ג' ההי"ן עצמות ושש אותיות וג' מלואים הרי חל"ב ובאלו הדדים ובזו החלב היתה אמא מניקה לז"א ונוק' וזה נקרא גדלות ראשון :

פרק ל

ומזה רמז למקו' קביעו' המזוז' שהיא בסוד לאה כי כשעברה הטיפה שהיתה באמא כנ"ל דרך יסוד שלה אז מל' של תבונה הפרים' ולקחה לעצמה חצי הנקודה מנקודת זכר של טיפה באופן שכשיצא ז"א מבטן אמא לא הי' דבוקה עמו אלא חצי נקודה הזכר הנ"ל שהיא סוד רחל הדבוק' בז"א באחוריים מבין חדוהי ואח"כ כשהשפיע' אמא בז"א השפיע' לו ג"כ חצי נקודת הזכר הנשארת הנ"ל שהיא בסוד לאה לפי שהנקודה ההיא לא מצאה מקום לצאת מבין חדוהי להיות שם תקו' רחל וגם לא מצאה מקו' לעלות למעלה דרך הלל המוח לסיבת שערות אריך הנותן בים דרך ובמים עזה נתיבה המכסים על שערות אבא חכמה אמא בינה יש"ס תבונה נער ישראל לאה ז"א יעקב רחל נוקבי' ועיין בפ' ע"ג בפ' אמור · והנה בזה רמז כי בת זוגו של אבא היא אמא וכן בת זוגו של יש"ס היא תבונה ושל נער ישראל לאה ושל יעקב היא רחל דהיינו חכמה עד טבור אבא ומטבורו ואילך יש"ס ושם יסוד דאמא כי אמא היא רק שליש מאבא · ובינה ג"כ נתחלקה לב' למעלה נקרא אמא ואח"כ נקרא תבונה וכן כל הספר כאשר בארנו למעלה פעם ושתים המכסים על שערי דז"א לכן יצאה דרך הללי דעורף שהיא נקודה הלוז שהוא מרכז לפינות עיבתי הז"א ותשב נשארה דבוקה עם הז"א ושם נעשית בסוד פרצוף ורגלי' מגעת על ראשה של רחל · ונמצא שהתפשטות פרצוף של לאה הנ"ל היא בשליש העליון ת"ת דז"א כי לאה ורחל שניהם כנגד נגלים אחד ועל כן

קודעים

קובעים המזוזה שהיא בסוד לאה בשליש העליון של מזוזת הפתח מ"ז ז"ה חסר וי"ו עולה כמנין זכב ולפי שהמקום תחילת התפשטו שהוא מקום הלוז רחוק מהקדקוד טפח לכן צריך שתהא נקבעת רחוק מהמשקוף טפח ולכן קובעי' אותו לז"א וזהו סוד לוז אשר אמרו חז"ל הי' עומד על הפתח כי מקום זה הוא פתוח להתהלת לאה שהיא דבוקה בת"ת דז"א :

פרק ל"א ונחזור לענייננו כי מאחורי ז"א במקום הדבוק שלהם דהיינו רה"ל ולא"ה הדבוקים מצין חדוהי דז"א יש דמות נקב ולעומתו בקדקוד נוק' נקבה על שם נקב ה' כי הה' של רחל הלא ידעת שה"ה אחרונה שבשם היא רומזת לרחל · וחיות הזאת הי' מן הנקב הנ"ל שבקדקדה וז"א גופא משפיע בה והחור הנ"ל שבז"א הוא מפולש ועובר עד לפניו ולזה צריך לשום הלילית לפניו כנגד החור הזה וזהו החור היא הגומא כנגד לבו של אדם ומבשרי אחזה אלוה · ויכוין במחשבתו להמשיך דרך אותו החור השפע מן ז"א לשערות רחל שם הלילית הנ"ל כי לפי דשערות רחל מטבעם הם אדומים לכן הם צריכין להשפע הזה כדי ללבנם בסוד רחמים כמו שעשה א"א בשערות ז"א שהם מטבעם שחורות כדכתיב קווצותיו תלתלים שחורות כעורב ונתלבנו משערות דאריך שהם לבנים כמ"ש ועתיק יומין יתיב ושער רישי' כעמר נקי ולזה יתורץ קושי' הגמ' דרמי קראי אהדדי דכתיב תלתלים שחורות וכתיב כעמר נקי · ולזה צריך האדם לשום הלילי' כנגד החור הנ"ל כנ"ל וליתן עינו בהם בשעת ק"ש בפ' של ויאמר שהוא ע"ב תיבות כנגד שם של ע"ב דעיילין דהיינו שם של בן ד' הכתוב בע"ב הגין בדמות ע' כ"ד עיגולים על כל עיגול ג' תגין כדמוי' הזה והכוין את כל זאת באותה הפעם כדי להמשיך שפע הארת עינים של רחל לפי שהיא עולימתא שפירא דלית לה עיינין הכו' בפ"ה בשבא ורמז לזה ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תואר ולא נזכר בה עיינין ולכן צריך לכוין להמשיך אלי' הארת עינים דהיינו שיאיר כו"ה דתבונה נגד חו"ב שלה ויראה לה השפע הזה ע"י ז"א שהוא יקבל מתבונה וישפיע בה ראות עינים כנ"ל :

פרק ל"ב ולפי ששערות רישא דז"א הנ"ל מגיעים עד החור ע"כ שיערו חז"ל שיעור הטלית כדי שיכסה בו ראשו ורובו של קטן דהיינו עד החור הנזכר שתחת החזה ומשם והלאה' כו' שערות רחל שהם הלילית דנוק' בקלה שערות ז"א שהם כדמות טלית לפי שהם אשתבכים בשערות אריך ומשערות שניהם נתהווה כמין בגד · ולדקו דברי בעל העיטור שאמר שצריך להיות שיהיו הלילית נוטפים תלד אחד לבד ולא משני הצדדים דהיינו שיעשה הלילית בשני נקבים תלד אחד לבד - וכמו שהועיר אכפין נכנסו ה' מוחין והם ד' דאבא וד' דאמא כאשר יתבאר בסוד הגדלות ובסוד התפילין בס"ד דהיינו דעת דרש"י ז"ל בד' בתי דתפילין ודעת רבינו תם בד' בתי תפילין כן במלכות דהאלין ח' שערות מקולעת ומשורות כל אחד מח' חוטין שהם פ"ה מ"ד חוטין כנגד ס"ד כנפות שבכל חי' מד' חיות הקודש שבין כולם עולה רנ"ו וסי' רנ"ו ליעקב · והנה אנחנו עושים בכל כנף ח' חוטין וכל חוט שזור כפול וכמלא בין הכל ס"ד וסוד השערות הוא כשהשערות נכנסים בתוך זעיר אנפין או בתוך נוקבא מרבא ותמא או כשנכנסו באריך מרישא דל"א ואינם מוצאים מקום להתפשט אנה ואנה למיבה שיתבאר לפנינו בסוד הגדלות בעז"ה אז חוזרין השערות דרך אור חוזר לשוב לעלות למעלה לשרשם ויוצאים דרך המוח ונוקבים גלגול' הראש ויוצאים לחוץ וכשיורד השפע דרך המוח תיכף נסתם הגלגלות כדי להחזיק השפע לכן כחוזר למעלה דרך אור חוזר ונוקב דרך המוח כמקד' ואינו חוזר עוד לקבל לפי שנתעבה בירידת' ולזה מתכסטי'

למטה דרך חוץ · ומהטעם הזה הם בסוד דין ועיין בזוהר פ' נשא דרי"ב · אמנם השערות אריך שהם לבנים כמו שביארנו לפי שאינם בסוד דין ממש כי אינם נחשבים דין רק לגבי החסדים שהם שם באריך שהם חסדים גדולים · ועתה אשכילך ואורך בדרך זו תלך בענין הציצית למען תלך ולא תכשל ח"ו הנה תזהר כשתגיע באהבה רבה לוהביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ שתקבץ יחד ד' ציצית בידך השמאל ותשים אותם כנגד אצטומכא בצד שמאל דהיינו מעט מן הצד כנגד החזה שכנגד לבך ובשעת שתאמר ויאמר וכו' תשים את עיניך עליהם ותראה בהם ותכוין במחשבותיך שעם ראייתך יתמשך כח האור מן נו"ה דתבונה שהם כנגד חו"ב של רחל שהם כדמות עינים וזה ע"י כח השם מע"ב ע"י עיגולים אשר הגהתי לפניך כמה פעמים בפ' הקודמי' ולא יזוזו מעיניך ומידך עד שתגיע באמת ויציב ודבריו · חיים וקיימים אז תחשוב שקבלה רחל הארת עינים ותהי' כך לעולם ואז תניח הציצית למקומם :

פרק לג

ונחזור לענין המוחין דז"א כי כשנגמרו כלי המוחין של ז"א כנ"ל נדבקו או"א בסוד חבוק ימין כנגד שמאל ונתן אבא שמאלו לאמא דהיינו בינה דיליה ואמא נתנה לאבא ימינה שהיא חכמה דילה ונמצא לפ"ז לאבא ב' חכמות א' דיליה בימין וא' חכמה שקבל מאמא בשמאל עיין בזוהר פ' תולד' ואימא הי' לה ב' בינות והיינו כי לה עם בינות הוא בינה שקבלה מאבא בימינה ובינה בשמאלה ולפי שכתבנו בפ' י"ד בענין נסירות שלה מאחריך את חו"ב תחלה כי עתה לקח את שלו כי מתחלה הושיט אבא שהוא חכמ' שמאלו שהוא בינ' לימינ' של אמא ואמא הושיט' ימינה שהוא חכמת' לשמאלו של אבא וא"כ נעשה ממנו בינה של אבא ומבינה שלו נעשה חכמה של אמא ועתה הי' להיפך וא"כ חזר ב"א את שלו · א"כ נתן אבא חכמה דיליה בנצח דידיה ואמא נתנה בינה דילה בהוד דיל' שהם סוד ב' ירכים והם בתי כראי ונק' בכ"ה לבר מגופא כאשר ביאר הרשב"י ע"ה בפ' וישלח ע"פ ויגע בכף ירך יעקב ונמצא עתה את או"א פא"פ נמצא נצח דאבא כנגד הוד דאמא ולפי שבנצח דאבא יש חכמה דאבא ובהוד דאמא יש בינה דאימא א"כ כשהם כלולים יחד כל הארבעה כלולים זב"ז ונעשה מחכמה ומנצח דאבא ומבינה והוד דאימא נקודה א' וחו"ב הם שורש המוחין בשני כלים הנ"ל : והנה אח"כ נתחלקה הנקודה הזאת לג' חלקים דהיינו חלק א' נשאר בהוד דאמא וחלק א' הלך לנצח דאמא כדי שיהיה הירכיים שוות ולא תהיה האחת גדולה מחברתה ותהי' ח"ו בעלת מום והנה אח"כ נצח דאמא שהיה בו שליש הנקודה הנ"ל השפיע שליש שלו דהיינו נה"י דיד' ומלאה שליש העליון של הפרצוף החכמה ז"א דהיינו החכמה שבחכמת ז"א ושליש העליון הוא חב"ד א"כ נעשה מנה"י דאמ' דהיינו שבנצ' דאי' נעשה ממנו חו"ב ודעת בפרצוף החכמה שבפרצוף חכמה ז"א וא"כ הי' זאת הפרצוף חכמה דז"א חסר עדיין שני שלישי' התחתונים וכדי להשלים זאת השני שלישים עלה למעלה השליש העליון מחסד העליון של ז"א דהיינו חב"ד חסד דז"א ונעשה מהם חג"ת דחכמת ז"א הנז' למעלה דהיינו השליש הב' ואח"כ עלה עוד השליש הב' מחסד של ז"א דהיינו חג"ת דחסד דז"א והשלים שליש התחתון מחכמת ז"א הנ"ל דהיינו שנעש' ממנו נה"י דפרצוף חכמה ז"א א"כ לא נשאר במקום חסד דז"א רק שליש התחתון שהוא נה"י דחסד ז"א כי כל הב' שלישים העליונים עלו לחכמת ז"א כנ"ל ואח"כ השפיע אמא למטה לחכמ' ז"א כנ"ל אח"כ השפיע' אמא למט' לחכמ' ז"א השליש הב' שבנצ' דאמ' דהיינו חג"ת שבפרצוף נצח דאמא ונעשה מחג"ת זה חב"ד דחכמת ז"א וחב"ד הנ"ל שהי' קודם לזה בחכמ' ז"א מנה"י דאמא נדחה עתה למטה ונעשה ממנו חג"ת דחכמת ז"א וחג"ת דחכמת ז"א שנעשה מתחלה מחב"ד דחסד ז"א נדחה עתה למטה ונעשה ממנו נה"י דחכמת ז"א וגה"י שנעשה מתחלה מחג"ת דחסד ז"א נדחה למטה ונעשה ממנו חב"ד

דחסד

דחסד ז"א ואז עלה ג"כ כה"י דחסד ז"א ונעשה ממנו גג"ת דחסד ז"א ואח"כ עלה חב"ד דנלח דז"א ונעשה ממנו שליש התחתון של חסד ז"א דהיינו כה"י דחסד דז"א : והנה אח"כ חזרה אימא להשפיע חב"ד דידה בחכמת ז"א באופן שנעשה מחב"ד דאי' הב"ד דחכמת ז"א ומגג"ת דאי' שהי' מתחילה חב"ד דהחכמת ז"א כדחה עתה למטה ונעשה מ...ר גג"ת דחכמת ז"א ומגג"ת דחכמת ז"א שנעשה מתחילה מנה"י דנלה דאמא כדחה עתה למטה ונעשה ממנו נה"י דהחכמת ז"א והב"ד של חסד ז"א שהיה מקדם נה"י של חכמת ז"א ירדה למקומו הראשון ונעשה ממנו חב"ד דחסד ז"א ודחה למטה את גג"ת דחסד שהי' מקודם לזה חב"ד דחסד הנ"ל ועתה ירדה למקומה ונעשה ממנו גג"ת דחסד הנ"ל. ודחה למטה נה"י של חסד הנ"ל שנעשה ממנו מקודם גג"ת של חבד הנ"ל ועתה הלך ושב למקומו הראשון ונעשה ממנו נה"י של חסד הנ"ל וחב"ד. של נלח שהי' מתחילה נה"י של חסד דז"א שב למקומו ותנאו ראשון ונעשה ממנו חב"ד דנלה דז"א כמתחלה באופן שחזרו כל הספי' של חסד ז"א ושל נלח ז"א למקומו הראשון ואח"כ היה אז אור נלח הוד יסוד דאמא דהיינו דגלה דאי' מגיע עד סוף רגלי דז"א לא שעשו פרלופין ומוחין בלבד אלא שגם האורות מתפשטין בכל אברי ז"א עד רגליו בסוד מוה של עלמות ורמז על זה והאם רובלת על האפרוחים או על הבילים אפרוח הם נה"י דז"א והבילים הם נ"ה דנלח והוד דז"א והיינו דאמר בס"ה בפ' ויחי' דף תק"ט ע"א נלח נלחי' הוד הודות פי' נלח דז"א שבו נלח אחר דהיינו הארת נלח דאי' הנ"ל הוד הודות ג"כ בהוד יש בו הוד אחר דהיינו ג"כ הארה מאמא כנ"ל שז"א מקבל מאמא ואלו יסוד היסודות לא כאמר דהא יסוד דאי' קלר ואינו מגיע על עלמותיו כ"א עד שליש הא' של ז"א והארתו מגיע עד שליש התחתון שבז"א ומה שלא השפיע נלח דאי' הכל בבת א' אלא פרקי' פרקי' כאמור הוא כדי שלא ישתבר הכלי הכמת ז"א ח"ו מהאור הרב ובדרך זה ממש בזה האופן שהשפיע נלח דאי' בחכמת ז"א כן ממש בזה האופן השפיע אמא ממש בהוד דידה לבינה ז"א קו לקו הנ"ל וכמו שבחכמת ז"א נלטרף לבנין חסד ז"א ונלח ז"א כן לבנין הבינה נלטרף סיוע גבו' ז"א והוד ז"א שסלהו ג"כ מתהלה למעלה שליש העליון ואח"כ שליש האמלעי ואח"כ שליש התחתון כסדר הנ"ל בבנין הנ"ל הכמת ז"א ואח"כ חזרו למקומם כאו"א בבנין חכמת ז"א וכן יסוד דאי' עשתה פרלוף דעת דז"א בלירוף כיועת ת"ת דז"א ויסוד דז"א שסלהו ג"כ הארתם למעלה קו לקו ואח"כ כל א' כדחה וחזר כ"א למקומו הראשון וע"י עליות וחזרות אלו הי' לאורות שייכות לזה בזה וכולם באי' ואי' בכולם שנתמזגו ונתערבו כל האורות יחד וגם כל כלי ז"א יוכלו לקבל שפע הזך ולא יזיק לו אבל אם מיד הי' בא עליו שפע והארתו מאמא שאורו גדול לא הי' ח"ו יכול להכיל :

פרק ל"ד

אחר כל זה חזרה אמא וקלטה במעי' דהיינו ביסוד דידה את ז"א והנה בכפפי יונה אמר שקלטה רק אורה הפנימי של ז"א ולא הכל כמלמלם שחזר האור למעי אמא ונכלל בא'מא לתת מוחין לו וזהו נקרא עיבור שני כמו שהנער היולד אין בו שכל ודעת מיד עד עת הזמן הגדול כמו כן כביכול נעשה בז"א (שניתן לו עיבור שני כדי שיתגדל יותר ויהי' בן דעת) ונוקבי' כדי לעשות להם גידול שני לחזק להם האיברים ולכללם בו"ק דאמא וכדי שתוכל אמא להכיל אותם בתוך מעיי' הולרך ז"א ונוק' להתקפל תלת גו תלת דהיינו באופן זה מלד פנים נלח הוד יסוד לעומת חסד גבור' דידי' (כ"א ת"ת דידי') גם ספי' ת"ת נתקפל אמלע תחתון כנגד אמלע העליון באופן שמלא יעקב מכוון נגד נער ישראל וכן נתקפ' ג"כ מלד אחוריו דהיינו נוק' היינו רחל כנגד

לאה נמצא לפ"ז שלאה היתה במקו' יותר ליעק' מרחל כי רגלי לאה היו מגיעין על ראש של רחל וא"כ כשנתקפל' היתה רחל לצד חוץ ולא' לצד פני' לפיכך נשא יעקב את לאה קוד' שנשא לרחל והתקפלות זה נקרא קטנות שני כי בהיותם פעם ראשון במעי אמא נקרא אז קטנות ראשון ואח"כ נתגדל כאמור ועתה חזר והקטין א"ע כדי לכנוס שנית במעי אמא ונק' קטנות שני ובכן קיבלה אותם אמא במעיי' ונתעברה מהם כדמות ה[illegible]ון ונק' ג"כ עיבור זה עיבור שני ונמשך עיבור זה י"ב חדשים דהיינו שקיבל הארה משם קנ"א כמו שיתבאר בעז"ה בפרקים הבאים · וא"כ נמשך עיבור זה לז"א ג' חדשים יותר מעיבור ראשון כי עיבור ראשון לא נמשך רק ט' חדשים שקיבל ז"א יניקה משם קס"א כמו שיתבאר בעז"ה וטעם הדבר שמתחלה בעיבור ראשון עדיין לא היתה נקודת מל' ניכרת שהיתה אז בסוד זנב ובסיבת התקפלות לא הי' נראה אלא לצד החיצון על התקפלות שהוא נה"י שהי' מכסה שליש האמצעי שהוא חג"ת ואלו הב' שפי' כ"א כלולה מחברתה המכוסה לה דהיינו יסוד מנצח והוד מנצח ויסוד ונצח מהוד ויסוד נמצא בין כולם ט' וע"כ הי' ההריון ט' חדשים ג"כ כי נה"י רומזת הט' חדשים ורמז לזה חדשים לבקרים ר"ל בקרים שהם נה"י הנקראים חדשים והלמ"ד מן לבקרים רמז כי כל א' כלולה מעשר וג"פ עשר עולה למ"ד אמנם בעיבור שני שהיתה אז מל' ניראת וניכרת נמצא א"כ שלצד החיצון של התקפל' הי' של ד' שמל' נכללת עם כל א' וא' והיתה טפלה להם בסוד נקבה תסובב גבר דהיינו מל' לנה"י ובהיות היא כלולה עם כל א' מהג' הנ"ל והיא אינה מן המנין בפני עצמה כי היא טפלה להם ע"כ אינם עולים למנין לכן נחשב העיבור י"ב חודש (וז"ש ים של שלמה שהעמיד הים על שנים עשר בקר כי מ"ל נקרא ים כאמור הפסוק כל הנחלים הולכים אל הים כי יסוד נק' נחל כמו שכתבנו למעלה על מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש ·

פרק ל"ה ודע כי סוד העיבור של ט' חדשים שיונק ז"א מאמא אלו השמות דהיינו שם קס"א שהוא שם **אהי"ה** במילוי יודי"ן כזה **אלף הי יוד הי** ושם הוי"ה כזה **יוד הה וו הה** וב' שמות אלו עולים רי"ג ושם אלהים שנחלק לג' חלקים כזה **אל ה ים** הוי רי"ו תן עליהם שם ע"ב דאב"א הרי כמנין ויעבור שהוא אותיות עיבור :

פרק לו וסוד עיבור של י"ב חודש הוא שיונק ז"א משם קנ"א שהוא שם אהי"ה במלוי ההי"ן כזה **אלף הה יוד הה** ועם שם אדני הוא ג"כ רי"ו הטל עליהם שם ע"ב דאב"א הרי מנין ויעבור אותיות עיבור :

פרק לז וסוד העיבור של ז' חדשים דהיינו הקיפול ז"א תלת גו תלת כ"ה ושליש עליון של ת"ת (כי מתחילה חשבונו כלילות והקפלות ג' בג' ט' וחשבונו בתוכם כלילות ת"ת בת"ת וא"כ היה אין במינו כי הכל מדה אחת וע"כ לא היה צריכה לכלול מאחרות וא"כ לא הי' רק ז') הוא שיונק ז"א שם קמ"ג שהוא שם **אהיה** במלוי אלפין כזה **אלף הא יוד הא** ושם מ"ה של **הויה** כזה **יוד הא ואו הא** ועוד מספר שם הוי"ה שעולה ד"ו ועוד חלוקת שם של בן ד' לשני חלקים כזה **יה וה** הרי רי"ו והטל עליהם עוד שם ע"ב דאב"א הרי כמנין ויעבור אותיות עיבור :

פרק ל"ח וצ"ל לדעת כי בהתקפל ז"א בעיבור שני כאמור מצד הפנים הי' רגליו דהיינו נה"י נגד זרועותיו דהיינו חג"ת ות"ת נתקפל גם הוא יעקב נגד נער' ישראל ומאחוריו נתקפל ג"כ רחל כנגד לאה דהיינו רחל לצד חוץ לאה לצד פנים כנז' למעלה בפ' ל"ד. ונחזור עתה לענין ז"א עצמו וסדר יציאתו. הנה אחרי היות בבטן אמא יב"ח כנ"ל יצא הוא ונוקבי' עמו בלבושם ובקומתם באופן שלא הוצרך עוד ז"א עוד להתגדל' שאדרבה כביכול הי' עתה שלם באיבריו ודוקא ז"א הי' בלבושו ובקומתו הראוי לו אבל נוקבי' עדיין לא היתה בקומתה הראויה לה כמו שית' עוד לפנינו בס"ד שעתה הי' האברים של נוק' נקראי' חגבים אבל איברי ז"א היו שלמים האמנם כדי לעטרו בחסדים שהשפיע אבא באמא ה' חסדים שלו שהם עיקר לשורש של כל החסדים דז"א כלומר פנימיות החסדים שלו לפי שיש בכל כלי' סוד פנימות וחיצון כמו שיתבאר ואמא השפיעה את ה' חסדים הנ"ל לז"א דרך היסוד של הקו לקו דהיינו שחלקה החסדים הנ"ל באופן זה שכל א' מט' ספירות של ז"א נטל חצי חלק חסד מן ה"ח ואח"כ נתחלקו מיד ד' חסדים שלמים וחצי חלק חסד א' וחצי חלק הנשאר נתחלק לג' והשליש הא' מן החצי הנז' נעשה כתר לנוקבי' ומב' שלישים הנותרים נעשה מהם כתר לז"א גופא בסוד אור חוזר כאשר ית' לפנינו בס"ד:

פרק ל"ט ועניין השפעה הנ"ל היתה באופן זה כי אמא השפיעה והאירה דרך יסוד דידה בפנימיו' של ז"א ה' חסדים הנ"ל בז"א הרכינה עצמה כי יסוד דאמא קצר ואינה מגיע בפועל כל גופא דז"א וע"כ היתה מוכרחת להרכינה דהיינו בסוד כלי יסוד דידה ונכנסה גופא דז"א עד השליש העליון של ת"ת כי עד שם מגעת הארת יסוד של אמא אבל רישא דז"א נשאר מגול' כי אין דרך לכסותו הפנים וכלל יהי' בידך כי כל סוד מלבוש שהוא מבחוץ תמיד נשאר הראש מגולה והלבישה שהיא מבחוץ היא בסוד דין וז"ס ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות אור וילבשם ואמרו חז"ל בספרו של ר' מאיר הי' כתוב כתנות אור באלף שהוא רומז לאור חסד והם באמת כתנות עור שהוא חסד אלא שמצד הלבישה שהיא מבחוץ וגם היא מאמא שדינין מתערין מינה ע"כ הוא ג"כ בסוד עור. שהוא דין כאשר ית' עוד לפנינו והוא רומז להלבישה זו שאמרנו שעשתה אמא לז"א בכלי יסוד שלה שהוא בסוד דין וע"כ מזכיר הכתוב ב' שמות א' רומז לרחמים וא' לדין לרמוז על או"א וכלל זה יהי' בידך כי לעולם כשמתפשטים כלי אימא תמיד הם כלי דאבא בתוכם ועל פיהם יחנו ויסעו ולכן נקרא אור שהוא רומז על החסד שמצד אבא ונקרא ג"כ עור שהוא מצד דין שהוא מצד אימא:

פרק מ' וסדר חלוקות ה' חסדים הנ"ל אחר יציאת עיבור שני היתה באופן זה א' חסד שלם ניתן להחכמה וא' לבינה וא' לגדולה וא' לגבורה. ואחר כך נתנה גדולה מחצית החסד שהי' בו לנצח שתחתי' לפי שלא יכלה הספי' גדולה להכיל חסד שלם כמו שהיא לרוב גודל האורו וכן גם כן עשתה גבורה להוד שתחתי' אמנם דעת לפי שעדיין אינו בסוד כלי כמ"ש למעלה פ' י"ג שדעת אינו כלי וספי' לקבל שפע אור בפני עצמו רק הוא בסוד כלי לקבל מכילון קיבוץ השמות לכן לא הי' הדעת יכול לסבול ולהכיל מהחסדים שלו כלום ונתרוקן ממנו החסד ונפל ממנו החסד שלם לת"ת שתחתיו ות"ת גם הוא לא הי' יכול להכיל את כולו ונתן החצי ממה שקיבל ליסוד שתחתיו ואח"כ נתן החכמה ג"כ מחצית החסד שהי' בה לדעת הסמוך לה וכן ג"כ עשתה בינה מצד השני והשפיע לדעת מחצי החסד שבה ועדיין לא הי' הדעת יכול לסבול ולהכיל את כל הב' חצאי חסד שניתן מחו"ב וע"כ נתן חצי ממנה למטה לת"ת ומחצית השני החזיקה לעצמה כי עתה נמשך בו כח להכיל אותה. והנה שמצד

החסד השלם שהי' בו ונשאר בו הרשימו וע"י הרשימו הנ"ל הוכן עתה לקבל מחצית השנית ודעת נתרוקנה ממחצית שהי' בה ונתנה ליסוד ויסוד קבלו אך לפי שלא הי' ביסוד כח להכי' כל הב' חצאי חסד החצי שקיבלה כבר והחצי שקבלה עתה ע"כ לא עיכב' לעצמו אלא החצי האחרון שהי' יותר משובח מהחצי הראשונה מפני שזה הי' מחו"ב שהם שני אותיות ראשונות משם בן ד' כי שם בן ד' נחלק לב' חלקים י"ה רומז לחכמה ובינה • ו"ה שרומז לז"א ומל' וע"כ עיכב זאת החצי מהאחרונה לעצמו • והחצי הראשונה שהי' בו שלחו למעלה והגיע להוד ז"א יצא השם לרחל שהיא בין חדוהי דז"א מאחוריו ונעשה משלישו כתר לראשה והב' שלישי' האחרים נעשה כתר לז"א עצמו וע"כ אמרנו למעלה בסוד אור חוזר כי עלה וחזר עד הוד ז"א ואעפ"י שב' שלישים אלו אינם מחצית החסד שלם מ"מ היו זוכים להיות ראש לכתר ז"א לפי שעברו דרך הדעת שהיו בו עתה הרשימו של ב' חסדים השלימים שעברו דרך שם כאמור למעלה מאוד וקלטו עמהם הרשימו הזה על ב' חסדים השלימו' :

פרק מ"א

וסוד הענין איך נהוו כתר דז"א מב' שלישי' הללו וב' רשימות הוא כי הב' חסדים שלימים כנ"ל וב' רשימות כלומר הרשימו דב' הויו"ת דהיינו הרשימו דב' חסדים הם ב' הויו"ת ובהתחלק אותם לשלשה חלקים כי כל הדברים מתחלקים לג' חלקים כי הכל הוא נקודה וכל נקודה הוא שורש לכל ומתחלקים לג' חלקי' ראש תוך סוף ר"ת כת"ר ורמז לזה וכל בשלי' עפר הארץ וכן ושלישי' על כולו ונמצא שב' הויות נחל' לשלישי' הם ששה שלישים וכל א' כלול מי' ועשר מעשר בסוד אי"ק הנה עולים ת"ר ועוד כ"א לד' כשתחלוק לב' הויות הללו לג' ג' יותר מן כ"ו שני' כי כ"ד יחולקו לשלישי' וב' יותירו והנה מן שני הויות הרי נותר כאן שנים של שנים שהם ד' והד' הללו תחלק כ"א לשלישים יהיו י"ב שלישים הרי כמנין ת"ר י"ב הטל עליהם חשבון ב' שלישים של מחצית החצי הנ"ל שהם שליש א' שלם כמלא שליש זה מהוי"ה א' הוא ח' ומעט יותר שהוא השליש מכ"ו כמ"ש הרי ת"ר י"ב וח' הללו עולה כתר וזהו כתר דז"א :

פרק מ"ב

וכדי לכוין החשבון המיעוט הנותר העודף על הח' לשליש הנ"ל ג"כ כאמור ולדעת ג"כ איך הם נכללים בכתר דז"א כ"א לד' כי מספר חלקים אורות הויות אינם נחלקין שוה בשוה רק הוא י"ה מצד א' ו"ה מצד הב' וכל חילוק הויות בספ' הוא בסדר הזה • וכששלח יסוד מחצית החסד לז"א ונוק' שלח למעלה החצי היותר גדולה שהוא י"ה כל הכוונה בענין יפה הוא נותן כמלא בחצי הוי"ה שניתן לז"א ונוק' ב' יותר ממחצית השוה שהי' מגיע לו רק י"ג שהוא החצי מכ"ו וכשתחלוק ב' העודפים הללו בין נוק' לז"א כסדר ובדרך חלוקה הנ"ל נמצא שמגיע לז"א ד' שלישים מהג' חלקים היתרים ולנוק' ב' שלישים נמצא לז"א עתה ד' שלישים הללו ועם ב"ו שלישים מהמיעוט היותר האמור העודף על שליש הוי"ה הא' כנ"ל הן בין הכל ו' שלישים שהם ב' שלימים הוסיף על מנין כתר הנ"ל ויעלה במנין בכתר שעולה כמנין ב' אש כי ב' פ' אש עולה תרכ"ב רמז לב' פרצופים דז"א שא' נקרא נער ישראל וב' נקרא יעקב ונקרא ת"ת ישראל ועפ"י סדר חלוקה הזאת שאמרנו שנחלקה חצי הוי"ה זו בין ז"א לנוקבי' הגיע לז"א ונוקבי' י"ה כמלא מן ט"ו הי' ב' חלקים לז"א והלק א' לנוקבי' דהיינו יוד לז"א וה' לנוקבי' •

פרק מ"ג

ואח"כ השפיע אב"א לז"א ונוק' ה' חסדים כנ"ל דרך אמא באופן הנזכר הנה עתה כדי לתת בהם התעוררות ותאוה לזווג יחד הוצרכה אמא להשפיע לז"א החסדים והגבו' •

והגבו' עליונים שנתהוו מבטישא דבטש תרי תיקוני דדיקנא מי"ג דא"ריך שהם נוצר חסד ונקה הס"ל הוא מזל עליון ונקה הוא מזל התתון דהיינו תרי שבולת דדיקנא שהא' ארוכה קלה והיינו נק' עליונה ומבטישה זו התהווה נמנו ה' חסדים וה' גבורות וזיווג זה נקרא בלשון בטישה ולא בלשון זיווג עם היותו כענין זיווג כי לא שייך שם וע"ז כאמר בס"ה בטש מאן דבטש וה"ח הללו נתהוו מן נוצר וה"ג מן ונקה וכולם יחד נעשו טפה אחת מעולה מעוד וה"ח אלו נכנס א"ריך לאבא דהיינו לדעת דאבא שהוא המחלק לאהדים כמו שנאמר ובדעת חדרים ימלאו וכן הה"ג נכנס א"ריך לדעת דאמא ובהשפעה זו דא"א או"א מתעוררת תאוותם ומזדווגים יחד כי אעפ"י שהם תמיד מדובקים בסוד רעים כאמור בס"ה כחדא שריין כחדא עיילין כחדא נפקין וכו' מ"מ עתה מזדווגים יותר בדביקות מאשר להם תמיד מפני שלהשפעה המעולה כזאת צריך לזיוג מעולה מאוד ודעת דאבא מחלק החסדים שקיבל מא"א בדרך זה א' לגדולה דידי' וא' לגבו' דידי' וא' לת"ת ונצח והוד ומשם נשפע כולם יחד ליסוד דאבא ועד"ז דעת דאמא מחלקת הגב' שנתקבלה מא"א ואח"כ נשפעי' כולם ליסוד דידה ובהזדווג יחד או"א נכנס ה"ח דיסוד אבא ביסוד אמא :

פרק מ"ד ובהיות הה"ח והה"ג הללו ביסוד דאמא השפיע אותם לזו"א ונוק' כדי לתת להם התעוררת לזיווג הצריך אמא להשפיע לזו"נ הה"ח והה"ג שנתהוו מבטישא דא"ריך תיקוני דיקנא דא"א מי"ג שהם נוצר ונקה ומבטישה זו נתהווה הה"ח וה"ג לדעת דאמא ונזדווג יחד או"א ונכנסו הה"ח דיסוד אבא ביסוד דאמא ומשפיע אותם לזו"נ כדי לתת להם התעוררת לזיוג והשפע הזאת לז"א כדי לגדלו ולחזקו כדי שיהי' ראוי לביאה ומאיר החסדים והגבו' לנוק' כדי לתת להם התעוררת ותאוה לזווגם יחד ובאופן זה דהיינו שהיא מרכבת עלמה דהיינו יסוד שלה ומכנסת את ז"א בבחי' הפנימות של כלי היסוד דידה עד שליש העליון של ת"ת דת"ת דז"א כי עד שם מגיע היסוד שלה בכח ולא יותר והשפע הזה לז"א כדי לחזקו עד שיהא ראוי לזיוג ולביאה כביכול וכן כדי שבשפע הזאת יגיע ג"כ לנוק' דז"א על ידו ויעשנה שיהי' ראוי לביאה ולזווג כביכול ומתוך זה נזדווגו יחד וכלל זה יהי' בידך כי השפע הבא מכח החסדים הוא דרך יסוד דאבא וסוד יסוד דאבא הוא יורה כחץ ויסוד אמא בסוד אשה כי תזריע ואמא מחלקת ונותנת לז"א הה"ח והה"ג באופן זה ובסדר הזה דהיינו שנותנת תחילה הה"ח והה"ג לדעת של ז"א כי הוא המחלקם אח"כ ורמז לזה ויוסף הוא המשביר ועפ"י שאמרינן בעלמא שיוסף הוא סוד היסוד והכא אמרינן שהוא רומז לדעת דז"א אין זה קושי' כי הם בסוד זה הדע"ת ג"כ דז"א דוקא לפי שהדעת דז"א הוא מכוון כנגד יסוד דאב' שהוא א"ריך ומגיע עד דעת זה דז"א כמו שית' עוד לפנינו בעזה"י והנה אח"ז שנתנה אמא אלו ה"ח וה"ג לדעת ז"א דעת דז"א חוזר ונותן אותם הה"ח שקיבל מאימא נותן אותה ביסוד בסוד טפה בתורת פקדון ורמז לזה והי' האוכל לארץ לפקדון אבל הה"ת שקיבל דעת מאימא נשארו כולם עדיין בתוכו רק ששלח הגבו' למטה דרך ת"ת ליסוד כמ"ש ומה שלא נשאר כלום מהגבו' בת"ת בעברם דרך שם הוא לפי שמדת הת"ת הוא בסוד רחמים ע"כ לא רצה להחזיק אלו מהגבו' הנ"ל והנה יסוד לפי שהוא ג"כ בסוד רחמים שהוא יושב בקו המדה שוה תחת הכתר לא רצה ג"כ להחזיק אלו את הגבו' הללו וחזר ושלחם לחוץ למעלה ובהגיעם אלו הה"ג לחוץ שבין חדוהי דז"א ככ"ל נכנסו לחוץ ההוא ומשם נכנסו בראש כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכלי מוחא כי עד הנה היו קטנים בכמות והאיכות ובסוד הגבו' הללו נתגדלו כלים ונתחזקו לכן רוב הנשים שערותיהם ופניהם אדומים

פרק מ"ה וראוי לדעת כי זה טבעו של דעת דז"א כשהוא מחלק איזה חסדים לזולתו הוא מחלק כמותן מעט במדה ובמשקל כי הם הדינים עליו אמנם כשהוא משפיע ומחלק איזה גבו' אזי הוא משפיעם לזולתו בבת אחת וכבולעם בז"א כך פולטם :

פרק מ"ו וראוי עוד לדעת כי כמו שכל השפע הנשפע מאמא לז"א הוא דרך יסוד דידה כן כל השפע הנשפע מז"א לנוק' הוא דרך יסוד דידי' שהראשון הוא בסוד אור התפשטות וזהו בסוד אור חוזר כי מיסוד דז"א חוזר ועולה למעלה ויוצא מבין חדוהי דז"א בחור שכנגד מוח רחל :

פרק מ"ז ולא"ל כי טבע ה"ה הללו שנתהוו מבטישה דכולר דא"א הנ"ל הוא מעולה מאוד באופן שלכל א' מה"ה דא"א פי שני' להם על כל א' ממדת כלי ז"א והיינו שחצי מדה של חסד דא"א ממלא מדה א' שלימה ממדת כלי ז"א דהיינו שהיא מרחבת א"ע בחלק רביעי כי כבר אמרנו למעלה שז"א כליו נעשה שני שלישים לנוק' משליש א"כ כשחצי המדה ממלא מדה שלימה מוכרח שהוא גדול' רק בחלק שלישית רביעית :

פרק מ"ח וראוי עוד לדעת כי אעפ"י שאני אומר שהחסדים דא"א הללו זה דרכם כאמור מ"מ אותן החסדי' שהם מכווני' תחת כנפי יסוד של תבונה שהיא מגיע ומכסה עד שלי' העליון של ת"ת דז"א כנ"ל הנה הם מקטינים א"ע בהיותם שם מכוסים ביסוד בדרך הנזכר כדמיון הנר הקטן אצל אור השמש שאז שלהבת הנר מקטין א"ע ולכן אותן החסדים המכוסים מיסוד הנז' הם שוין בגודל למדת ז"א אבל אותן החסדים המגולים שאינם תחת יסוד הנ"ל הם מתגדלים בטבעם באופן שכל מחצית א' וא' מהם יש בו כדי למלאות מדה א' שלימה ממדת ז"א והטעם הוא לפי שעתה הם מגולים ורחוקים מהאור הגדול של יסוד הנזכר :

פרק מ"ט ועתה אחרי הודיעך אלהים את כל זאת אציג לפניך סדר החלוקה באיזה סדר נחלקו הה"ח שנתהוו מבטישה דכולר · ובזה שזכרנו לא"ל שמחלק אותם דעת ז"א לשאר איברי ז"א והוא בזה האופן בתחלה נתן דעת דז"א חסד אחד שלם לגדולה דז"א וחסד א' שלם לגבו' דז"א והוצרך חסד א' שלם כנגד מדת גדולה וא' כנגד מדת גבו' לפי שאלו החסדים הם מכוסים מיסוד דאמא כנזכר כ"פ והנה אח"כ דעת נתן חסד א' שלם לת"ת דז"א והנה שליש עליון של ת"ת קיבל והחזיק שליש א' של חסד לפי ששליש זה של חסד הי' ג"כ מכוסה תחת יסוד דאימא כי עד שליש עליון של ת"ת הי' מגיע הארת יסוד דאי' כנ"ל וע"כ נתמלא ממש שליש א' של ת"ת משליש א' של החסד שירד בו ואמנם הב' שלישי' אחרים של ת"ת לא יכול להכיל הב' שלישים האחרי' של החסד שירדו ונשפעו בו מן הדעת לפי שאלו הב' חסדים דהיינו שני שלישי חסד לא הי' מכוסה תחת כנפי יסוד וע"כ היו מתרחבים והולכות באופן שחצי מדה של חסד הי' בו למלאות מדה א' שלימה ממדת ז"א כאשר אמרנו וע"כ משליש א' של החסד נתמלא שני שלישי ת"ת הנשארים ונמצא שלא הי' ת"ת יכול להכיל רק שני שלישי' נמצא נשאר חוץ למדת ת"ת שליש א' ומה יעשה בו יתבאר לפנינו בעזה"י :

פרק נ' אח"כ נותן דעת חסד א' שלם לנצח וכן להוד ולפי שאלו החסדים היו מגולים ג"כ כנז' לכן לא יכלו נצח והוד להכיל מהם רק כ"א מהם חצי מחסד א' שלם נמצא עוד הי' ג"כ על מדת נצח חצי מחסד א' שלם הוא ג"כ שליש א' וחצי ואז הג' שלישי' ירדו ליסוד ויסוד קבלם אבל לא הי' יכול להכילם ולסובלם כי היו מגולים והיו מתרחבים יותר ממעל לגבול כלי יסוד בשיעור שליש א' וחצי וע"כ חזר יסוד ושלח כל הג' שלישי החסדים הנ"ל למעלה דרך הוד הת"ת בסוד אור חוזר ושלח כל הג' שלישים הנ"ל למעל'

ולא

ולא החזיק לעצמו כלום מהם לפי שכבר היו בו אור הרשימו של כל החמשה גבורות שעברו דרך שם כנ' וגם הי' בו אור של שני חלאי הסדים ויצאו דרך חור הת"ת כנ"ל ונתקעו באלו החסדים מוחי רחל כי השליש וחצי העודף מגלה בעלותו למעלה יצא דרך חור ונתקן מוח חכמה של רחל והשליש וחצי העודף מהוד בעלותו דרך החור ונתקן מוח בינה של רחל ורשימו של שני הלאי חסד הללו שהמה בנלח והוד כי נשאר שם כח זאת הרשימה שג"כ לא היו יכולים כו"ה להחזיק וירדו ג"כ ליסוד ונתערבו שם יחד ונתהוו כמין גן היוצא מתחת הפטים וזאת הרשימו עלה בדעת רחל וחיזוק הקרקפתא דידה שהוא הכתר ובמלא שחלקנו בעזה"י היטב ד' חסדי' שלימים ושלש שלישים ולא נשאר בידינו להלק עוד רק שליש א' שלש של חסד וזה השליש שנשאר מת"ת דז"א כאשר זכרנו בפ' הקודם שקיבל ב' שלישים ונשאר שליש אחד של חסד בשליש עליון של ת"ת ושליש א' של הסד שהי' מגולה נכנס בשני שלישי התחתונים של ת"ת א"כ נשאר עדיין שליש א' ומה יעשה בו יתבאר לפנינו בעזה"י :

פרק נא

ומעתה שליש הזה הנותר מת"ת הכ"ל נחלק עוד לשני חלקים אמנם הלק א' מעט מרובה יותר מחבירו כי לא נחלקו שוה בשוה כמו שיתבאר והנה החלק א' המועט משליש זה הנחלק לשניס עלה ויצא דרך החור ונכנס בדעת דרחל דהיינו כשעלה למעלה חצי של נלח והוד שירדו ליסוד ואח"כ עלו כנ"ל בהדי דקא אזלי עיילו עמהם חלק א' משליש זה שהי' נותר מת"ת ויצא ההלק עמהם דרך החור ונכנס אז ג"כ בדעת דרהל והחזיק הקרקפתא דידה בחיזוק יפה מלבד היזוק הראשון שהיה לה מן הרשימה של הג"ח כמו שאמרנו למעלה בפ' כו"ן :

פרק נב

והנה אח"כ אימא עלתה מהרכיבה זו האמורה כנ"ל ושבה למקומה הראשון באופן שגדולה וגבורה ושליש עליון של ת"ת שליש שהי' מתחלה מכוסה וע"כ החזיק הגדולה הסד א' שלם וגבורה חסד א' שלם ושליש עליון של ת"ת חסד א' שלם כי היו ההסדים הנ"ל מקטינים א"ע נגד הארות יסוד דאי' • והנה עת כזאת שעלתה אי' מהרכבת כלי יסוד דידה א"כ חזרו ונתגלה וא"כ התחילו החסדים שבתוכם להתגדל ולהתרחב באופן שמדה א' מכלי ז"א לא יכלה עוד להפפין רק הלי מדה ממדת הס"א' מהחסדי' שנתגלהם דעת דז"א כנ"ל ולכן שליש עליון של ת"ת שהחזיק שליש א' מחסד א" לא הי' יכול עתה להחזיק רק הלי שליש וא"כ היו בכאן ג' שלישים ועוד חצי שליש ומה יעשה בו תדע כי מיד שיצא חצי חסד א' מגדולה וכן מגבורה עלו אלו שני חלאי חסדים מיד ונכנ' החלי שהיה בגדולה לחכמת ז"א והחצי שהי' בגבורה לבינת ז"א אמנם הו"ב אלו לא החזיקו לעצמם כל החצי מחסד א' שלם רק החזיק כל אחד לעצמו שליש א' והחצי שליש הנשאר מכל א' יתבאר בפ' שאח"ז מה נעשה בו והצי שליש שהיה נשאר משליש החסד שהיה בשליש עליון של ת"ת שאמרנו עלה תיכף למעלה דרך הדעת והחזיק קרקפתא דז"א ובעת ההיא עלה ג"כ חצי הלק שני משליש של חסד שנשאר מהשני שלישי הסד שירד מתחלה לשני שלישי של ת"ת כאשר אמרנו למעלה בפ' כ"א שהחלי ההת עלתה והחזיק קרקפתא דרחל והנה החלי האחת ג"כ עלתה עתה דרך דעת דז"א והחזיק גם הוא קרקפתא דז"א בחיזוק יותר גדול ועלום •

פרק נג

והנה חכמת ז"א אע"פ שהיתה רבות האיכות היתה מעט הכמות ולכן הספיק לה שליש א' מחסד בלבד השליש והלי שקיבלה מהגדולה בהתגלותה כאמור והלי הנשאר להשליש שליש וחצי שקבלה שלהה החלי ההיא לדעת דז"א ודעת לכתר שהוא קרקפתא כאמור וכן עשתה ג"כ בינה שהספיק לה השליש אחד בלבד מן השליש וחלי שקבלה מגבורה בהתגלותה והלי הנשאר שלחה ג"כ בינה לדעת ודעת לכתר דז"א שהוא קרקפתא :

פרק נ"ד נמלא עכשיו כתר דז"א שלם ר"ל כי קודם לכן בעיבור שני הי' לו שני שלישים חלי חסד דהיינו שליש אחד כאשר אמרנו למעלה בפ' מ"א שבא נודעת לה"ת ומת"ת בא החלי ליסוד ומיסוד עלה למעלה ונעשה מחלי זו משלים א' כתר א' לרחל ומשני שלישים האחרים כתר לז"א בלירוף עילוי הרשימה של השני חסדים ועתה חלי שליש משלם חסד זה שנכנס בנוק' ומעט יותר כאמור לעיל סוף פ' כ"ג ועם חלי שליש שהי' עודף בשליש עליון של ת"ת אחר שעלתה אמא מהרכנת כלי יסוד דידה כאמור סוף פ' כ"ג שנתגלה זה השליש והי' עוד חלי שליש חסד א' א"כ הרי ב' שלישי' ומעט יותר ונמלא א"כ אחר שעלו לע"ע חכמה ובינה ג"כ הב' חלאי שלישי' החסדים שהי' להם עודף מהשליש וחלי הרי בא לו מהם שליש א' שלם א"כ נמלא בכתר דז"א ג' שלישים שלימות שהיא מדה א' של ספי' ונתחזק ונעשה בזה הכתר קרקפתא דז"א שלם :

פרק נ"ה ורא‍וי לך לדעת אף כי אמרנו כמה פעמים שילאה רחל בגלבינה ובקומתה אין כוונתינו לומר שלא היתה לריכה עוד לשום תיקון כי באמת לא הי' יכולין איברי' עדיין להתפשט לעשות פעולה דהיינו שיעשה מדת איברי החסד שבה פעולת ההסד וכן גבו' פעולת גבור' כי היו עדיין רק כמו קרני החגבי' ורמז לזה ידיו אסורות כי לא היו ספי' ככרים בתוכה רק היו בסוד נקודות ובחינות מלכות במלב הזה כמין נקודה היא היתה עשירי כי נחשב אריך עם ג' ראשין א' לפי השתלשלות אלו יצאו מכתר עליון וא' אבא וא' אמא הרי ג' וז"א שהוא כלול מו"ק הרי תשעה ונקודה זו שהיא רחל היא עשירי וזהו והעשירי יהי' קודש כאשר יתבאר בסמוך בענין סדר פרשיות התפילין וכבר אמרנו למעלה שרחל נבנית מאבא וזהו סוד הגמ' תלה הכתו' הנקבות בזכרים וכו' ויהי' פי' הפסוק העשירי שהיא רחל יהי' הייני שיש לה הוי' ומלב מקודש שהוא כנ"ל ובמלב הזה חשבינן לרחל כמין נקודה דלית לה מגרמא כלום :

פרק נ"ו ועתה כדי לבנות כלי' שתהא היא ג"כ בת עשר כמותו פעפע נה"י דז"א והוליא אור מאחוריו ממש לא בדרך החור דז"א כי אינם יולאים דרך החור ההוא רק האורות הבא מלמעלה דוקא אבל הבאים מז"א עלמו אינם יולאים דרך אותו החור רק מפעפעים ויולאים כנ"ל : ומן האורות אלו שילאו מנלח דז"א ונכנסה ברחל נבנה כל קו ימין של רחל בשלימות ובאופן זה שליש א' של נלח דז"א נבנה מדה אחת שלימה ברחל כי כבר הודעתיך שכל א' מעשר כלול ג"כ מעשר : והנה משליש עליון של נלח שהוא בחב"ד דנלח נבנה חכמת רחל ומהאורות שילאו מנג"ת דנלה דז"א שהוא שליש האמלעי נבנה גדולה דרחל ומאשר ילא מנה"י שהוא שליש התחתון נבנה נלח דרחל ואלו האורות דנלח הם הגבו' דידה לפי שנתן אותם מאחוריו וכל אחור הוא דין אמנם לגבי רחל הם נחשבין חסדים ולכך אחורי דנלח קו ימין דנוק' דז"א שהוא קו החסד דידה וכן אחוריו של יסוד דז"א בנה קו אמלעי של רחל ואחוריו של הוד דז"א בנה קו שמאל של רחל אעפ"י שאמרנו שהגבו' דז"א הם חסדים דרחל מ"מ אחורי הוד הוי דיכין דרחל כי הם גבורה דגבורות דז"א ולפיכך נעשו גבו' דרחל :

פרק נ"ז וסוד אחוריים הנ"ל הוא כי אחור של שם קס"א עולה תקמ"ד כי הפנים הוא שם קס"א שהוא באופן זה **אל"ף ה"י יו"ד ה"י** שעולה קס"א ואחוריו הוא באופן זה **אל"ף ה"י אל"ף ה"י יו"ד אל"ף ה"י יו"ד ה"י** שעולה תקמ"ד ואלו הם בנ"לח קס"א בפני' ותקמ"ד באחור ואחוריו של הוד הוא באופן זה כי פנים של הוד הוא שם קנ"א כזה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה זה הוא בפנים של הוד והאחור בשם תנ"ה אל"ף אל"ף ה"ה אל"ף ה"ה יו"ד אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה שעולה תנ"ד ואחוריו של יסוד הוא

בזה האופן כי בפנים של יסוד הוא שם ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ואחוריו הוא עולה קמ"ו כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וא"ו יו"ד ה"י וא"ו ה"י ומאלה השמות קיבלה רחל מאחוריו :

פרק נ"ח ואלו השמות צריך לכוין בתפילת י"ח כי באמרו אל עליון גומל חסדים טובים צריך לכוין. כי א' של אל שהיא א' של אהי"ה במילוי יודי"ן שהוא שם קס"א והוא שם של כלה וכלה הוא חס"ד כי הוא בקו ימין ולמד הוא דין מורה. לשם קס"א כמו שי"ת ועליון מורה על שם קמ"ו שהוא אחור משם ס"ג כי שם ס"ג בפני יסוד דז"א וקמ"ו באחוריו ועליון ג"כ בגי' קמ"ו ואלו השמות גומלו והאירו חסדים טובים לרחל שהם כלי נוקבין דידה שהם חב"ד. כי ג' ראשונות נקראו חסדים ומלת גומל חוזר לז"א כי מלת גומל רומז שבת"ת עצמו יש בו שם יה"ו מלא אלפין שעולה ט"ל כזה יו"ד ה"א וא"ו ונתנו ליסוד ומאיר ליסוד ג"כ יה"ו כנ"ל ששניהם עולים כמספר גומל עם הכולל כלומר שני רשומות והארות הללו מקבלים נה"י לרחל כנ"ל כי יסוד מחלק הארות משני שמות הללו הבנים כמו שיבואר מה הם הבנים. ושלשתן גומל חסדים טובים הנ"ל וקונה הכל הנ"ל שביסוד של ז"א יש בו קס"א שעולה כמנין קונה הכל כשקבלו חסדים הבאים דרך יסוד דבדעת דרחל כמו שכתבנו למעלה בפ' כ"ז בענין קו ימין של רחל מאחור של ז"א א"כ יאמרו קונה הכל יטלו שם קונה בשביל הכל פי' בשביל ה' חסדים הבאים ליסוד הנקרא כל שהוא יורש שם זה של קונה הכל כי לך היא אמא כסדר מלמעלה למטה וכל. הוא יסוד מלמעלה למטה כי הה' חסדים כשירדו מיסוד דאמא ירשו שם קס"א כזה : ובכנפי יונה בפ' כ"ד קונה הכל ה"ג ליסוד דז"א ונותנים אותם לדעת נו"ק ואולי הגם שהם ה' גבו' הם חסדים ברחל ע"ש וזוכר חסדי אבות וזוכר עולה רגל שהוא שם קמ"א ושם ע"ב ובשני שמות אלו שהם א' דאבא הוא שם ע"ב וא' דאמא פוקד וזוכר ז"א ומשלם חסדי אבות דרחל שהם נה"י דידי' ומביא גואל לבני בניהם וכו' כי מביא חסדים מאבות שהם חב"ד לבני בניהם שהם נה"י דרחל שהם נבנים מאלו המאורות מאם של תבונה כי גואל בגי' מ' ועם המלה הוא מ"א שהוא אם כלומר אם של תבונה זו ניתן להם גאולה והצלה מן הקליפות שנה"י דידה יורדים מות שהם קרובים אל הקליפות ולזה בכח ההארה זו הם רוחצים רגליהם מן הקליפות וז"ש רחצתי את רגלי וכו' כי הארות הללו רוחצים את רגלי נה"י מדביקות הדינים והקליפות שהם דבוקים ומתאחזים ונקרא נה"י בני בניהם כי חב"ד נקרא אבות וחג"ת בנים ונה"י בני בניהם של אבות הקדמונים וזה עושה ז"א לתועלת עצמו שלא יתערב ח"ו איזה קליפה בבת זוגו כשיכנס להזדווג עמה ויהיו רגליו מרוחצות וזהו למען שמו בגי' שם ו' שהוא ז"א המאיר ברחל בסוד זיווגם כי שם הוי"ה עולה כמנין שמו דהיינו ט"ו פעמים י"ה גי' רכ"ה וי"א פעמים ו"ה קכ"א שם זה מחולק לשני חלקים וזהו למען שמו : וגם באהבה פי' בשביל ה"פ אהבה שעולה כמנין אד"ני : ויהי' הפירוש והחיבור גומל חסדים ה' חסדים דז"א שמאיר בה באהבה זו ה' נקודות ה' חסדים דהיינו ה"פ אהבה גי' אדנ"י וכל נקודה מהם דהיינו מאלו אהבה עושים אותה כמנין אד"ני : ומכל אלו הארות מתגדלת רחל בסוד נסירה ובא הפנים נגד פנים של ז"א ומתגדלה ומזדווגת עמו כמו שיבואר ובשביל זה ג"כ מביא גאולה ושמירה להבנים וגם שם באהבה הוא שם המפורש כדאי' בב"ה פ' תרומה כשמזדווג ז"א עם נוקבי' יורש שם זה :

פרק נ"ט מלך עוזר ומושיע ומגן פי' כשבאו גבו' מאמא ליסוד ז"א ומהנו לדעת דרחל ראשונה דעת רחל נחלק ה' גבו' א' לגדולה וא' לגבו' וא' לת"ת וא' לנצח וא' להוד דידה ואח"כ כולם נכללו ביחד ונכנסו ביסוד דידה ורמז לזה ויבאו עד חרן וישבו שם פי' כי יסוד

דרחל במלבוש הזה נקרא חרן לפי' שג' קוין של רחל בזמן הזה שהם מגבו' שהם שם אלקים וג' פעמים פ"ו
עולים כמנין חרן ולכן יסוד דידה במלבוש הזה נקרא חרן · ובהיות כי ג' גבו' אלו שהם מעלה בדעת
דרחל היה לכן אחז"ל דעת של נשים קלות קל"ה לפי שה' פעמים כ"ו עולה ק"ל ורמז כי הה"ג הם ה' הויות
כאמור ולפ"ז שאלו ההויות הם נקודות אלקים לכן הם מכונים בשם אלקים דהיינו שב"ה חול"ם חיר"ק כי
הנקודות הם המניעים ובזה יובן מ"ש בזה"ה פ' תרומה דינין דדוכרא קשיין ברישא ורכיכין בסיפא ודינין דנוק'
רכיכין ברישא וקשיין בסיפא כי הגבו' אלו כאשר היו בראש דז"א בדעת דז"א היו קשין ולא מצאו מקום לנוח
וירדו ממנו תיכף ומיד וזהו קשין ברישא ורכיכין בסיפא דהיינו ביסוד דז"א וכשעלה ז"א אותם בדעת רחל
חצי חסד שנותר מגלה וחצי חסד שנותר מהוד וחצי שליש שנותר מת"ת שעולה עמה כאמור לעיל בפ' כ'
ומתמתקים מהם ולכן הם נוחין שם אבל בירדתם למטה מן הדעת דרחל הם קשים בסיפא כי לא מצאם דבר
שימתקם אח"כ כשבאו החסדים שבדעת רחל ומאירים ומשפיעים ביסוד דרחל הם ממתיקים מעט הגבורות
הללו וזהו מלך שהוא מל' יש לה עוזר שהוא אור זרוע שהוא החסד שבאי' לגלה דידה ומגיע הם החסדים
הבאים ליסוד דידה שצריך ישועה יותר מכולם שבו מסתבכי' הקליפות וזהו רומז הפסוק והודי נהפך למשחית
ולא היה לזה תקנה כי אם ע"י חשמונאים ומגן הם החסדים שבאים ליסוד דידה שכולל ג' אל שעולין מג"ן
ואל דביק אל הקליפות שמתקרבים ומסתבכים וזהו רמז הכתוב מלאכי השומרים הסובבים בז"א הכוני
פצעוני נשאו את רדידי מעלי שומרי החומות שהיא התכלת שעל רגלי' וכנגד זה התכלת שפורשין על המשכן
כנזכר בזוהר פ' יתרו עמוד קס"ד והם נקראים שומרי החומות ששומרים באיזה מקום יכנסו וידבקו עמה
והמלאכים שבמשכן נק' שומרי מבואות המרכבה לבל יקרבו אליהם הקליפות ·

פרק ם

ועתה הוסיף לקח לבאר ענין הבטישה שאמרנו למעלה פ' מ"ד שנעשה מן מזל עליון
ותחתון דהיינו מן נוצר ונקה כדי להשפיע הה"ח והה"ג לאו"א ומשם יתפרשו לז"א כנ"ל ·
והענין הוא כי כמו הזיווג שע"י או"א נשפע שפע החסדים לז"א וגם גבו' לז"א כן הוא למעלה ברישא
דל"א ע"י הסבה ורצון שבין ח"וב דהיינו רישא דל"א שהוא כעין זיווג אלא שלא יצדק לומר זיווג ממש
כי אין בעולם עליון שום זכרון ועזר לנוק' כי הוא נקרא עלמא דדוכרא ואין הזיווג שם אלא
בסוד נשיקין לבד ויורד השפע מהחכמה ההוא אל החסד דרישא דל"א שהוא הנק' מזל העליון ונק'
תיקוני דנוצר ושפע זה הוא ה"ח של חכמה הנ"ל ואלו הה"ח נקראים בשם חכמה ממש ששורש נקודת
הכונה עליונה נכלל בהם : ונלע"ד כי יסוד זה דל"א קלוט בתוכו בינה דא"א שהיא כנגדו ואע"פ
שאמרנו למעלה בפרק י"ג שדעת דא"א מכוון כנגד יסוד דל"א מ"מ גם כן בינה דידה מכוון נגדו כי
הדעת היא המלח וחכמה ובינה העינים הקבועים במלח ובינה היא עומדת מעט עקומה תחת
החכמה כנגד האמצע אם כן היא מכוונת כנגד יסוד דל"א וזה כדי למתק הה' גבורות שלה :
ועתה לעוצמת השפע ה"ח שקיבל יסוד זה מרישא דל"א הנ"ל · הנה הוא נותן בינה זו שביסוד שהיא
בינה דא"א שקלוט בתוכה יסוד לחסד ז"א של רישא דל"א כדי למתקם יותר בהסדים שלו שהם החסדים
עליונים כמבא שקבלו שני מזלות אלו זה מזה והחליפו ביניהם באופן שהיתה אז בינה במלה ההוא
בימין דהיינו בחסד דרישא דל"א והכמה הנ"ל ביסוד דרישא דל"א שהוא שמאל אח"כ שני מזלות
אלו מתדבקין ביחד בסוד בטישה ובטשי אהדדי ומזו הבטישה נשפעים שני שפעים הנ"ל של נוצר
ונקה שהוא חסד ויסוד של א"א דהיינו שפע הה' חסדים הנ"ל עם נקודת הכונה
שבהם

שהם לאב"א ושפע ה"ג הנ"ל עם נקודת בינה שבהם לאמא כמו שהם מתוקים. בסדר ההלקה. הנ"ל בפ' מ"ו ומזריע אח"כ לז"א באופן הנ"ל וכן גבו' דאמא בסדר הנ"ל כשפע לאמא. ודע כי נקודת חכמה זו של רישא דא"א שהיא בה"ח הנ"ל וכן נקודת בינה שהיא בה"ג הנ"ל וד' נקודות אלו נקראין תרין מוחין והה"ח והה"ג עצמן נקראין תרין עיטרין - וז"ש תרין מוחין ותרין עיטרין דירית מז"א הנזכר בס"ה פ' ויקרא וכאן הוא יורש המ"ם של בצלם יתהלך איש וסוד הענין הוא כי ד' בחי' אלו שהם תרין מוחין ותרין עיטרין הם כלולים מעשר א"כ הם ארבעים ויהו מ"ם. אחר המדריגות הללו כשהם באמא נכנסו בנה"י דהיינו נקודת חכמה עם הה"ח נכנסים בנצח. ונקודת בינה עם הה"ג נכנסין בהוד וא"כ הה"ח והה"ג שהם שני עטרין נכללין ביחד ביסוד כי הוא דרך לכל השפע היורד לז"א כנ"ל אמנם הנקודה עצמה של חכמה נשארה בנצח ונקודה עצמה של בינה נשארה בהוד והיינו דאמר בס' הבהיר חכמה בנצח ובינה בהוד והם נחלקים לת"ת ומל' פי' שהם יורדים אח"כ ונחלקים לז"א ולנוקבי' ולפי שכל ספי' נחלקת לעשרה כנ"ל א"כ הרי כאן בחי' שלשים כי בחי' הנקודות הרי שנים ובחי' שכללו' הה"ח והה"ג הרי עוד א' א"כ הם שלשה הכלולים מעשר וזהו למד של צלם אח"כ יורדים המדריגות הללו בט' ספי' שהם תיקוני דיקנא דז"א וכל אחד מהם כלול מעשר א"כ הרי כאן בחי' תשעים והוא הצדי"ק ממלת צלם וזהו סוד אך בצלם יתהלך איש דהיינו שם אך שהוא אהי"ה דההי"ן שהוא שם קכ"א עם מלת צלם עולה כמנין איש ומה שנק' הה"ח והה"ג הנ"ל בשם עטרין לפי שהם באין בסוד עטרה דהיינו הה"ח יצאו מאב"א דרך המל' של יסוד שהוא נק' עטרה וכן הה"ג יצאו מאמא דרך המל' של יסוד דידה: וא"ת כיון דאמרינן שכל שפע היורד מאו"א הוא עובר דרך יסוד כנ"ל א"כ הי' ראוי לקרוא כל שפע ושפע בשם עטרין. הנה תדע עיקר הדברים ושרשים. והענין הוא לפי שהמקור של השפע הזה של הה"ח והה"ג כולם ממל' של כתר עליון שהם רישא דא"א כנ"ל ע"כ בעבור שזו השפע הוא ממל' בעברם אח"כ דרך יסוד דהיינו דרך מל' של יסוד דאבא מוצא מין את מינו ומיער ונדבק עמו ולכן נקרא עטרה מלשון ושאול ואנשיו מעטרים את דוד שהוא כמו סובבים את דוד אף כאן ה"ה שהיא מל' סובבים את היסוד שהוא בסוד מילה ומלכות שהוא בסוד הפריעה א"כ נתבאר לך ג"כ סוד מילה ופריעה:

פרק ס"א ונ"ל כי נקודת החכמה והה"ח והה"ג ונקודת בינה הן הם י"ב צירופי שם הוי"ה כזה יהו"ה פשוט שהוא שורש ומקור לכל הי"ב צירופי' שהם רק בחילוף האותיות וזה השם הפשוט הוא נקודת החכמה עצמה שהיא בסוד מוח והה"ח המתפשטים ומתפעפים ממנו הם אלו הצרופים יהה"ו יוה"ה היו"ה הוי"ה ונקודתם בפתח ונקודת בינה הנ"ל שהוא ג"כ בסוד מוח כנ"ל הוא צירוף אחר של י"ב צירופי' הנ"ל שהוא ויה"ה והה"ג אלו הם הצרופים והי"ה הוה"י והה"י ההי"ו ונקודתם בצירי נמצא שנקודת החכמה שהיא המוח עם הה"ח שלה הם ג' צירופים המתחילין ביו"ד וג' צירופים המתחילין בה' ראשונה ונקודת בינה שהיא ג"כ בסוד מוח והה"ג שלה הם ג' צרופים המתחילין בוא"ו וג' צירופים המתחילין בה' האחרונה של שם הוי"ה וכאן תשכיל בינה שתבין סוד התפילין דמרנא קודשא ב"ה היינו ז"א וכנגד זה מסודרי' התפילין שלנו הנה תדע שפ' קדש היא נגד נקודת החכמ' שהוא שם הפשוט יהו"ה ופ' והי' כי יביאך הוא כנגד ה"ח של הד' צירופים שמות האחרים אשר הצגנו לפניך למעלה. ע"כ נזכר בפ' הזה רק הבאי ד' אשר עשה עמנו ומה שמתחיל הפרשה בוי"ו לרמוז שבא ממל' של כתר עליון שהיא סובבת ליסוד ויסוד הוא בסוד וי"ו. ופ' שמע היא כנגד נקודת בינה שהיא המוח דהיינו שם וי"ה"ה וזהו שין שורש המובא

בס' יצירה שהוא סוד בינה · כאשר יתבאר להצרופים השייכים לבינה הם המתחילין באות ו' לרמוז שהם בחים ג"כ מיסוד דרישא דל"א והיסוד הוא בסוד וי"ו · והלו הצרופים הם בפסוק והי' אם שמוע וע"כ נאמר בפ' ההיא השמרו לכם וכו' וחרה אף וגו' כי היא האם המיוסרת את הבנים : ובזה יובן מחלוקת רש"י ור"ת בענין סדר הפרשיות של תפילין כי לדעת רש"י הסדר הוא בזה האופן מתחלה פ' קדש שהוא מקור החכמה כנ"ל וסמיך לי' ה' חסדים יש לה שנכללין בפ' והיה כי יביאך ואח"כ פ' שמע שהוא כנגד מקור ומוח בינה וסמיך הה"ג שלה שהם נכללין בפ' והי' אם שמוע : אמנם דעת ר"ת הוא שאומר בזה · ולא מודינא לך שמוכרח אני להתחיל בפ' קדש כי הוא נקודת החכמה ואח"כ הה"ח שלה אמנם דעתי שצריך שיהי' הה"ג סמוכים מיד לה"ח ומ"כ צריך שיהי' מתחילה פ' קדש ואח"כ והי' כי יביאך ואח"כ והי' אם שמוע ואח"כ פ' שמע והיינו דקאמר שצריך שיהי' ההוי"ת סמוכים באמצע להדדי ומה שקורא אותם הוי"ת אם לפי שמתחילין במלת והי' אם לפי שהה"ח נתהוו מנקודת חכמה והה"ג מנקודת בינה · וטעמו שצריך שיהיו סמוכי' הוא לפי שהה"ח והה"ג מתערבים יחד ביסוד דאמא כנ"ל ואלו ואלו דברי אלהים חיים ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי כי באמת ב' סידורי תפילין הללו הם בז"א בכל יום . וטעם רש"י הוא כי היא רמז לכניסת הה"ח והה"ג בז"א שהחסדים נכרדים מהגבו' כי ההסדים נסדרים בז"א באופן הנ"ל והגבו' יורדים לנוק' אלא רק שהבינה להיותה קרובה אל החסד נסדרה בה"ת דז"א בשליש עליון שהוא בסוד אדנות שהוא שם ס"ה ונקודת החכמה שהיא שורש הה"ח הנ"ל נסדרה בדעת דז"א והוא שם מ"ה ששניהם עולים יחד ג"ס ואח"כ חכמה והה"ח שלה ונקודת בינה שהיא מוח נסדרה ביהד בז"א ע"כ אמר רש"י להקדים פ' שמע שהיא כנגד נקודת בינה שהיא מוח של הה"ג שלה :

פרק ס"ב

ובזה יובן מה שאמרו חז"ל מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנ"ס היו עומדין כי מ"ם וסמ"ך רומזים לזו"נ לפי שז"א הוא בסוד ו' וכלול מעשר הרי סמ"ך ומוחין דידה שהם ד' כלולים ואמרנו ד' כלולים הם מפני שמקבלת מג' ראשין שנחשבים לא' ואו"א וז"א הרי ד' ואם מפני שהיא מקבלת ב' עטרין וב' מוחין שקיבל ז"א ומשפיע לנוק' א"כ הם כלולים וכ"א כלול מעשר הרי א"כ מ"ם וסמ"ך הם זו"נ ושים לבך ועיין כי מילוי המ"ם הוא מ"ם אחרת ומילוי דסמ"ך הוא ג"כ סמ"ך ס' מ"ך לרמז כי הם ג"כ כלולים כ"א מעשר בהיותם בסוד מוחין · ועוד תדע כי נו"ה דאמא · הוד בסוד לוחות כי לוח עולה מ"ד ובכלה יש שם הוי"ה עם ו"ו בלי אלף כזה יוד הא ו"ו ה"א שעולה ג"כ כמנין לוח וג"כ בהוד יש שם מרובע של אהי"ה כזה א' א"ה אה"י אהי"ה שעולה ג"כ כמנין לוח ורמז לזה והלוחות מעשה אלקים דהיינו נו"ה שהם הלוחות והם מעשה אלהים שהיא אמ"א · והמכתב מכתב אלקים הוא פי' כי מכתב גי' כתי"ב שהוא שער האחרון של נ' שערי בינה רמז שבלוחות היו כלול כל נ' ש"ב וזהו כתיב לא ידעו עיט כי על משה נאמר ותחסרהו מעט מאלקים מ"ט שערי בינה נתגלו למשה ושער האחרון לא נתגלה לו וא"כ זה הכתיב לא ידעו עיט וכו' בר ידעת כי ז"א ונוק' שהם מ"ס וסמך כאמור הם מקבלין מוחין שלהם מגלה והוד אלו שנקראין לוחות א"כ יוצרך לומר שז"א ונוק' הם בנ"ה בבחי' המוחין אלו שקבלו הצרה על ידם כאשר אמרנו למעלה שע"י המוחין אלו נעשה ז"א ונוק' בסוד יוד (כ"א בסוד ידו"ד) כי מקודם לא הי' ז"א אלא בסוד קלוות ונוק' בסוד נקודה וע"י קרבנו של אדה"ר שהאיר מ"כ להתא הצריכ' להתעוררת מ"ד דלעילא וזהו מאמרז"ל שור שהקריב אדה"ר בקרן א' הי' לו במצחו כמו סי"ת ע"ז ירדו להם המוחין ונעשה בסוד יו"ד וכשחטא אדה נתקלקלו הליכורות ע"י וע"י מעשה דור אנוש ודור הפלגה עד שבא נח ותיקן בקרבנו :

בקרבנו כמו שית׳ אחר שחטאו הי׳ דורות מנח ועד אברהם וכל הדורות עד מתן תורה נתקלקלו הנקודות עד שעת מתן תורה שאז בתחילתה נזדככו ישראל כמש״אחז״ל ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זו המתן ואז כיון שנתקן הכל והי׳ הכל אחר חזר הכל לאיתנו הראשון שנתקן הכל והי׳ הכל אחיר בז״א ונוק׳ ומזמן שחטא אדה״ר עד מ״ת אעפ״י שעלו למעלה המוחין הנ״ל באמת מ״ת נשאר עדיין בז״א ונוק׳ איזה הארה בדמות המוחין והי׳ זה להם ע״י שני נקודות של חכמה ובינה הנ״ל שבהם שני שמות אחורים דהיינו שם ס״ה ושם מ״ה שעולין שניהם כמנין כ״ם כנ״ל וא״כ יהי׳ כך פי׳ הגמ׳ מ״ם וסמ״ך שהם זו״נ שבלוחות שמקבלי׳ מנו״ה דאמא שיש בכל א׳ שם שעולה כמנין לוח מזמן אדה״ר עד מ״ת שנתקן אח״ז הכל בכ״ם בלבד היו עומדין בשביל הארת רשימה שנשארה מנקודות חו״ב שהם שם ס״ה ושם מ״ה שגימ׳ שלהם כ״ם גם בזה הארה הי׳ להם קיום · ועוד רמז אחר יש בזה בכ״ב קח הג׳ אותיות שלפני אותיות בכ״ם יהי׳ אמן רמז שהשורש של שם מ״ה ועם שם ס״ה עולה כמנין אמן :

פרק ס״ג וסוד מ״נ שהם באורך גלותינו שאין לנו מקדש וקרבנות המ״ן הם זכות יחוד ק״ש ונפילות אפים ושאר מ״נ ונשמת צדיקים העולים בכל לילה למעלה כל אלו הדברים הם בדמות מ״נ ומעוררין מ״ד הללו דהיינו המוחין של ז״א ונוק׳ ואחר שמתעוררין המ״ד של ז״א נקראין גם הם מ״נ גבי או״א שהם יש״ס ותבונה שגם הם מזדווגין ומביאין מ״ד אחרים מעולים מפרצופים של מעלה מהם . :

פרק ס״ד ואחר שביארנו טעם חילק רש״י ור״ת בסדר הנחת תפילין בפרשיות בבתי תפילין של ראש נבא׳ עתה טעם חילוק שיש בין סברת שימושא רבא והראב״ד לסברת רש״י ור״ת וגם במאי קמפלגי השמושא רבא והראב״ד והענין הוא כי כבר נודע שרש״י ור״ת סוברים ומודים שניהם יחד כי סידור הפרשיות מתחילין משמאל של המניח דהיינו קדש בשמאל וטעם הדבר תמצא בפרד״ס בש׳ סדר עמידתן ובעל שמושא רבא והראב״ד סוברים שיש להתחיל בימין המניח א״כ בזה הם מחולקים עם רש״י ור״ת ואח״כ חולקים שניהם כי בעל שימושא רבא סובר שסדר הפרשיות והנחתן בבתים הוא כסדר שנכתב בתורה בתחלה קדש והי׳ כי יביאך שמע והי׳ אם שמוע כי הה״ג ירדו לנוק׳ למטה ונקודת בינה לה״ת דז״א כנ״ל ונקודת החכמה והה״ח נשארו בדעת דז״א ונקודת בינה בת״ת דז״א כנ״ל בפ׳ פ״ב כדעת רש״י ז״ל והראב״ד סובר כדעת ר״ת שצריך שיהיו הויות סמוכין להדדי ועכין מחלוקת של רש״י ור״ת עם הש״ר והראב״ד רומז למצב הה״ח והה״ג שהיו קודם בטיפת מזל עליון ותחתון הנ״ל כי לפי שאז היתה נקודת חכמה של רישא דא״א בחסד דידי׳ עם הה״ח שלו בימין דהיינו בקו ימין כנ״ל ע״כ הם סוברים שצריך שתהא פ׳ קדש בימין המניח כי אליבא דכ״ע יש להתחיל בפ׳ קדש שהי׳ נקודת החכמה :

פרק ס״ה אמנם סידור רש״י ור״ת רומז על מצב הד׳ מדריגות אלו שמזל עליון והתחתון קבלו זה מזה כנ״ל דהיינו לאחר שחסד הנ״ל שהוא מזל עליון נתן ליסוד שהוא מזל תחתון נקוד׳ החכמה והה״ח שקיבל הוא מה שמה עלנה ומזל התחתון שהוא יסוד למזל עליון שהוא חסד נקודת בינה והה״ג שלה שאז במצב ההוא הי׳ נקודת החכמה שהיא פ׳ קדש ביסוד שהוא בסוד שמאל כנודע כי הוא א׳ מה״ג ע״כ סברת רש״י ור״ת שצריך להתחיל סדר פרשיותיהן מצד שמאל א״כ מוכרח שיהי׳ קדש בשמאל :

פרק ס״ו והנה אחר הודיעך אלהים את כל זאת אבאר לך ג״כ טעם המחלוקת שבין הפוסקים בברכ׳ התפילין אם צריכין לברך ברכה אחרת לתפילין של ראש או לא והנה אסדר לפניך סדר כוונת התפלה מתחילה · הנה אמרו חז״ל לקבל עליו עול מלכות שמים שלימה מתחלה יפנה ויטול ידיו ויניח

תפילין

תפילין וכו׳ וסדר הכוונה והעליות שצריך שיהיו באופן זה · הנה הלא ידעת שד׳ עולמות יש אחד יותר דק ורוחני מחבירו והנה בכל א׳ יש נפש רוח נשמה חי׳ יחידה והנה רוח הוא יותר רוחני מנפש ונשמה הוא יותר רוחני מרוח וכן כולם עד כי נאמר שנפש דאצילות הוא יותר רוחני אפי׳ מיחידה דבריאה וזה הוא בידך לכלל גדול : ועתה נבאר אחת לאחת הנה ע״י הציצי׳ ובדיקות נקביו שיהי׳ נקי לתפילה עי״ז נפש שבעשי׳ יתוקן · וע״י הברכה שלה שהיא אשר יצר שהוא בחי׳ הבל היוצא מן הפה נעשה אור מקיף אליו כי כל אור מקיף הוא יותר רוחני ואח״כ ע״י הטלית הוא מתקן עולם היצי׳ וע״י כך יורד אור מנפש דיצי׳ אל רוח שבעשי׳ שהוא בחי׳ יצירה שבעשי׳ · ואח״כ ע״י הברכה שמברך על הציצית נעשה אור מקיף אל היצי׳ מן הבל הפה שיוצא ע״י הברכה : ואח״כ ע״י התפילה ש״י יתקן עולם הבריאה ואז יורד האור מן הנפש בריאה אל נשמה דעשי׳ · ואח״כ ע״י הברכות של תפילה של יד נעשה מן ההבל אור מקיף אל הבריאה : וע״י תפילה של ראש נעשה תיקון עולם האצילות וע״כ פליגי אם לעשות ברכה אחרת כי מר סבר שגם לעולם האצילות אנו צריכין לעשות אור מקיף וא״כ צריכין אנו לברך ברכה אחרת כדי שיהי׳ מהבל א״מ ומר סבר כי א״מ בבחי׳ נשמה לנשמה שהוא עולם האצילות איננה נעשה על ידינו כי אין לנו כח לזה א״כ אין אנו צריכין לברך ברכה אחרת :

פרק ס״ז

ועתה נבאר ענין התפילין איך נתהוו בז״א אך נאל״ד כי השפע עליון היורד למטה להאיר לבנות ולנטוע בעולמו כפי רצונו יתברך אחרי עשות שליחותו חוזר לעלות למעלה אבל איננו יכול לשוב למקומה הראשון וזהו רמז הפסוק ויצאה והיתה לאיש אחר לא יוכל בעלה הראשון לשוב לקחתה אחרי אשר הוטמאה כי נתערבו האורות ההם בירידתם למטה תוך מאורות שבאים מאמא מנא דבתר דאיתיילדו חוזרת ומתעברת במעייהו כנ״ל בענין האורות משברי כלים ולכן כשירדו המוחין והעטרין הנ״ל בז״א ונוק׳ ותקנו אותם בלבונם וקומתם רצו הם לחזור למעלה כמשפט כל האורות והנה הגבורות שהיו ברחל עם חלקי החסדים כנ״ל נכנסו בז״א דרך החור שיש באחורי ז״א ועובר עד לפניו כנ״ל · וכאשר בא עד לפנין בחור ההוא ורצו לצאת החוצה ולא יכלו לסיבת שערות זוקן ז״א המגיע עד מקום ההוא וזה הזקן עכב עליהם הדרך וראותם כן נטו לצד שמאל בזרוע דז״א שהוא גבורה ולהיות שגם הם גבורות נאחזו שמה מין במינו ובלטו כולם לחוץ בפעם אחת ולפי שבלטו כולם בבריאה עשי׳ לכולם בית א׳ כי שם ג״כ לא נעשו רק בית א׳ להם לכן ג״כ אנו מניחין אותם בזרוע השמאל · ומיעוט חלקי החסדים שהיו מעורבים עם אלו הגבורות בלטו גם הם לחוץ אצל הגבורות ונעשה כמין יו״ד שכל יו״ד היא חסד ולכן צריך להניח תפילין של יד קודם לש״ר · ולהדק באופן שתהיה היו״ד מחוברת וסמוכה לתפילין של יד כל מה דאפשר וסדר כריכת הרצועה תמצא בפ׳ ע״א עיין שם . הנה יתבאר לך סוד של יד וסוד של ראש יבואר :

פרק ס״ח

אחר שידעת סוד מהתפילין של יד אודיע אותך ג״כ סוד תפילין של ראש והנה החלק מהמוחין והעטרין שהיו בזעיר אנפין בקשו גם כן לצאת כדי לחזור למעלה כנ״ל ולא יכלו גם כן לצאת דרך החור של פני זעיר אנפין לסיבת זקן זעיר אנפין המעכב כנ״ל אצל גבורות רחל לילך אל החסדים הנ״ל עד דעת דזעיר אנפין כדי לצאת דרך שם ולא יכלו לסיבת שערות הראש דזעיר אנפין ושערות דיקנא דאריך כנזכר לעיל שמגיעים ומתערבים בשערות זעיר אנפין

והשערות

השערות אלו עכבו על ידם וע"כ לא מצאו מקום שסברו לצאת רק דרך מקום שמתדבקים שם עצמות הראש עם המצח שהוא מקום שמוחו של תינוק רופס שהוא בדעת דז"א ולכך מניחין שם תפילין :

פרק ס"ט

ונלע"ד כי בהיות המוחין והעטרין הנ"ל בדעת דז"א נתהוו בקיבוץ האורות הגדולים ההם כמין מסך וזהו הסוד שם אהי"ה וכאשר רצו המוחין ועטרין הנ"ל לצאת דרך דיבוק עצמות הראש עם המצח כנ"ל אותו המסך שנתהוה עיכב על ידם אבל מ"מ כל א' מהד' מדריגות אלו שהם שני מוחין וב' עטרין דחק במסך ההוא ובלט לחוץ באופן שגם המסך ההוא בעצמו מכח הדוחק שהיו אלו המדריגות דוחקים בו בלט גם הוא לחוץ עמהסכשלר המסך ההוא כרוך כל סביבות הד' מדריגות אלו כדרך תיק ונרתק ולפי שיצא כאו"א לבדו כי היו חסדים ודרכן בנחת לא כאותן של רחל שהם היו גבורות שדרכם בכך לעשות בכח גבורה ע"כ נעשו אלו החסדים ד' בתים כי כ"א בדוחקו לצאת נעשה לו מיד כמין תיק הדוק ואח"כ כשבא השני לצאת נעשה ג"כ בזה האופן וכן לכולם וע"כ אנו עושין ד' בתי דתפילין ש"ר לסיבת שערות דז"א שהם בראש דז"א ולסיבות שערות ז"א בעצמן ע"כ לא יכלו אלו החסדים להיות בולטות ולצאת כשיעור מדת גודלם שלא יכלה הבליטה והתיק להתפשט יותר וע"כ מותר האורות והחסדים שלא יכלו להחזיק זאת הבליטה יצאו מתחת שערות דז"א ממש סביבות ראשו עם קדלו שהוא מקום הלוז ונתאחזו שמה ונעשו קשר דלת לפי ששם לאה שהיא כנגד ד"ב דז"א דהיינו ג"ג ושליש העליון דת"ת שנחשב אותו לספירה אחת וחצי דעת שנחשב ג"כ לספירה אחת הרי ד' ספירות :

פרק ע

ולמען תבין בטוב ענין סוד תפילין ש"י שאמרנו למעלה בדרך קצרה והבן ג"כ סוד הבלועות הדעת והראה כי ג' חלקי חסדים נתהוו בדעת דרחל א' שבא לה ב' גדולת מאו"א אשר הוא שליש שלישי חסד שנתן ת"ת ליסוד ויסוד שלהן למעלה וחלקו בין ז"א ונו"ק כנ"ל וממנו נעשה לה קרקפתא והחלק הזה של חסדים הוא חלק של שם י"ה הנ"ל כי היוד מתפילין מגיע לחלק של ז"א והה' לנוק' ונעשה לה קרקפתא מזה : ועוד הי' בה חלק א' כמעט חצי שלים משליש הכותר מאלו שני שלישי ת"ת דז"א כנ"ל והחלק החסד ההוא היא יו"ד לפי שהוא בא מבטישת כולר ונקה ונאותה הבטישה נתהוו טיפת החכמה עם ה' חסדים כנ"ל : ועוד שם העודף מנ"ה דז"א ועיין לעיל בפ' כ"א ולפי שהם בסוד החכמה שנתהוו מרישא דל"א ע"כ הוא יוד : וכאשר יצאו חוץ מרחל כל אותן הגבור' והה"ם לעלות למעלה נכנסו לת"ת דז"א ובאו עד שליש העליון שלו : וכבר ידעת כי שם במקום ההוא נקודת בינה שהיא שורש הה' גבו' שנכנסו בהל ובסוד בינה יש שם אדנות שלא תפסו ואחזו גבורות אלו שהם עצמם מעצמותיהם והם נסוגו אחור דרך גבורה של ז"א שהוא הזרוע השמאלי שלו ונכרך סביבותיהם אור שם אדנות כנ"ל שאמרנו שהא' בנקודת בינה והמאורות דחקו ובלטו לחוץ ובזה נעשה ונתהוו כמין בית של תפילין ש"י וז"א הוא סוד אור הפרשיות שבתוכה מהם בית ובהם' עומדין הגבו' וחלקי החסדים שהם בשם י"ה כנ"ל : ואמנם החסד השלם לא יכלו הגבו' לקלוט אותו עמהם כי אע"פי שהגבורות לפעמים מתעורבים ומתדבקים עם החסדים זה אינו אלא עם חלקי החסדים אבל עם חסד שלם אין להם כח לקלוט ולאסוף אותו לתוכם ולכן אור החסד הזה השלם שאמרנו שהוא יו"ד לא נתעתב

עם

עם אור הגבורות הנ"ל אלא כאשר נבקעו הגבו' בשמאל לצאת כנ"ל נאחז החסד השלם הזה עם רצועה של אור מז"א ועומד אצלם הופך עליה' כמין יו"ד שכל הבד הוא יו"ד וז"ש קשר ש"ת ע"י לרמוז שחסד זה דבוק ברצועות אור של ז"א ושמוך אל הגבו' הללו כדי למתקם ולכן צריכין אנו שתהי' היו"ד קשורה תמיד על התפילה לרמוז אל היו"ד זאת העליונה החופפת על הגבורות הנ"ל :

פרק ע"א

ולפי שאור התפלה של יד נתהוו משם אדנות ובמילוי דשם אדנות יש בו י"ב אותיות כזה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד לכן צריך התפלה ש"ש שיהי' בו י"ב תפירות רמז י"ב אותיות אלו ולפי שבתפילה זו יש י"ה משלישי החסדים כאמור ומלואם הם ה' אותיות כזה יו"ד ה"י ויש בהם ג"כ אור שם י"ה ה"ו שהיו"ד רומזת אל נקודת החכמה וה' ראשונה לה' חסדים וה' שני' לה' גבו' והוי"ו לנקודת בינה של א"א ובינה זו היא בסוד וו"ן לפי שהיא כנגד יש"ד דרישא דלא אתיידע וא"כ אלו הד' אותיו' וה' אותיות שהם שם י"ה במלוי היו"ד ה"י הרי ט' אותיות שהם עם המלה משם אדנו"ת שהם י"ב כנ"ל יהי' ס"ה כ"א אותיות לכן צריך סופר הכותב תפילין לכוין אותיות אלו שלש מהם בכל שטה משבע שיטות של תפילין של יד שהוא כ"א לרמוז בשם אדנו"ת כנ"ל שהוא בסוד תפילין וצריך שיהי' הכריכות עם הרצועה של יד כ"ד כריכות כמנין צרופי שם אדנ"י דהיינו שרצועה יש בה קשר העוברת היא כפולה ולכן נחשבת לב' כריכות וא"כ כורכים סביב קיבורת ג' כריכות לרמוז לאות שי"ן כמו שיתבאר הרי כאן ה' עוד צריך לכרוך סביב הזרוע ט' כריכות הרי כאן י"ד כמנין י"ד ושני אותיות אלה שהם יו"ד דל"ת הם סוד רחל ועיקר ושורש שלה כמו שיתבאר עוד צריך לכרוך סביב אצבע האמצעי ג"כ ב' בפ' העליון ולפי שהוא עליון בערך פרקי הזרוע כנ"ל וטעם העליון רמז חב"ד לפי שכל א' הוא בסוד עליון כלול מעשר ושני פעמים כורכים הרצועה על י"ד א' כהלכתה לאצבע וא' בחכמה הרי י"ט והנשאר עוד כורכים על פרק שבין היד והזרוע ומה"ח מעט רצועה תלוי כמין וי"ו רמז למשיכה דווי"ן לפי שהוא דבוק לת"ת שהוא בסוד וי"ו הרי לך עשרים כריכות ועוד יש בתפילין ש"ר רצועות סביב הראש א' בימין וא' בשמאל ועוד השני רצועות התלוין ויורדין למטה הרי כ"ד כנגד כ"ד צירופי' של שם אדנ"י :

פרק ע"ב

ודע ששם אדנ"י שאמרנו שהוא בסוד רחל הוא באופן זה דהיינו היו"ד והדל"ת הם העיקר והשורש בה והא' והנו"ן אינם בה כ"כ עיקר ושורש לפי שהם סוד המוחין · והנה היו"ד היא רומזת למה שהיתה רחל בסוד נקודה באאה מבין חדוהי דז"א ועלה רמז הפסוק ויבן ה' אלקים את הצלע כד"א בר"מ פר' בראשית ובתיקונים תיקון ע"א ז"ל ויבן ה' אלקים את הצלע כד היא זעירא את יו"ד דעלה אתמ' אל תראוני שאני שחרחורת והדל"ת גם היא עיקר והשורש בה לפי שכל בנינה היא ע"י ד"מ דז"א שהם תנה"י ת"ת לפי שיצאה מאחוריו מבין חדוהי שהוא שליש עליון של ת"ת ונחשב לספי' אחת ונה"י הרי שהיא עומדת נגד ד"ס האלה ולזה נקראת דל"ת והיא שורש ועיקר ורמז לזה ודלת ראשך כארגמן שרומז לרחל והא' משם האדני הוא רומז אל חלק החסד שבא לה מת"ת אשר ממנה נעשה כתר דידה ונשלמו מוחין ונרמז חסד זה בא' לפי שהחסדים אלה באים מן יסוד דאבא ששם שם אהי"ה וא' זו של שם אדנו"ת רומז לאל"ף זו של שם א"ד שבאמא שממנה נשפעו החסדים לז"א וממנה לנוק' ולכן כל בן דעת צריך לכוין כאשר לאדנ"י או באדנ"י וכדומה לזה לפרט אות האלף ולא יחטוף את האל"ף ח"ו וישארו אותיות דין כי הא' שהיא משם א"ד היא ממתקת אותם א"כ הרי נתברר לך שהא' אינה עיקר ושורש בה אף כי היא במעלה

מוחין והנון ג"כ אינה עיקר ושורש בה רק רמז אל ה"ג שבא לה שהם כלולים מעשר וה"ג אלו בהיותן באמא שיש לה כ' שערות נקראין שערי בינה ובהיותם ברחל נחשבין ג"כ כנו"ן שערי בינה ובזוהר פ' וישלח כתיב שיש לה פתחין ואדרין פתחין רומז לנו"ן שערים אלו ואדרין הם כלולים ספירותיהן לפי שהאורות אלו נסתלקה ממנה כנ"ל שהרי יצאו ממנה ונעשה בסוד תפילין ש"י בז"א וגם לפעמים מאירים ברחל ולפעמים אינם מאירים ויוצאים ברצוא ושוב ולכן אמרנו שאינם עיקר ושורש בה אבל השורש הוא היו"ד והדל"ת שלעולם אינם זזים משם ולכן אמרנו שהם עיקר ושורש :

פרק עג וכ"ז רמז משה באמרו שלח נא ביד תשלח הכוונה כי שם אדנ"י הוא היכל מכון ומושלם כנגד שם הוי"ה בזה האופן יהו"ה נמצא שהיכל של יו"ד היא הנון כ"א י"ד והיכל הה' ראשונה היא אלף והיכל וי"ו היא יו"ד והיכל הה' אחרונה היא ד' ולזה רמז הכתוב וד' בהיכל קדשו דהיינו שם בן ד' הוא בהיכל שם אדנ"י שהוא במספר היכל ואמר משה רבינו ע"ה שלח נא ביד תשלח כלומר שיחבר חצי שם הראשון שהיכל שלו הוא כ"א עם חצי שם האחרון שהוא וי"ו ה"י שההיכל שלו הוא י"ד ואז יהיה הכסא שלם והשם שלם. אך שהלך כבוד לשם בן ד' עצמו אמר על ההיכל וא"כ היתה תפלת משה שיהי' הכסא והשם שלם כמאמר רז"ל על פסוק כי יד על כס י"ה וגו' והוא שיבא משיח צדקינו ב"ב אמן :

פרק עד ועוד צאל"ד בענין תפילין ש"ר וש"י כי אותם האורות שנעשי' מוחין לז"א ונוק' כנ"ל שהם הנקודות חו"ב הנקראים שני מוחין ושני עטרין יש בהם ב' בחי' דהיינו שבחי' א' יש בהם ג' אורות ולפעמים בבחי' א' ד' אורות וזה הוא כי כאשר הם יורדים ונכנסים הם בדעת דז"א הם בבחי' ג' לפי שכשנכנסו העטרין הב' שהם ה"ח והגבו' ביסוד דאמא מתערבים יחד ונעשים משתיהן נקודה אחת נמצא בבחי' זו הם שלש ונכנסו בדעת דז"א וה"ג שבנה"י דאמא נעשה עטרה א' כדמות שי"ן ושי"ן זו היא אמא. כנז' בש"ה שין רזא דג' אבהן שהם הב"ד דז"א הנכנסים בנה"י דאמא ובכ"מ שאמרו חז"ל רזא רצו לומר שורש אמנם אחר כך בהתפשטות הנקודות האלה מעט בתוך איברי ז"א ונוק' באופן הנ"ל הם בבחי' ד' לפי שהב' עטרין שהם הח' והגבו' מתפרדין זו מזו כי הגבו' נכנסין בנוק' דז"א והה' נשארים בז"א עם נקודת בינה כמו שביארנו ולכן לרמוז על הב' בחי' אלו יש בתפילין של ראש שני שיני"ן א' של תלת רישין וא' של ד' רישין וכן יש בה ג"כ בתפילין של יד כי השי"ן דג' רישין נעשית מג' כריכות שסביב הקיבורת הנ"ל והשי"ן מד' רישין בא בהכרעת בתוך הקשר של תפילין של יד כידוע ליודעי חן :

פרק עה וצא"ל כי שערו' א"א המגיעים על ראשו של ז"א הם עושים בראשו של ז"א ד' פעולות א' נקרא פלגו' דשערי דהיינו שמחלקת שערותיו של ז"א באמצע פלגא מצד זה ופלגא מצד אחר וקו פלגותא דא שהוא כמין שביל בין השערות הנ"ל ונקרא אורח צדיקים וזש"ה וארח צדיקים כאור נוגה ואי' בש"ה כי בארח זה יש ד' מאות עלמין דכסופין ויסוד ד' מאות עלמין אלו הוא כי בא"א יש שם הויה במלוי יודין נמצא כי ד' יודין אלו הם כלולים מי' ויו"ד מיו"ד שהם ד' מאות . והפעולה שני' מהד' היא ששערות אלו דא"א מסתבכים ומתערבים יחד עם שערותיו של ז"א ומעירוב זה מתהווה כמין נגד בראשו דז"א וזה סוד הטלית כנ"ל הפעולה הוא' כי ביום השבת בשעת המנחה יוצא אור מן רעווא דרעווין בסוד שערותיו של א"א ומאיר ומשפיע אור קדש ומעולה על רישא דז"א והוא עת רצון ועל כן

במנחה אנו אומרים ואני תפלתי וכו' וע"כ במנחה של שבת צריך לכוין ללבוש הטלית בשעת אמירת הפסוק ואני תפלתי וגו' כדי לכוון אל סוד הארה של א"א ברישא דז"א שהוא בשעת מנחה ולא בשחרית של שבת • הפעולה הד' הוא כי שערות א"א בטשה ברישא דז"א כדי לפנות השערות של הז"א הנופלים על אזניו כדי שלא יסתמו אוזן משמוע תפלתינו א"ו היינו דתניכין באדרא דכסא דאורחי דשערי לאנוהי אחורי אודנין דלא צריכין לתיהוי על אודנין וז"ש דוד הטה אלהי אזנך ושמע וכו' • ומחמת בטישה זו המוחין ועטרין שנאספו יחד בדעת דידה כדי לצאת ולחזור למעלה ובאו עד דעת דז"א ולפי שכל הכאה הוא דין מתחמם דעת דז"א ומוציאה כחוץ אלו החסדים אחת לאחת ככ"ל בסוד תפלה ש"ר ככ"ל • וגם מחמת הכאה ובטישה זו אור הרלועות שחורות בסוד דין • וגם שערותיו של ז"א הם שחורות כדכתיב קוצותיו תלתלים שחורות כעורב והם שחורות בסוד דין מפני שהשערות נתהוו בסוד אור חוזר שהוא דין והייט שאחז"ל ההוא שחור אדום הוא אלא שלקה כלומר ששערות אלו נתהוו מהזרת האור שהוא דין ועוד כיתוסף עליהם סוד הגבו' בהתגברם כדי לבקוע גולגלתא דז"א ולצאת לחוץ כמלא שיש בהם ב' בחי' של דין ומפני זה הם שחור ולא אדום וז"ש הז"ל רלועות שחורות הלכה למשה מסיני :

פרק ע"ו ונא"ל עוד כי תפלה של ראש הוא בסוד עולם האצי' ותפלה של יד הוא בסוד עולם הבריאה ולכן בהנחת תפילין של יד צריך ליסב ובהנחת תפילין של ראש צריך לעמוד וזה כדי לרמוז על יחוד ד' עולמות כלומ' שעולים מעול' הזה לעולם הבא • וא"ת הלא עוד תפילין של יד הוא בשמאל דז"א שהוא בעולם האצי' וא"כ גם תפילין של יד הוא בעולם האצי' • דע כי אעפ"י שד' עולמות אלו נבדלים זה מזה שורש כולם הוא באצי' ממש בזה האופן כי אבא הוא שורש עולם האצי' ואימא היא שורש עולם הבריאה וז"א ביצירה ורחל בעשי' וז"ש ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן :

פרק ע"ז וסדר של תפילותינו בכל יום ויום הוא מכוון נגד העולמות ממטה למעלה וזה כל ברכות ראשונות ופ' קרבנות ומשנה איזהו מקומן כנגד עולם העשיי' בריית' דר"י רומזת לאצי' העשי' • הודו לד' קראו בשמו רומז לחלק והבדל שיש בין עשי' ליצירה והזמירות כנגד עולם היצירה ויברך דוד כנגד האצי' דיצירה לחלק והבדל שיש בין יצירה לבריאה • וק"ש וברכותי' רומזות לעולם הבריאה וכשאנו אומרים תהלות לאל עליון צריך לעמוד לפי שרומז לאצי' דבריאה • ופסוק ד' שפתי תפתח וכו' רומז לפרסה הנקראת שבין עולם הבריאה לאצי' ותפילות י"ח ברכות דעמידה כנגד עולם האצי' • ולמען אשר לא יחסר ספרינו זה מכל אבקת רוכל תדע ג"כ לכוין באופן זה כי מתחילה בזמירות תכוי' במחשבותיך לכלול א"ע עם המזמרים ומשבחים להקב"ה • וכשתגיע לברוך אתה ד' אלהינו מלך העולם יוצר אור תכוין במחשבותיך לכלול א"ע עם אינון דמברכין למרייהו • וכשתגיע לאהבה רבה תכוין לכלול א"ע אם אינון דאוהבין למרייהו • וכשתאמר ק"ש תכוין לכלול א"ע עם אינון דמייחדין למרייהו • ותכוין כאשר תאמר בפ' ראשון יהו"ה אלהינ"ו יהו"ה שבתי' אלו יש י"ד אותיות שבעה מהם מורה על ז' ימים העליונים וא"כ על ז' ימים התחתונים בז' אותיות האחרונים ובמלת אחד תכוין שהוא מולך על ד' רוחות העולם ומייחד ז' ימים העליונים עם התחתוני' וקושר זה בזה והוא אדון העולם וא"כ תעמוד על רגליך כשתאמר ב"ש כ"מ ל"ו ותכוין שהוא קושר כל העולמו' זה בזה וכול'

באצי'

באצילו' ושפי' כולם כלולים זב"ן וכולם קשורים בא"ס ב"ה והכל א' ומיוחד • וכשתאמר ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך וגו' יכוין לכלול א"ע בין אותן המוסרים נפשם על קידוש השם יתברך שמו • ויגמור בדעתו בשעת אמרו זה הפסוק שאם יבא לידו קידוש השם ימסור נפשו על קידוש השם הגדול • ובאם יצטער א"ע על זה הדבר שיבא לידו כמאמר ר"ע כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה . בכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך אזי אשרי לו ואשרי חלקו כי יחשב ויצטרף לו מחשבה טובה כמעשה ויטול שכרו כאלו מסר את נפשו בפועל • ובשיאמר ובכל נפשכם יכוין שאם יבא קידוש השם לרבים וימסרו נפשם אזי יהי' הוא מהראשונים וזריזין מקדימין למצות • ואח"כ כשיאמר אמת ויציב וכו' יכוין שהוא אמת שהשכינה היא בת חורין כי נגאלו ממצרים והיא מתרפקת עליהם • וע"פ היא ראוי לזיווג ואח"כ ברכות שמונה עשרה יכוין לכלול את נפשו בין היכון דמתפללין לקודשא בריך הוא בלבב שלם • וכאשר תאמר ברכת תקע בשופר ותבא למלה וקבצינו יחד מארבע כנפות הארץ תאמר יה"ר מלפניך ה' או"א שכל טפה זרע וקרי • ויכוין השם היוצא מן הפסוק חיל בלע ויקיאנו ומבטנו יורישנו אל ויכוין ר"ת מג' תיבות הראשונות שהוא שם חב"ו שעולה עם הנקודת לע"ב והוא א' מע"ב שמות היוצאים מפסוק ויסע ויבא ויט • וגם במלת וקבצינו נרמזת בנקודת הנקודה מזה השם כי השב"א מב' דוקבצינו היא מובלעת ע"כ נאמר שבא . ופתח שהוא חטף פתח ליר"י מלאפו"ם ואח"כ כשתאמר ברכת שמע קולנו התודה ותכוין לכלול עצמך בין החסידים ואח"כ תבקש על מזונך ופרנסתך כפי רצונך : ואחר יציאת עושה שלום תאמר פיטום הקטורת וכו' ואח"כ כשיחזור הש"ץ התפלה תאמר

ק' ק' ק' תכוין לקשור כל הי"ם דהיינו ק' בג' ספי' הראשונות שהם כח"ב וקדוש בג'
ספי' השניות שהם חג"ת וקדוש בג"ם השלישית שהם נה"י ה' צבאות הוא ספי' מלכות
מלא כל הארץ שהכל אחד יחיד ומיוחד ברוך הוא : ואח"כ כשתפול על
פניך ותאמר רחום וחנון תכוין למסור א"ע למיתה בעת ההיא ויהיה
כשנתדביק השכינה שעת הה"א היא זמן זיווג וע"כ נופלים על פניהם
ואז יבא השפע לרחל ותקבל נשמות קדושות מלמעלה ונשמתך
מלמטה ואז יהי' הכל א' העולם התחתון יהיה קשור
ונאחז בעולם העליון וכשתגיע לפסוק שובה ד' חלצה
נפשי וגו' יהי' במחשבתיך שאתה מובטח
שיחזור לך נשמתך ובכוונה זו שמסרת א"ע בלבב
שלם יהי' כפרה על עבירה שאתה
חייב עליו מיתה :

פרק ע"ח וכדי להשלים ענין תפילין של ראש ושל יד שהם שרשי ז"א בכל יום שהם אורות הב' מוחין וב' עיטרין שהם י"ב הויות דהיינו נקודת החכמ' ועמה החסדי' ועמה נקודת הבינ' ועמה הג"ג ולא"ל כי ו' הויות של חסד נקודים בפתח וששה הויות של גבו' נקודים בצי"רי ומספר ההוי"ת כולם עם הנקודו' שנחשב כל פת"ח לששה וכל צי"רי לב' יודין שהם ד' יהי' בין הכל תת"קלו שעולה כמנין שלום כי מ"ם סתומה דמנצפ"ך עולה ת"ר : ודע כי אלו הי"ב הוי"ות יוצאים מסוד שנים עשר מדות והשלש עשרה הוא עתיקא המאיר לכל שנים עשר הויות ואלו הם בסוד שם של ע"ב וי"ג פעמים עולה ג"כ כמנין שלו"ם

ותדע כי בנקודת חכמה הנ"ל יש שם של ע"ב ובנקודות בינה שם של ס"ג משני שמות אלו בהתחברם יחד הם בסוד יה"ו כי שם של ע"ב הוא בסוד יו"ד ושם של ס"ג הוא בסוד ה' והוי"ו הוא בסוד ז"א ותמיד שם של יה"ו הוא בדעת דז"א ומלוי שם זה באלפין הוא ט"ל . נמצא כי ג' שמות אלו שהם בסוד יה"ו דהיינו שם של ע"ב ושל ס"ג ושל ט"ל עולים שלשתם קע"ד ועוד הטל עליה' מספר תתקל"ו שהוא הג' מי"ג מדות וגם של י"ב הויו"ת עם הנקודות כנ"ל עולה בין הכל אלף ומאה ועשר . ויש לנו שתי נקודות וכל אות השורש בי"ג מדות וי"ב הויו"ת א"כ הרי שני פעמים חמשה ועשרים שעולה חמשים א"כ הרי התרק"ם או כאמר שם יה"ו במלוי ההי"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו שעולה נ"ן וא"כ יהי' תתרקס"ב שעולה ב' תפילין א' ש"ר ואחד של יד רמז שכל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו יזהירו עליו זוהר כל האורות והשמות הנ"ל

ויושפע עליו שפע וברכה ויהיה נשמר מכל דבר רע . כדאיתא בזוהר פ' פנחס כשילא איש מפתח
ביתו לב"ה וציצת בבגדו ותפילין בראשו ובזרועו מכריזין המלאכים לפניו הבו יקרא לדיוקנא
דמלכא כי הוא בעולם התחתון דוגמת ז"א בעולם העליון ועי"ז יתייחד העולם
התחתון בעולם העליון ויהיה הכל א' יחיד ומיוחד זה בזה וידא משיח ב"ב ואז
יהי' ה' מלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד . וע"ז
אמרו חז"ל תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שמייחדים
העולמות זה בזה ועושים שלום במרומיו וז"ש ה' עוז לעמו
יתן ה' יברך את עמו בשלום . שתפילין נקראו עוז
ובזה יברך את עמו בשלום :

סליק ספר מעין החכמה

ספר שבר יוסף

להגאון מוהרר ישראל סרוג נרו

א גדול העצה ורב העליליה אשר לך דומי' תהלה נורא אלקים מרום מראשון מקומו של עולם מעין כל ח"י נעלם ואין מחשבה אשר תגדילהו ולא שכל אשר יכילהו כו' כי באמת הוא רם ונשא על כל נאצל ונברא ואין לנו נקודה או אות או תיבה שאינו מורה על אמיתתו בכל התורה ואין אתנו יודע עד מה על מה ולמה האציל וברא שכאשר כלאו עשתונותינו להשיג עצמותו ולכוין לשמו כן לא נדע רצונו ותכליתו שרצונו הוא שמו הקדוש. וקודם שברא העולמות הי' הוא ושמו לבד שהוא בגי' רצון והי' ממלא מקום כל העולמות וכשעלה ברצונו להאציל עולם א"ס ולברוא העולמות שיכירו גדולתו להיטב לברואיו שמח בעצמו וע"י השמחה נשתעשע ומהשעשוע נתעורר כח של כח הדין שממנו נתהוה שיעור החקיקה שהיא התורה בכח ולמה רצה בשעשוע ובאתערותא דדינא מפני שרצה להזיל מכבודו ולהאציל עולם שיקבלו שכר ועונש ע"כ עלה ברצונו להשתעשע בעצמו כדי לתת אתערותא לכח של כח הדין ולפי שמן שעשוע נולד השיעור ושיעור הוא שורש סיבת גבול וגבול הוא סיבת מניעה דהיינו סיבת לצמצום האור תוך הגבול התפשטותו והוא שורש שכר ועונש ודין והרחמים שכאשר יתעורר הדין האור מצומצם ומתעכב שלא יתפשט למטה וכאשר החסדים מתגברים ומתפשטים עד למטה לא"ס ותכלית לכל העולמות באור פני מלך חיים והוא מחי' את כולם. ונלע"ד שמשעשוע נולדה החקיקה ורצונו בחקיקה ועל השיעור ששיער בעצמו לאמר המקום הנורא הזה יהי' מקום לברוא בו העולמות במלא שחלק א"ס ב"פ שבתוך השיעור שהיא חקיקה לגבי דידן ולגבי א"ס הוא שיעור מקיף מן החקיקה וא"ס אשר הוא סביב לחקיקה הוא מקיף וחקיקה הוא אור דהיינו התורה בכח במלא השיעור שהוא לגבי א"ס והגליפו לגבי דידן הם התורה והמצוה השיעור הוא המצוה והגליפו הוא התורה וסימנך כי נר מצוה ותורה אור ולפי שהנר יש לו שיעור והאור אין לו שיעור רצה לומר שהשיעור ששיער א"ס ממנו הוא הנר שהוא המצוה והאור הוא א"ס המקיף היינו התורה והיינו אור מקיף והמוקף ומצרף האור עם השיעור בהתחברם יחד נולדה מהם אריגת המלבוש:

ב וסוד החקיקה שהוא הגליפו הנאמר בזוהר הוא שע"י שעשוע הנ"ל שיער בעצמו מהות ויכולת כל מדה מי' מדות שהיו גנוזות בעצמותו יתברך שמו. והי' זה י"פ ע"כ הי' י' שיעורים. ע"י י"ד שעשועים שעל כל מדה נשתעשע בעצמו ובכל שעשוע נולד ממנו שיעור וכשהגיע לשיעור עשירי שיער בעצמו שבאותו שיעור נאה להעמיד העולמות ושיער בעצמו וחשב בחכמתו לתקן שם מקום נורא ולתת הכנה דהכנה לבנות בו העולמות. ותיכף שעלה המחשבה ההוא ברצונו ושיער בדעתו לתת שיעור וסימן עד היכן יתפשטו ויתרחב המקום הנורא. אז עשתה המחשבה ע"י שיעור כעין צל על אותו אורך ורוחב ועומק וע"י אותו הצל נתן הכנה ואופן שיהי' האור כעצם שחור כאור לצל. מהמקיף הזה הי' יותר ויותר חשך מן האור הצל עצמו כי הצל אעפ"י שאין בו ממש שאינו אלא העדר האור מ"מ יש דבר של ממשות למעלה ממנו שמונע האור מלהאיר שם כן הדבר בתחלת הבריאה שכשאמר ברצונו יתעלה לשער ולהגביל מקום לבנות עולמות אז חשב מחשבות וראה שיצטרך למנוע האור מלהתפשט ולהאיר בעולמות שלמטה כדי לתת הבדל בין קודש לחול ובין קודש לקודש ותיכף המחשבה נכונה ועלה בבינה ההיא עשתה רושם כמו צל עם שהי' לאור המקיף

שסביבה

שמביטה כל שהוא יושב בחדר עליון ויותר הנעלם מן האור המוקף אשר בצל שדי יתלונן ומ"מ אינו כאן שום הבדל ה"ו אלא שהעלה העמוקה של יוקר ברחשית שיערה בתחילת המחשבה שבסוף המעשה יצא במקום הנורא ההוא לידי הבדל וכן ידרוש בגבהי מרומים מזמור יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן כמ"ש בדרוש' והמשל לך דמיון ומשל כאדם ששם ידו למעלה מן הכייר שבאמת אין על הכייר ממש רק צל ובב"ב אותו הצל נראה כמו חקיקה ולעין הרואה ידמה שהיא חקיקה אבל בעל היד יודע שאינו אלא שיעור שמשער בשכלו וע"י התנועות או הנחת ידו מגבולו ונמלאת למד שיש כאן ג' בחי' הנקודה עצמה והחקיקה שסביבותיה והכייר שסביב החקיקה וכולן בסוד נקודה שהיא יו"ד וכן בד"ת הי' בגבור' למעלה ג' בחי' אור א"ס המקיף והיינו גבו' ביג' ואור א"ס המוקף דהיינו גבור' גבורה ואור א"ב המתהווה מן השני עיגולים והיינו גבורות יסוד כי כל עיגול ולמלוס אוד הוא בסוד אתערותא דדיגא וקדש מפעלין מאז הי' אור א"ס המקיף משתעשע בעצמו ובזה השעשוע היתה התנועה גנוזה בתוכו בכח כמו או הכוכב דומה לעין הרואה כאלו הוא מתנועע גם שהוא קבוע בגלגל לפי האמת • ועניין השעשוע הוא שעלה ברצונו לידע בעצמו מהותו דהיינו מהות יכולת רצונו ומהות הכנתו ומתוך ידיעה זו שמח בחכמתו וביכולתו והמחשבה באותו שמחה ששמח בעצמו נקרא שעשוע ומבשרי אחזה אלוה בבן אדם חכם ושליט הנותן לב לדעת מהות חכמתו ושלטנותו ששמח ועלז על חכמתו ויכולתו ומשתעשע בעצמו ומכח השעשוע משער בעצמו ג' דברים הא' מהות הדבר שחכמתו משפעת ויכולתו סובבת להמציא אותן • הב' באיזה מליאות תמצא חכמתו להוציא הדברים ההם מכח אל הפועל • הג' איזה מקום יכין לו שיכילה דברים ההם ויהיו שם ואחר ששיער בחכמתו ג' דברים הנ"ל וראה אפשרות' ות תלא לפועל מחשבתו אז הוא חוזר ומשתעשע ושמח על חכמתו ויכולתו ומכח השעשוע ההיא הרוח מיוני ונפש השכל שהיא שורה על הדם הוא הנפש דומה לו לאדם כאלו הרוח מתנועע מעצמו לעצמו דהיינו שהרוח מגביה עצמו מן הדם ההוא הוא הנפש וחוזר אליו ומתוך זה דומה לו כאלו מתנועע וכן להבין משלי הדברים חכמי' : לאל"ד שהא"ס יתב' הוא הרצון הקדו' דאלו בעל הרצון אין אנו רשאין לחשוב בו מחשבה והרצון הקדוש ההוא שאין לו סוף ע"י ששמח בחכמתו ויכולתו נשתעשע בעצמו ומתוך זה שיער בעצמו ג' דברים הנ"ל וה' הטוב יכפר בעדינו דהיינו הרצון הוא הכתר הגנוז בעצמותו ית' משער בחכמתו מהות הדברים הן חג"ת נה"י ובאיזה ענין והתבוננות הוא הבינה והמקום הוא המל' וע"י שיעור זה חוזר ומשתעשע. והשעשוע ההוא יחשוב לנו כאור של כוכב שמבהיק ומבריק מעצמו אל עצמו גם שאינו זז ממקומו וקבוע במקומו מ"מ ההברקה העוברת לעינים ידמה כאלו מתנועע וז"ש יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו ר"ל שע"י ששמח ה' במעשיו ע"ז יהי כבוד ה' בהויה שנתהווה ממנו עולם ונשתעשע כך בעצמו עשרה שעשועים שעל כל מדה נשתעשע לפי שכל אחד בעצמו הוא יכולת נורא וחכמה נשגבה ורמה עד למאוד • שהרי במאמר א' היו יכולין הן להבראות כל העולמות ע"כ נשתעשע יו"ד פעמים ובכל פעם בכל שעשוע הבהיק והבריק אור נילוץ • והטעם שהיה משתעשע דהיינו מפני שרצה לברוא עולם מגושם שתהי' הבחירה בידם לעבוד אותו מאהבה ולמסור נפשם על ק"ה היא העבודה הגדולה שבעבודת להכיר גדולתו וע"כ עלה ברצונו להשתעשע כדי לתת הכנה דהכנה לברוא לבסוף בעלי גבול ותנועה

הג"ה המהדר כר' שהביא הדברי' כמו שמצאם אות באות וכן ראיתי בקונטרס שבא מא"י ולכן לא תקנס כפי חכמתו בפלוספיא ורפואה כי לא עשה חיבור או ליקוטים :

וכחוזר

ג ונחזור לעניינו כאשר אור א"ס המקיף כשהשפיע בעצמו והיתה התנועה בזה בתוכה בכח אז מהשפעת הסוף מתגלגלים. הג' אורות שהם ג' גבורות הנ"ל ומתגלגלין יחד והנקודה שהיא בסוד יו"ד הנ"ל מתגלגלת לנקודה רביעי עד אין סוף וכולן בסוד יודין ואותן הגלגלין באמצע השפעת כמתחין היודי"ן ונעשו כעין וו"ן ונעשו חוטין דקין ואותן חוטין נעשו אותיות תג"ין ונקודות וטעמים דהיינו הטעמים באו מנקודות שנתהוו מחלקי ליתלוש א"ס המקיף תוך השיעור והנקודות אלו נעשית ג"כ שורש האותיות. ובהצטרפם אל החוטין יחד נעשה כעין קרום וקרומים אלו נתחברו יחד באמצע קרום האמצעי שהוא יסוד ונעשה כקרום אח"ד ומ"מ הרשימו מהחוטין נשאר על הקרום כעין שרטוט ונ"ם שרטוט של ש"ה והקרום הזה נעשה כעין מלבוש. אור אה"ו הי' המלבוש דבוק באור א"ס המקיף כביכול עד שכמעט הכל הי' דבר אחד לזה הולך כביכול לנתק עצמותו מהלבוש כל חלק ב"פ ר"ל כל יו"ד וי"ו שאלו הי' הניתוק בבת אחת הי' המלבוש חוזר לעיקר לכך הי' הניתק מעט מעט כדי להשאיר רשימו מה במלבוש ויהי' לו הוי"ה וקיום והנה כל חלק וחלק שניתק בסוד הזרה דהיינו מגיעת אור א"ב מהמלבוש מ"מ הניח רשימו בסוד נקודה ונקודות נעשין בסוד יודי"ן שיש לכן רא"ש סו"ף תו"ך תו היו"ד יש לה ג' בחי' הא' היינו מה שמצייר הכותב בשכלו לשום אותו בכתב. הב' כשנוגע הקולמוס על הנייר. הג' כשמסיר הקולמוס מן הנייר שנשארת הנקודה קבוע בנייר. והיו"ד עצמה היא בחי' הד'. וכנגד ד' בחי' אלה הן ד' אותיות הוי"ה ור"ל כי מזה נמשך שורש מספר עשרה כי לכל א' מג' בחי' של יו"ד יש לה כת"ר הן ט' והיינו כי בחי' א' שמצייר הכותב כת"ר הוא כח"ב. ובחי' הב' כשמשים הקולמוס סת"ר שלה הן חג"ת ובחי' ג' כשמסיר הקולמוס סת"ר שלה נה"י ובחי' ד' המקום הכלולין שבה עומדין ומתרחין היינו מל' :

ד ובכאן ניתן מקום לדרוש שהמלבוש כארג מאותיות פנים ואחור מעלה ומטה והוא כארג מכל צד ומשני עבריו באלו מלבוש העליון האותיות בלורות חותמת כלי שיש ט"ו אלפ"א ביתו"ת שמשתמשין בהן מלאכי השרת לפי שמלבוש העליון כארג ונתקפל על שם י"ה ובאלפ"א בית"א הראשונה משתמש בה מיכאל השר הגדול שדוקא' דיליה מהאם אלי המלבוש ולמטה הם בלורות האמיתות שלנו ודע שאלפא ביתות אלו שירדו דוגמתם למטה בכללו כול' בא"ב מרובעת היינו עברית מפני שהעה"ז שהוא במקום אלו מלבוש התחתון הוא מא"ב העבריות שהם מ"ה הוא ס"ד אותיות עבריו' ושם ב"ן והוא כוד אותיות אשורית ולהיו' שהעולם אינו כדאי להשתמש בט' וא"ב ראשונים לזה נגנזו ולא נראית לנו מהם כי אם רמז הנקודות שמניעו' אותיות העברע' ונשארו הנקודות במקום האותיות והאור של אותיות עלמין נגנזו והוא האור שנגנז לצדיקים ה' הטוב יכפר בעדינו ויזכנו מסגולתם

הג"ה נ"ל כי המחבר נתכוין בהשל סוד הנמשל במשלי הכמי' והיינו מ"ש יצייר הכותב בשכלו ר"ל כי הסבה הוא הרצון הקודם כנ"ל והוא מתעורר לצייר בבחי' כתר באור א"ס המוקף בשכלו והוא חכמה של אור א"ס המוקף ויצייר בשכלו ומשער בחכמתו קודם שכותב היאך יכתוב והיינו היוד שבשם שהיא כתר והכמה ואח"כ מתבונן בשעת מעשה בשעה שמשים הקולמוס והיינו בחי' הבינה של אור א"ס המוקף שהיא המגלה המחשבה ומתחלת להוציא מן הכח אל הפועל והיינו ה' ראשונה שבשם ובחי' ג' כשמסיר הקולמוס ונשארה הנקודה וכו' ור"ל שילא הוי"ו להתגלות והיינו בחי' ז"א שהיא כללות ו"ק ובחי' הד' שנגמרה ויצא כלי למעשיהו והוא סוף המעשה דהיינו מ"ל והוא ה' האחרונה שבשם וכולן בגבהי מרומים בבחי' א"ס המקיף :

י"ל

י"ל כי קודש הניתוק קראהו בשם עתיק מלשון ולמכסה עתיק דברים שהעתיק מבריותיו שי' נבנה מן החוטין והקוין כעין קרוש גויל ולא הי' שייך לדרוש כי אותיות מרוב אחדות קדושתו שלא הי' ניכר שום הפרש והבדל כי כל הוט וקו מתגולן ומתדבק בחבירו ברלוא נשוב עד שהכל דביקות א' מיוחד בלי הפרש כלל ואין שייך לייהם שום אות או נקודה רק כמו אור גדול שכל הנכלולות אור הנמשכין מן השלהבת הן מתלהבין בשלהבת אחת ואח"כ כל נילוץ שהוא בסוד נקודה כעין יוד"ין נעתק ונתק עצמו מן הקו הנמשך מתנו ומ"מ אותה הנקוד' הניחה רשימה דבוק על הקו ולפי שהוא רשימו מעלמות אור א"ס וגם במקום שהי' אור א"ס עצמו לכך הוא יותר נעלם מן הקו שנמשך תחילה מן היוד שהוא רק התפשטות אור וגם לא במקום הנקודה עצמ' וע"כ הרשימו מן הנקודות הוא בסוד אש שחורה שהוא החושך המסותרת רוב העלמה ועוד כי להיות הניתק בסוד חזרה וכל חזרה היא דין לכך הוא בסוד אש שחורה שממנו נעשה שורש האותיות והקוין הנמשכין מהן הן בסוד תגי"ן והארה שמאירין בהן הן חוזרין הראשונים הוא בסוד טעמים ונקודות שהן מניעין האותיות בשעת הדיבור אבל הן נעלמין ואין בהם רושם להיות שהעתיקו מבריותיו והוא ע"ג אש לבנה דהיינו הקוין הנמשכין מן היוד"ין שנעשה מהם קרוש כעין גויל ונשאר אש לבנה ולפי שהוא מהתפשטות שהוא חסד נקרא שמו אש לבנה וז"ם התורה של מעלה כתובה באש שחורה ע"ג אש לבנה :

ה' והנה פרטי האותיות שנבנה מהן מלבוש הן לט' אותיות של ד' מילואי' הוי' לאורסדהיינו ע"ב ס"ג בחלי העליון מ"ה ב"ן בחלי התחתון ונתפשטו ד' מלואים אלו ויצאו לענפים ונעשו ד"ו מלואים הסוי"ה המבוארים ומהן נתהווה הך"ב אותיות של א"ב וה' אותיות מנצפך ועל כל אות שילא לאור' יצא עלי' שם ה וי"ה חופף על אותו אות ואח"כ שקלן ולרפן וחקקן במלבוש עד שנבנו מהן ר"ל א' שערי' פנים ורל"א שערים אחור לרוחב המלבוש וכל אות מאותיות השם רחבו כרוחב הרל"א שערים : ודע כי אותיות ההוי"ה פניהם כלפי אור א"ס המקיף והאותיות רל"א שערים פניהם כלפי אור א"ס המוקף ופרטי האותיות של רל"א שערים פנים ואחור הן ה' אלפים פ"ב ועשל"ט אותיות של ד' מילואים הן ה' אלפים קכ"א אותיות : וכל אות נבנה מרובה נקודו ת ואופני לירוף רל"א שערים ועיין בפי' ס"י לרמב"ד ז"ל כי דבריהם כראין עיקר ועיין בהגהת רמ"ע מפאנו זל"ל על ס' לימודי אצילות :

ו' ולהיות שהמלבוש הזה ממלא כל מקום שיעור הנ"ל א"כ לא הי' עדיין מקום פנוי לבראות בו העולמות ע"כ נתעטף הקב"ה באור לבוש זה ולמלם אורו הגדול כמו בין שני בדי ארון והבריק אור של כח הגבורות של מנצפך שהם ה' גבו' שמהם נתהוו אותיות אלקים ובכוחם נפסק המלבוש לשנים ונעשה כעין שני נו"נין ך והוא סוד ד' נונין של ויהי בנסוע (דהיינו שהי' בתחילה הנונין מ"ם בתומה וע"י הה"ג נפסק לשנים ונעשה כעין שני נו"נין) ונתקפל המלבוש דהיינו שחלי התחתון עלה למעלה ונכלל בחלי עליון ובשעת הקיפול נתנו של זה בזה ושל זה בזה וזה ג"כ כמו אריגה שני' וז"ם אלפא ביתא דאל"בם שהלמ"ד נכללת תוך הא"לף וכן כולם וגם בכלל הי' שם הוי"ה ובעלי' זו נכלל ו"ה תוך י"ה :

ז' ואז הי' במקום חלי מלבוש התחתון מקום פנוי ומ"מ אינו פנוי ממש אלא נשאר בו רשימו מן האור ויש ברשימו זו ב' אורות דהיינו אור העלמות שנסתלק ואור הלבוש ואור הרשימו של א"ס יקרא אור ואור רשימו של המלבוש מכנין אותו בשם נקודה דהיינו יו"ד להיות שהיא כנקודה בתוך אור גדול ע"כ נקרא אויר ועוד כי כשנאה הנקודה תוך האור היתה מעכבת האור שלא להכניס הי' ניצוצין לפנים

למקום

למקום הנקודה וע"כ נקרא אויר שהוא מעט יותר עב מאור ובמקום פנוי הזה נשאר רושם חלל רל"א שלמטה ואור חלל רל"א שלמעלה שמתגולגל בו :

ח ורושם - זה הנשאר במקום פנוי הוא אור והרושם מן הנקודת בחלל המלבוש שעלה למעלה נשאר בסוד יודי"ן ונתקבצו כולם אל"ל עצמן ונעשה יו"ד גדולה ויו"ד קרי"ת קא חזינא הכא. והיו"ד הזאת נגנזה בתוך אותיות אור ונעשה אויר. וז"ס אויר קדמאה. וזה האויר מחלק אלו הלקים ממנו אחר המתקלא ובוקעין. ונכנסין לתוך הבנין. ונקראין אוירא דכייא :

ט ולפי שבאויר הזה עדיין מעורב אור גדול מאור א"ס המקיף וראה שעדיין אין המקום ראוי ונכון לבריאת עולם ושאין העולם כדאי להשתמש באור הגדול הזה לכן רמז האל ית' ליו"ד של מילוי ה"י אחרונה של שם ס"ג שנשארה מגולה מהלי מלבוש העליון לפי ששם ב"ן בהלי מלבוש התחתון אין בו כי אם ט' אותיות והיוד הזאת האירה למטה ושלהה לנמלם האור הגדול אל הגלדים ואחר שנתחלק לגלדים לקחו א"ס וגנזו בתוך חלי מלבוש העליון בקרים המלעי בהוא יסוד ואחר התיקון מקבל אורו משתלשל למטה ונכנס בתוך החוט של א"ס היוצא מן יסוד זה ובוקע לעבור באדם קדמאה סתימאה ומעביר אותו מראשו ועד רגליו ובתוכו הוא דיוקנא דאדם ומתוכו יצא עולם המתקלא בתוך כתר דאותו אדם קדמאה :

דע שבאור הקדמון הזה כשנכנסו בו האותיות של ע"ב דבוקים בשל מ"ה ושל ס"ג דבוקים בשם ב"ן שהם סוד אותיות עבריות ואשוריות כנ"ל ונתהוו מהן הכלים של כל העולמות לפי שעלו למעלה מ"ה וב"ן בקיפול המלבוש ושני שמות ע"ב וס"ג נשארו מצד פנים והם האומן של הכלים שנותנים בהן הויות ונ"ל שבכאן ניתן לדרוש מ"ש בלימודי אצילות וז"ל ולהיות שהעולם הזה אינו כדאי להשתמש בט"ו א"ב הראשונות לזה גנזו ולא נראה לנו מה נ"א רמז הנקודות. ששורש הנקודות היו מאותן ט"ו א"ב והיינו שהן האורות למטה בנקודים אלו והנקודות מניעות האותיות העבריות האלה ונשארו הנקודות במקום סוד האותיות ואור של אותיות עצמן נגנז והוא אור הגנוז לצדיקים והטעמים הם מנקודות שנתהוו מחלקי למלוש א"ס המוקף בתוך השיעור שמשם שורש האותיות. ונ"ל גם הגילוגות שמגולגלין מחלל רל"א שלמעלה בתוך האויר קדמאה גם הם נגנזו ע"י חלל יו"ד הנ"ל :

יוד והנה אחר שפינתה היו"ד בחלל האויר קדמון מן האור שהי' גנוז בתוכו וגנזה אותו ביסוד הנ"ל מ"מ נשאר קצת רשימו באויר. ולא הי' יכול בכיכול הקרומא להקפות ולהיעשות כלי לכך נתפשטה היו"ד בעצמה שאינה בהירה כ"כ כאויר קדמון ונכנסה באויר זה והאירה בתוכו. ונתמלא אותו אור עב יותר מן הרשימה ואחר שהאירה חזרה למעלה וכבר ידעת כי כל חזרה הוא דין והחזרה היא המגבלת ונותנת מדה לכל דבר ע"כ מאותו החזרה הוגלם האור ההוא שהאירה היו"ד הנ"ל ונעשה ממנו. כדור גדול ונקרא טהירו וכדור הטהירו כנגד מל"א ריבוא אותיות וכדור הזה נעלם ביו"ד הנ"ל ועליו אמרי בזוהר קוטרא בגולמא כעין בעיזקא לא אוכם ולא חיוור ולא גוון כלל

הגה"ה ונ"ל כפי מה שהבנתי בס' ל"א שמלכות כנגד מרכ"א רבוא אותיות וכן טהרו עם המלה בגי' רכ"א בסוד כוסי רוי"ה המחזיק רכ"א לוגין הגם שטהירו לפי שכאשר ירדה היו"ד היו כוללים בתוכה רל"א רבוא אותיות שהאירו בתוכה מרל"א שערים ומרכ"א רבוא מהן כנגד הטהירו ויו"ד רבוא נשארה ביו"ד כאשר עלתה למעלה :

שאין ניכר בו לא דין ולא רחמים :

יא **ובאשר** ירדה היו"ד לאויר קדמון נדבקה בה אותה הגדול' הנ"ל בסי' ח' שנעשית מן רשימו של נקודת חלי מלבוש התחתון ונעשית יו"ד רבתי ויותר גדולה מאוד לפי שיו"ד האומנת גם שהיא מעלמות המלבוש מ"מ אינה אלא אות א' לכך הולרכה ליקח עמה היו"ד של אויר שהוא מן רשימו של נקודת דל"א רל"ל של אלפים וה' מאות ופ' אותיות דהיינו חלי רל"א אלפא ביתות שלמטה שכל א' ד"ב אותיות שהן אלפים ותקמ"א ועם י"ט אותיות של ב' שמות של חלי המלבוש שלמטה שהן מ"ה ב"ן עולה אלפים ותק"ם ובהתחברות אלו שני יו"דין נעשה הטהירו שהוא אחור של אור הרשימו ואותו מקום שהי' אויר בהבתלק היו"ד ממנו כשנדבקה ביו"ד האומניות נשאר אור כאשר הי' נקרא בתחילה וז"ם יהי אור ויהי אור פי' שכבר הי' גם קודם הויותו ובמלת יהי ב' יודי"ן הראשונה הוא יו"ד האומניות ובתראה היא יוד של רשימו והה"א היא אויר קדמון שאינו נתפס כמו הה"א שאין במולאה במבטא שום טורח כלל וז"ם בזוהר יו"ד דאסתלק מאוירא ואשתאר אור י ׳ ודע שכשירדה היו"ד בתוך האויר קדמון בפעם שנית שלח לה א"ב ית' ממלואה ר"לו"ד שהן אותיות של מלוי יו"ד כדי שיהי' כח לחזור לעלות למעלה אחרי עשותה הטהירו אבל באותו הפעם הד' על וי"ו בסוד דו פרלופון ונעשית ה היא כללות האצילות וז"ם בה' בראם ולהיות הויו" שתחת הדלת גדולה גדלה ונעשית ק ושם הטהירו י"ק ותיכף שהפכה היו"ד פני' לחזור למעלה אחד עשית כדור הטהירו והיו"ד רלתה לעלות למקומה למעלה ולא יכלה לפי שהכ"ף שבסוף חלי העליון של המלבוש מכוונת כנגד היו"ד הזאת האומנית של מילוי ס"ג הנ"ל ואותה הכ"ף טפחה היו"ד זו על פני' ולא נתנה לעלות אחר שירדה למטה ונתגלמה וז"ם ותשת עלי כפכ"ה וכראות היו"ד שלא יכלה לעלות למקומה הראשון נשארה בין סוף המלבוש והטהירו ויסבה לה ע"ג כדור הטהירו והיתה מרחפת על פני המים ׳ ובהיות ג"כ הארת יו"ד של הרשימו כלולה בתוכה עמה בירידתה תוך אויר קדמון נתיקרו על ידה ולא עלרה כח להחזיק בה ולהכילה כל האורו' של נקודו' הרשימו וירדה ונעשה א"ת על הטהירו והחלק הקרוב אל היו"ד נקרא אויר קדמון והחלק המקיף ומגיע בטהירו נקרא בפי ח"ה אדם קדמאה סתימאה להבדיל בינו ובין אדם קדמון שהוא כתר אחר התיקון ואדם קדמאה סתימאה נעשה כלי עגולים או כדורים ר"ל עשרה כדורים זה בתוך זה כנגד כח"ב גג"ת נהי"ס ובניהם יו"ד אוירים ומלא כדור הטהירו בתוך מלכותו של אדם קדמאה סתימאה ובכל א' מהכדורים אלו כמה אלפים עולמות ר"ל שהי' משער במחשבתו לברוא אבל לא יצאו לפועל והבחי' היותר מעולה שכאן בלירוף אותו אור הגנוז תוך היסוד של חלי המלבוש העליון כנ"ל בסי' ט' שניהן יחד נכללין בחוט של א"ס היורד דרך אדם קדמון לאריך כדלעיל ומהן יתחדשון המורות בכל יום ועיקר הארתן בחלק השמיני שיתחדשו העולמות :

הגה"ה נ"ל שעיקר מקום בנין עולמות הוא בתוך הטהירו וסביב לו הוא האויר קדמון ולפי שלא רלה הקב"ה לברוא בו עולמות ולפיכך לא היו העגולים דבוקים זה בזה אלא נשאר בין כא"וא אויר קדמון :

ודע כי נכפל המלבוש ונתעלה למעלה נשארו ירכותי' שהאות ת שהיא בסוף חלי אחרון באויר קדמון מפני שהיא ארוכה יותר מן הכף שהיא כנגד והיתה גלוי' ונלטננו ירכותי' ונתפשטה למטה באויר קדמון הדבוק ברשימו של מלבוש וגם הרשימה קלט אותה והיתה התי"ו מעתועמת אי' איפה הם הו' שהיו בחלי מלבוש התחתון והייט

קו תוהו ר"ל קו של התי"ו שהיתה תוהה על הוי"ו ואדם קדמאה משיב בו הו אלא שהם מלך אחור ולא פנים כבתחילה קודם הקיפול ועולם הנקודות נעשה בסוד **ת** זו מראשו ועד סופו ולכן נחרב אבל התיקון תיו זו רשים רשימו בעתיק יומין כלומר שנרשמה במל' דרישא דל"א וכן במלא של כל הפרצופים :

י"ב ועדיין הי' האור שבתוך כדור הטהירו כ"כ גדול שלא הי' יכול העולם להשתמש בו לכך רמז הקב"ה שנית לאות יו"ד האותיות של ש"ג הנ"ל לחזור ולירד ולהאיר תוך כדור הטהירו כדי שיהי' האור יותר עב לפי שירידה ראשונה היתה דבוקה בשכינה אלא שלא היה אורה גדול כאור השכינה הדבוק ר"ל כאור הרשימו שבאויר קדמון וכאשר ירדה היו"ד והניח' אורה למטה שממנו נעשה כדור הטהירו לא היה בה אור כבראשונה אלא רשימו בלבד לפי שלא יכלה בחזירתה למעלה לידבק בשכינה ע"כ לא היתה יכולה בירידה שנית לבקוע בכדור הטהירו ולהאיר בתוכה עד שרמז הקב"ה לה' אחרונה של שם ש"ג שתתן מאורה ותאציל ליו"ד הנ"ל שהיא מלואה וכשירדה האירה בתוך הטהירו מן האור שניתן לה מן הה' וז"ש בה' בראם :

הגה נ"ל שיש לדרוש בחוט א"ם גדלות של הוי"ה שהנקודה שבתוך יסוד של חלי מלבוש עליון היא בסוד יו"ד וכשנמשך החוט לתוך אויר קדמאה הוא בסוד ה' וכשעובר תוך א"ק בתימאה הוא בסוד וי"ו וכשנכנס בתוך הטהירו הוא בסוד ה' בתראה וכן יש לדרוש שם אהי"ה במקום הנורא לפי שהג' קרומין שמתחברין יחד הן בסוד **א** וכשנכנס לאויר קדמון הוא **ה** וכשנכנס לאדם קדמאה סתימאה היא בסוד י' שהרי מאות י' נעשה וכשנכנס בתוך כדור הטהירו הוא בסוד ה' בתראה

י"ג וגם לקחה הארה מה' אחרונה של שם ב"ן שהיא מכוונת כנגד ה' העיקרית של שם ש"ג ובה' זו שהיא מן המילוי הי' לה כח לחזור ולעלות למעלה : וכאשר חזרה למעלה הניחה הארה של הה' בתוך כדור הטהירו וממנו נעשה כדור אחר כדור תוך כדור הטהירו שהוא כתר עילאה ונקרא עתיקא דעתיקין ועילת העילות והוא קטן מאוד בערך כדור הטהירו וכשירדה היו"ד עם ב' ההין היו שתי ההין למעלה מיו"ד ה"י ואחר שנטתה כתר נכנסה בין ב' ההי"ן וכשחזרה ועלתה נעשית יה"ה ושם הה"י במילוי ההי"ן ושם הי"ה במילוי אלפין ושם יה"ה במלוי יודין ושוב כל אחד במלואו יש להם תר"ך צירופים והם תר"ך עמודי אור והם חקוקים בכתר :

הגה אמר המגיה בעונתי לא נתן לי ה' לב לשאול מהרב המחבר בהיותי נהנה מזיוו ועכשיו אשתומם כי לא ידעתי לכוין התר"ך צירופים המלואים של ג' שמות אלו :

י"ד וכל הספי' היו בתוך כתר זה בכח והיו בתוך הכתר בעיגול א' וכשרצה הקב"ה שיצאו מן הכח אל הפועל רמז ליו"ד הנז' שתשב בראש הכתר הזה הלי מבחוץ והלי

הגה נ"ל דהיינו שאינו מגיע עד שולי הטהירו אבל למעלה הוא דבוק בטהירו ובש"ה התחלת החכמ' כתוב כי בכתר הזה היו כלולים כל הס' בכח ולא היו ניכרים כלל ורמזה חכמתו ית' ליו"ד הזאת שתחזור ותבקע ותכנס ותאיר תוך כתר זה ותחזור למעלה ומהארתה והזרתה למעלה נתגלמו כל הספירות באופן שהיו ניכרות והיו שם בכתר בעיגול ואז היתה היו"ד הנזכרת משפעת ומאירות עליו ובכל מה שבתוכו לפי שרמזה חכמתו ית' בי' זו שלא

והלי מבפנים ורמז לוא"ו של מילוי וא"ו של ס"ג עם ה' אחרונה עיקרת של שם ב"ן שתרד דרך הטהירו ותתן אורה ליו"ד הנז' שהיא האומנית ובכח הו' נתפשטו הדברים שהיו"ד היא המדה והוא"ו היא קו המדה והיו"ד הנ"ל לקחה האות שלו' של שם ס"ג וה' של ב"ן והאירה תוך הכתר וליקטה כל הספירות שהיו בכתר שלא היו עדיין כ"א בצורת נקודות והם כקרני חגבים ואחר שליקט אות היו"ד הנז' ב"ח הה' הנז' נעשו בצורות כלים כדוריים בסוד פנים קטנים והיוד האומנית הנזכר עקרה הספי' שהיו תוך כלי הכתר ושמה אותם נכללו תוך כלי החכמה שהיתה בכתר והכניסה אותם זו בתוך זו דהיינו כה"ב בראש ואחריהם גג"ת נהי"ס כגלדי בצלים וז"ב עקודים נקודים וברודים :

תחזור למעלה למקומה הראשון הלא תאמר יוספת ומרחפת על פני שטח כלי הכתר וזהו נוטי ולא מטי הנז' בזוהר ואח"כ האירה היו"ד בחכמה שבכתר שפע גדול לתת לה כח לנ"ת מהם ולגלות בתוכה שאר ספי' שהי' בכתר בכח ומהספ' הזה נעשה כמין קו של אור לאשו יוצא מגוף של יו"ד וסופו מגיע עד חכמה שבכתר והוא קו המדה שנותן מדה לכל הספי' והנה מרוב שפע שיו"ד נתרחב סוף הקו הדבוק בחכמה ונעשה כמו אות יו"ד שקלה של מטה נכנס בהכמה וגופו חופף עליו ובלאת החכמה מכתר כמסכה הי"ד השני עמה ועדיין שתי יודי"ן דבוקים ע"י הקו :

ט"ו ואח"כ לקח"ה היו"ד האומנית כח ו' אחרונה של ס"ג ובכח זה לקחה כח כדור החכמה עם כל הספי' שהיה בתוכה בסוד פנים קטנים והעבירה אותם דרך יסוד ומל' שבכתר והוליאה חוץ לכתר והיתה עומדת תחת שולי הכתר ומה שלא הטית את עצמה אל א' מלדדי הכתר שכן טבע הרוחני לעלות למעלה ולקבל השפע בלי אמצעי הוא מפני שמבינה שמדריגות הכתר גדולה ממדריגתה ואין כחה לה ליסב בלדה : ועוד שאור הכתר וכבודו מלא כל הלדדים עד שעכב ע"י מלעלות :

ט"ז אח"כ רמז הקב"ה לא' של מילוי וא"ו של ס"ג שתרד היא עם וא"ו של מלוי וא"ו של שם ב"ן דרך הטהירו ויכנסו לתוך הי' האומנית שתהובש מקלתה בכתר כנ"ל וכשנכנסה לקחה אותן היו"ד והורידו אותן תוך הכתר דרך הקו שלה ונכנסה לתוך הכמה ובאות הא' תקנה כדור הבינה ועשתה אותה כדור בפ"ע ובאות הוי"ו דחתה אותה לחוץ כללה מכל הז"ס גג"ת נהי"ס והעמידה עצמה תחת כדור החכמה הרמה מקום המלפה פי' שהיא ה"ר מ"ה דהיינו מו"א שיש בה שם מ"ה סוד אדם והוא מקום שכל העולמות שלמטה ממנו מלפין שכר עולם הבא :

הגה וז"ס מ"ס בם"י פנה למעלה וחתמו ביה"ו שהכוונה לרמוז על"י האומנית של מילוי ס"ג וה' של ב"ן והוי"ו של ס"ג כנ"ל וז"ס שאח"ל יעקב חזר על פכים קטנים ר"ל יעקב הוא סוד ו' הנז' שירד וחזר לבקש עליהם ולהכניסם תוך החכמ' ולהעביר' מעבר יב"ק היינו יסוד שבכתר שיש בו הוי"ה ומל' שבכתר שיש שם אלקים בכח ושניהן בגי' יב"ק :

י"ז ולפי שהבינה היא אור מעולה ובהיר קרוב לבירור וזכות החכמה עד שכמעט אין הפרש ביניהן ולכן לא רלתה לשבת תחת כלי החכמה והלכה ויסבה לה לאחורי' של החכמה דהיינו לגד שמאלה כי כל ימין קרוי פנים ושמאל אחור ועוד להיות שהיא קטנה בערך

הגה ול"ל שנתנה לשון שבח כמה שבחה לבינה אל שבחרה לקבל אור החכמה אע"פ שפב"פ לא תוכל ולא יהי' לה קיום והעמדה וידוע שבבינה נ' שערים שמנה נפקין הנ"ל וז"ש שהחכמה ישבח את פ"ן בעבור שה"ג שיהי' להן קיום וגלות שבחל' לעתיד להורות שתוסיף תמיד החכמה לתת כח לבינ' וזהו כוונת הזהר פ' בראשית בצורת הצדיק שהיא י' על נ' כזה צ' או כזה צ' היוד רומזת על החכמה והנון לנ' שערי בינה ובלדי' הן אב"א מכאן הוכחה ברורה לצדיק שכותבין הספרדיים שבא היוד על הנון אב"א ולא כמו שכותבין בפולין ובא פנים של י"ד אחורי הנו"ן וכל זה תבין בעולם הנקודות שם שייך לומר פנים אחוריים דמאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי בי' אבל בעולם האצי' אחרי התקון גם הבינה מקבלת דרך הפנים שחכמה ובינה הם לעולם פב"פ דריעין דלעילא לא מתפרשין לעלמין :

הגה וב"ה כ"י כתוב שמתחל' הין הג' נקודות זו למטה מזו כשלשלת ואח"כ פני הבינ' אל אחורי החכמה בסוד וכב גמירתה פן תשבר להיות רחוקה מן השורש הורשה לה להגדיל ק"ע ולעלות אצל החכמ' כמו שני כתפי' תחת הראש ופני החכמה ובינה אל הכתר והוא כדי שלא יהי' ביטול גמור בבינה כאמר גלי לך בעקבי הצאן ר"ל שהפנה בשמאל והיתה דבוקה אחד באחור סוד דו פרצופין והוא סוד כל החכמה לכן מצאה מקום לנטות קצת מן הצד כאמור ולפי שעדיין עם היותה קטנות הכמות עכ"ז לא מצאה מקום לנוח וליסב בצד החכמה מפני שלהיבת אור המקיף לחכמה שמעכב על ידה אלא נטתה ליסב לשמאלו בנגד רגליו ומ"מ החכמה הרכינה עצמה שנותנת כח ושפע דרך אחוריים אל פני כלי הבינה וז"ש וחכם באחור ישבחנה שהי' ישר החכם ותרכין עצמו לתת שבח ושפע לבינה לפיכך לשון בשוא גליו אתה תשבחם :

י"ח אחר זה רמז הקב"ה לי"ו"ד העיקרת של ס"ג שתדע עם י' העיקרות של ב"ן דרך הטהירו אל הי' וה"ו הורידה אותם דרך הקו שלה שבתוך הכתר אל תוך החכמה ומהחכמה אל הבינה ובירידה אז"ש לי"ד הואת שם ע"ב שהוא מתפשט ויורד דהיינו שני ווי"ן הן י"ב וא"ו. א' כשהיה למטה חשוב" כעמים י"ב הן ע"ב ובעלותו יש להן שם מ"ב דסליק דהיינו ו' שעלתה ו' פעמים ו' שעול' ל"ו ורשימו מו' אחרת שכשהיה למטה ורשימו ממנו עלה למעלה חשוב בפשיטתו ו' פעמים א' הרי ז' פעמים ו' שהם מ"ב ובהי' היו"ד זו רחוקה מא"ס במקום זה שם מעלות לא הי' כח בה להוציא החסד כלולה מכל י' ספירות : ולזה דחתה אותן הז' ספירות לחוץ בבת אחת זו אחר זו זו למטה מזו כמו שלש"ה ומ"מ הן קשורי' זו בזו כלומר שאותה יו"ד וכחה כשהיה נעולה באילו הז' ספירות ולכן נקרא הזעיר אנפין ו' על שנעשה מכח הו' : ודע שאילו כלים אלו מקומם הבינה ילאה המל' תחלה ואחר כך יסוד ואחר כך הוד באת ת"ת ג"ג שלפי שהכלי שהיא יותר עב וכבד יורד תחלה ומה שלא קבלה כל א' הראוים במו הג' שלמעלה רלה לומר שבג' שלמעלה היה כשפע אור בהן אור היו"ד אבל הז' שלמטה לא קבלו אלא הסבה שקבלה בינה דרך אחורי חכמה ולכן לא היה להם כח לעשות מה שעשו הג"ר :

י"ט ונקודים הכי כללא בידיך שכל האותיות הבאו' מלמעל' האות

הג"ה לא ירדתי לסוף דעתו של האר"י ז"ל לעיל בסי' ט"ן כתב הרב המחבר בשמו

מסמו שבכח הוי"ו של מילוי השם
ס"ג כדחית ספי' החכמה חוץ
לבינה וכן בס"י ט"ז היו אותיות
ממילואי' ובסי' י"ד מעורבין
ובכאן סי' י"ח עיקרת ואם
קבלה היא נקבל כי מי יוכל לתת
טעם לאלו דברים הנעלמים :

האות של פנים היא הדוחה הספי' לחוץ ומתפשטות עם הספי' כי בכח התפשטות האותיות והספי' לאין תכלית והאות שהוא מן האחור היא בונה הכלי בסוד החזרה שכח החזרה הוא מגביל הדברים ונותן מדה לכל ספירה כראוי לה כמלא שהיו"ד האומנית נריכה בכל פעם לב' אותיות שבכח אות פנים דוחה הספי' לחוץ ומתפשטות עמה ובכח אות המילוי שהוא אחור חוזרת לאחור ונותנת מדה וגבול לאותו כלי ומעבה את האור בחזרה זו כדי שתגלום ויוכל להיות כלי :

ד' **והנה** עד עתה ירדו ה' אותיות האחרונות של שם ס"ג וד' אחרונות של ב"ן ומהן נבנה כלי הספי' והכלים של ז"ת היו זו למטה מזו דבוקים וקשורי' יחד כשלשל' דהיינו ראשו של זה במו' רגליו של זה ונשארו עדיין למעלה במקומ' ה' אותיות ראשונות של ס"ג וה' ראשונו' של ב"ן ולפי שרצה הקב"ה לתת להם כח וחיות לכלי' הללו רמז ליו"ד של מילוי ה' ראשונה של ס"ג עם ד' אותיות של פני' שהם יו"ד ה' שירדו ושישפיעו תוך הכתר להיות אור הפני' ומקיף ומשם לכל הספי' ואלו הם ה' אותיות עם ה' אותיות של ב"ן מתחלקות בספי' בזה האופן יו"ד ה"י משם ס"ג ה' אותיות בסדר הספי' עליונים כח"ב ג"ג וה' אותיות משם ב"ן שהם יוד ה"ה בה"ם אחרונות תנהי"ם ולהיות שאותיות אלו הן באות מאור הלבוש שאור א"ם דבוק בו לכן הן בלתי תכלית ותיכף שנחלבו מן המלבוש וילאו ונכנסו לתוך אויר קדמון באו להן מילוי אותיות וילאו לצירופים רבים ונשארו האותיות שנתפשטו לאין תכלית מקיפים סביב אויר קדמון ונמלא האור המקיף הרבה מאוד מאור הפנימי של אויר קדמון

לאין חקר והיו יולאים ממילואים רל"ה אלף רבוא מכח הרל"ה שערים והאויר קדמון הוא בסוד ה' מפני שהלי מלבוש עליון הוא הג"ג של ה"ה ואור א"ם המקיף מלד שמאל אויר קדמון זה הוא נקפה ונעשה קו הדלי"ת וא"ת מדוע של שמאל יותר משל ימין י"ל לפי שהוא יותר דין והיו"ד של אויר היא בתוך הד' הרי ה' וה' זו מלטרפין לחשבון רל"ה הרי רל"ו ומהן נבנה רל"ה אלף רבוא אותיות :

ד"א **וכשירדו** אלו רל"ו אלף רבוא מאויר הקדמון והכר מהן ק' אלף רבוא שנשארו מקיפין סביב הטהירו שהם אויר המקיף וקל"ו אלף רבוא נכנסו להיות אור פנימי לאדם קדמאה סתימאה והסיבה שהי' בא"ק זה אור הפנימי יותר מאור מקיף היא מפני שא"ק זה איכו נקודה ושורש בפ"ע רק נתהווה מפליטת היו"ד שכאשר עלתה הטהירו וחזרה למעלה פלטה להוך אותיות הנשארות בתוכה מהרשימה של חלי מלבוש כדלעיל בתוך הטהירו נשארה מ"ה אלף רבוא ומאלו מ"ה אלף רבוא נכנסו תוך הכתר בהשלמותו מהו' הסי"ן מהשפע שבה י"ח אלף רבוא וך"ז אלף רבוא שנשארו בתוך הטהירו היו חופפת על הכתר בסוד אור מקיף ומאלו י"ח אלף רבוא שנכנסו תוך הכתר נתנה מהם הכתר דרך ליכורו' לתוך כלי החכמה י"ב אלף רבוא ומה שיכלה להסביל סבלה והשאר נעשה אור מקיף לה דהיינו שד' אלף רבוא נכנסו לתוך החכמה וח' אלפים הנשארים הם חופפים עלי' בסוד אור מקיף ומאותן הד' אלף שנכנסו לתוך החכמ' האלף רבוא נטלתה אותם בעדה וג' מהם נתנה לבינה אלא שלא השפיע דרך ליכורו שהוא הפנים אלא דרך אחורים כדי שתוכל הבינה לסבול שלא תשבר בהיות הכלי שלה יותר עב מכלי החכמה וגם היא רחוקה מהמאציל הראשון ה' מדריגות ומה שיכלה הבינה להכיל סבלה והשאר נעשה לה אור מקיף באופן שבתוך הבינה היו אלף רבוא אותיות מהשפע שירד אחרי עשיית הכלים דהיינו מאותיות י"ה של ס"ג שהיא פנים של המלבוש ומאותיות י"ה של הב"ן שהיא אחור המלבוש יו"ד ה"י יו"ד ה"ה בגי' אדנ"י •

דף ב ונחזור אל הענין כי מאותן אלף רבוא שנכנסו אל תוך הבינה נטלה הבינה לעצמה ח' מאות וס' רבוא אותיו' כמנין ת"ל שהוא י"פ פ"ו וק"מ רבוא הנשארי' נתנה הבינ' לז"א דהיינו שהס' רבוא מהם היו ראויין להיות אור פנימי ופ' רבוא מהם היו ראויין להיות א"מ והס' רבוא היו ראוין לחלק בין ז"ס חג"ת נהי"ם בזה האופן דהיינו לחג"ת נה"י ט' רבוא לכל א' וא' דהיינו נ"ד ולמ"ל ו' רבוא שכן אין ראוי לה אחר התיקון שנקטנה נקודותי' בסוד המיעוט אלא ו' מדות:

דף ג ואלו הק"מ רבוא נתנה בינה לז"א בנים כלומר שירד כל השפע בבת אחת וקבלה אותם חסד תחלה מפני שהוא יותר קרוב אלי' ורצתה לקבל כולם בתוכה בסוד א"פ ומרוב האור והשפע לא הי' יכול להכיל כלי ונשברה הכלי ואח"כ ירד השפע לגבורה ורצה גם היא להחזיק כל השפע ונשברה גם הוא וכן ת"ת וכן נצח והוד:
הג"ה ר"ל שו"ם לא המתים יהללו י"ה

דף ד ודע כי כל כלי הי' יכול להחזיק א' רבוא יותר מהראוי לה וע"כ בערך הי' רבוא שהיא ראוי גם שנשבר החסד מ"מ נקרא שלם הכלי לענין זו שאלו הי' רבוא נשארו באויר במקום שהי' החסד בראשונה ולא ירדו אלו הי' רבוא שראוי לחלקה עם האחרים באופן שנכנסו בגבורה לא הי' רק ק"ל רבוא ע"כ נטלה אותם הגבור' שחשב' כיון שאינו אלא ק"ל רבוא תוכל להחזיקם ועוד כיון שהכלי שלה יותר עב וגם היא יותר רחוק' מדה אחת חשבה שתוכל להחזיקם ואעפ"כ נשברה:

הג"ה ול"נ שרל"א אלף רבוא הם רל"א שערי' של א"ב וה' אלף רבוא הם מן ה' אותיות של ס"ג כמו' וא"ת הרי יש ג"כ ה' אותיו' של ב"ן י"ל שהן כבר הכניסו רשימו בתוך אויר קדמון ומאותן רשימו כבר נעשה אד"ק סתימאה:

הג"ה נ"ל שכ"ל מהי' וב' ההי"ן כמ"ש כי כלי הכתר נבנה מג' שמות שהם הה"י הי"ה יה"ה והן ו' ההי"ן וג' יודי"ן אמור ג' פעמים ז' הרי י"ה ולכן יכלה לקבל י"ח אלף רבוא לאור פנימי·

הג"ה נ"ל כי קל"ו אלף רבוא שנכנסו לא"ק הן ג' פ' מ"ה עם הכולל ול"א אלף נכנסו תוך כדור הטהירו שהן ב' פ' מ"ה והכולל וכן יפרוש על שם י"ה בג' מלואים שכן אותיות אלו בהם משם י"ה במלוי ס"ג ושם י"ה דב"ן נוסף עליהם י"ה בא"ק דמ"ה שע"כ נקרא שמו אדם שלשתן יחד בגי' ל"א ופעם א' מ"ה אלף רבוא נשאר תוך הטהירו לפי שכדור הכת' נבנה מההי"ן כדלעיל לכך חלק מ"ה אלף רבוא שלו לה' חלקים שהן ה' פ' ט' וג"פ ט' נשאר בתוך הטהירו וב"פ ט' נכנסו תוך הכתר וד"ז אלף רבוא הם כנגד ד"ז מלואים דהוי"ה וי"ח אלף רבוא מכאן שורש לי"ח עולמות וי"ב אלף רבוא שנכנסו לחכמה כנגד י"ב צירופי הויה:

דף ה והנה כאשר הגיע אל היסוד לא נשארו רק ל' רבוא · ומ"מ לא רצתה יסוד לקבל כל השפע בבת אחת אלא קבל חלק א' בתורת פקדון לתת למ"ל וחישב בעצמו אתן עשרה למ"ל שתסבול אותם ואח"כ אטול שמונים הנשארי' בעצמי אבל לא עבר כה ובעודו עוסק לתת למ"ל הי' רבוא לא הספי' לתת עד שבאו עליו כל השאר שמונים רבוא ונכנסו בתוכו ותיכף נשבר גם הוא הגם כי הי' ברגע יותר מן הראשונים בזמן שהי' לו חלק של מ"ל בלבד ולזה נק' ח"י עולמים · ועוד חי' בגי' ב"פ ט' דהיינו נגד ט' רבוא הראשונים וט' רבוא הראוי למ"ל שנתנה לה לזה נקרא יסוד לדי שאות הל' מורה על לדי רבוא והד' מורה על ד' רבוא שנתנה למל' יותר מחלקה הראוי' לה אחר התיקון כשנתמעטה ויו"ד רבוא שנתנה למלכות:

דף ו וגם מל' כשקבלה תחלה העשר רבוא מפני הד' רבוא שנכנסו לתוכה יותר מחלקה ונתמעכה ונעש' כפשוטי כלי עץ או כמו כלי ברזל שמשימין אותו באש שנתמעך ואין בו צורת כלי ונעשית כמו גולם ועוד לפי שבאותו הרגע שנתן לה היסוד חלקה מיד קבלה שאר השפע ונשברה באופן שנכנסה

שנכנסה לתוכה חלקה הליו נכנס מכוסה וחצי אחרון בא אליו מגולה וזה חלק המגולה נתפשט והאירה מבפנים ומבחוץ ולכן נתמעכה ולא נשברה וז"ש בזוהר ארעא איתבטלית : וגם כשנשבר אח"כ היסוד ויורד לה כל השפע לא קיבלה אותה לתוכה ובא אליה מבחוץ לכך לא הי' בה שבירה אלא שנתבטלה מתורת כלי ונעשית כנבדל וז"ס אחת מהנה לא נשברה ולכך לא נאמרה מיתה במלך הה' והכל בכוונת חכמה נשגבה שאלו הי' נשבר והיו הדינין שולטין בה ביותר לא הי' תיקון וקיום לעולמות והיינו יחייכו מיומיים ביום ג' נחי' : ודע שתיקף שמלך חסד דהיינו שקבל' השפע נכרא בתוכו עולם א' כמו זה ומפני שכל א' כלול מעש' ובל הלק מי' והם נכללים בי"ה כי משם י"ה בא אליהם האור והיותו יתחשב טו"פ יו"ד הם ק"ן נתלה בכל שפי' ק"ן דור ובכל דור ס' רבוא נשמות מלד החסדים וס' רבוא אחרים מלד הגבורות אבל לא היו גשמיי' כמונו אלא נראה מהם גופים ספיריים · וא"ת למה ס' רבוא דע שכל כלי הוא מרובע מלד שם בן ד' הסוד ד' פ' ט"ו עולה ס' : ודע כי מ"ל להיות שעיקר הארתה ע"י היוד בלבד שנאמר ה' בחכמה יסד ארץ לכן לא הי' בה רק מאה דור הלכך יש אלף דור של גבורות ולפה דהם הקב"ה וראה שעתידין להיות רשעים גמורים ואמר דין לא הניי' לי ותתק"עד דורות מהם קומטו בלא עת · וק"ו דורות היו להם קיום שהן מן הקיום שהי' למ"ל לפי שעה כשנתן לה היסוד ושאר התתק"עד דורות שהלן הקב"ה בעולם התיקון ושולח מהם בעה"ז בכל דור כדי לתקנם וכנגדם האלף דור של טהורים ונעשו מהם כתות של מלאכים וכל נשמות טהורות שהן מעולם החס"ד נכללו במי"כאל גבו"רה בגב"ריאל ת"ת באורי"אל נ"לח בשמוע"אל הו"ד ביה"ואל יסו"ד בנור"יאל מלכו"ת ברפ"אל : ומט"ט כולל כולם :

ד"ז ועניין השבירה דע כשירדו האותיות תחלה מלמעלה לעשות מהם הכלים כיון שנתלבשו ונסעו ממקור העליון אז כל אות ואות נעשה לה מילואה כי בהיות למעל' במלבוש הן א' ב' ג' ד' כשנתלבשו וירדו למטה נכנו מילואיהם דהיינו אל"ף בי"ת גי"מל דל"ית וכו' ואותו המילוי הוא בסוד אור חילון ולא אור מקיף ואותיות העיקריות היו עלמות הכלי ומאירים למילואיהם שהי' להם מבחוץ לאור חילון וכשבאו הק"מ רבוא אותיות של השפע הנז' תוך הכלים הולרכו האותיות הכלי להתרחב כדי לתת להם מקום בתוכם להכילם ולהוליכם ומתרחבים כ"כ עד שכביכול נפרדו האותיות אלו מאלו ונתפזרו ולהבין יותר נאמר שאותיות הכלי ע"י שהרחיבו מקום מרדדים עלמן כדי להתרחב ומלמלמים עלמן מתוך הגבם ללד חוץ כדי שיהי' מקום פנוי לשכון בתוכם אור י"ה · וכאשר בא השפע ברבוי אור השפע הוא הולך ומתפשט והכלים יתפשטו לרגלם עד שהם בתכלית הרידו ואז השפע יורד ובוקע דרך הכלי והכלי נשבר והאותיות מתפזרים אנה ואנה לפיר עם הכולל בגי' רפ"ח אורות שנפלו · :

ד"ח וביו"ן שנתפזרו האותיות אז אותיות העיקריות שהיו האורות של עיקר הכלי נתחברו עם אותיות של אור פנימי ממש שהוא השפע דהיינו הי' רבוא אותיות שהיו תלויים באויר ושניהם יחד עלו למעלה ליכנס למעי אימא אלא שנשאר הרשימו של כל אחד מאורות ההם בכ"נ ומקום של הכלים הנז' בסוד לא זזה השכינה כדמות אילן של ז' ענפים של אור וקלת מהאור נשאר דבוק בשברי הכלים והמותר חזר למעלה תוך כלי בינה והי' יכלה לקבל לפי שכבר נתמעט במה שנשאר למטה ברשימו ובשברים וגם היא נתרחבה מקומה בפעם שנית ורשימו זו נק' עולם הנקודים ודע כי כל כלי נעשה ממנו ס' רבוא שברי' וכל שבירה הי' בו ס"ר נקודות או נפשות אבל אותיות המילוי שהן אור חילון נפרדו כביכול מן האותיות העיקרי' הן היו שנפלו למטה עד קרקע הטהירו והכינו הכנה לד' עולמות של אבי"ע דהיינו מלד פנים ר"ל שהי' להם הארה מלד הפנים

של האותיות העקריות נעשה הכנה לעולם האצילות ומצד ימין לעולם הבריאה ומצד שמאל הכנה לעולם היצירה ומצד אחור לעולם העשי' · ומאותה הארה שקבלו מן האותיות העקריות נשאר מעט דבוק בהם כשירדו לשולי הטהירו והארה הזאת יקראוהו טיפין שנשארו דבוקים בשברי הכלים : ומחורבן הפיזור והשבירה והנפילה הזאת נתהוו הדינין ובשתטא אדה"ר נתהוו מן האותן הדינין קליפות והן כדבקין באלו האותיות ונתנו מהארת טיפין שהיו דבוקים בהם : ועליהם נאמר חיל בלע ויקיאנו כי הקב"ה מפזר את החילונים על המים ומקבץ נדחי ישראל :

דט ודע כי השפע הפנימי שהם עשרה רבוא לכל ספי' שנשארו באויר תיכף שהיו משתברות עלו למעלה ע' האותיות של האור הפנימי עם האותיות העיקריות של כלי עצמו וכל אור הראוי להקיף מן הק"מ רבוא ירד למטה עד שנשלמו מ"ל להתמעך ולהעשות כשכלל אז ילאו ממנו כל האותיות של שפע הפנימי עם האותיות העיקריות של כלי המ"ל עצמו ועלו כולם למעלה ונכנסו במעי אימא באופן כשעלו אותיות של אור המקיף ונכנסו במעי אימא כבר היתה אימא סדוקה מהאור הפנימי שכבר נכנס בה ונפלה ממנה נובלת וא"ת כיון שהיתה סדוקה תחלה איך יכלה לקבל אח"כ אור המקיף דע שאחר שנסדקה ונפלה ממנה נובלת חזרה ונדבקה : אמנם נשאר בה רושם סדק כמו סדק השעורה שיש בה רושם סדק ואינו נכנס לפנים וע"כ יכלה לקבל בתוכה אור המקיף :

ל וכיון שנשברו כליהם של ז' ספי' האחרונים אור הפני' שלהם שהם ע' רבוא הלכו למעלה עד שעלו ונכנסו במעי אימא וכיון שראתה אימא כך הרחיבה להם מקום בתוכה כדי שיוכלו לעלות בתוך אבא : והבא גם הוא כרה ב להם מקום שיוכלו לעלות אל תוך הכתר · והכתר לא רצה לקבל מפני שכבר ירדו ונתגלמו וחזרו וירדו ונכנסו פעם אחרת אל תוך החכמה והוא הש"ב לקיימם בתוכו ולא יכול ונסדק ויצאו ממנו אלו הע' רבוא האותיות וגם מאורות הפנימות שלו ירדו למטה למקום שעתיד להיות עולם האצילות וז"ש חז"ל נובלת הכמה תורה פ'' שמאותו האור שנובל מחכמה נעשה פרצוף ז"א שהיא תורה שבכתב ומדק אבא לא חזר לעולם לידבק כמו בדק החטה שנכנס לפנים תוך החטה · הג"ה מכאן סוד והיינו משום שהסדק הזה הוא חלון היוצא ממנו אור לכל העולמות ועדיין בכל יום ע'פני'לאור יוצאין אורות מחלון של סדיקה זו ומאירין לכל העולמות שכל העולמות הן ע' רבוא אור צריכין להם וכיון שי' לאו מאבא נכנסו באימא וכיון שראתה שירדה רצתה לקיים הפנימי בתוכה מ"מ נתיראה פן תשבר ח"ו ומרוב היראה נסדקה גם היא סדיקה יותר ארוכה ונפלה ג"כ אורות מעצמה שנקרא נובלת בינה וז"ש חז"ל נובלת בינה שבינה בסוד ורו"ה אלקי"ם מרח"פת עם אלת שכינה וכן שכינה בגי' אלקים ומילואה שמאורות אלו נבנה נוק' דז"א ויצאו ממנה מ"ט רבוא אותיות מאלו ה"ע וכ"א רבוא הנשארים שהן כמנין אהי"ה רמז לו הקב"ה שתשלחם לכתר דרך החכמה כדי שיעשו בתוכה פרצוף של הג"ר דהיינו כתר שבכתר חכמה שבכתר בינה שבכתר :

הג"ה ונ"ל כי בעודם במעי בינה לרפן ושקלן והמירן כל הע' רבוא עד שהיו כלולים זב"ז ואח"כ בירדה אותם עד שנברר הראוי לכתר והראוי לחכמה עד שנעשה בערך י' מדריגות ז' רבוא לכל ספי' : ולפי שז"ם תהתונים לכך מ"ט רבוא שהם ז' רבוא לכל אחד מז"ם של כלולות ז' תחתונים נפלו למטה דרך הסדק ונשארו מרחפין תחת רגלי הבינה עד שעת קיפול רגלי אריך כאשר נבאר בעז"ה וך"א רבוא שהן ז' רבוא לכל אחד נג"ם כתר חכמה בינה של כללות ז' תחתונים עלו למעלה לכח"ב של כתר :

ל"א והיינו שרמז הקדוש ברוך הוא לכתר שיוליא נקודת כתר שבו מן הכללות שהיא דבח ויעשה ממנו פרצוף דהיינו בן י"ם בפועל ונקרא רישא דל"א וכן נקודת חכמה שבכתר ונקרא רישא דאריך וא"ת מאין הי' להם כח זה דע שרמז הקדוש ברוך הוא לבינה שתשלח הז' כתרים של הז' אורות מכלים הנשברים לכתר שבכתר לעשות מהן רישא דל"א והיינו שכל נקודה כלולה מיו"ד כמלא שכ"א מאלו הז' כתרים יש עשר ונתחברו יחדיו זו על זו והיו שבעים בכח שם של מילוי ע"ב וכך לחכמה באו אליו ז' חכמות וכן לבינה ז' בינות ובכח זה שניתוסף להם הוליא כל א' מהן פרצופי' מכח אל הפועל ונעשו בסוד פרצוף ונתחברו הו"ב יחד ונתארכו לצד מעלה עד שכיסו כל חסד שבמלכות הכתר כדלקמן :

ל"ב ודע כי בתחלה הי' בכתר באור פנימי שלו י"א אלף רבוא אותיות ועתה כאשר עלו ד"א רבוא בגוף הכתר שהי' בצורת כדור נכללו הכ"א עם הי"א ועם אותיות הכלי של כתר לעצמו ונתחברו יחד ונהפכו אותיות מצורת כדור לצורת פרצוף דהיינו מתקלא שהוא זכר ונקבה חכמה לימין ובינה לשמאל כתר על גביהם חסד לימין גבורה לשמאל ת"ת תחתיהן וכן נה"י · והנה כ"א עם י"א עולה הו"ל בגי' יו"ד ה"א וא"ו והיינו שבכתר הוה בערך ז"א לגבי שהירו בערך בינה וא"ק בערך חכמ' ואויר קדמון בערך כתר · עוד נ"ל כי כלי כתר נעש' מג' שמות הה"י הי"ה יה"ה והן י"ג פעמים שהן ל"ט אותיות ובז"א של כתר זה חקוק שם כו"זו שעולה ט"ל וגם בעולם התיקון עקרי' הקוק בת"ת של רישא דל"א שהוא תיקון ג' מז' תיקוני גולגלתא וט"ל זה יורד על שערות אבא על ראשו דז"א שנאמר שראשי נמלא ט"ל ובו עתיד להחיות מתים שנאמר כי ט"ל אורות טליך והם ב' טללין טל של אריך וטל של ז"א

הג"ה דע שבספ' ס"ד כתוב שהוא בגבורה של רישא דל"א ועיין לקמן שם כתבתי ישוב :

ופי' ג' הויות ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך שג' הויות עולה ב"פ ט"ל ומ"ת ה' אחד עולה ט"ל וע"י שם כו"זו פותח הקדוש ברוך הוא והגוף כנגה מד' רוחות הן ת"ת נלח הוד יסוד של זעיר אנפין שנותן האורה למלכות ובכח זה בוכה הגוף ומחיה אותו בנפש הבשר שנותנה בו וכוזו במילוי אלפינבגי' טטפי"ה :

ל"ג והג' ראשים נעשו מך"א אלף רבוא וי"א אלף רבוא הוא בזה האופן כי כתר שבכתר נעשה מי"ב אלף רבוא וז' רבוא מך"א אלף רבוא והן ז' כתרים מכללות הז"ם שנשברו כתר מכל ספי' הוא א' רבוא והוא רישא דל"א וחכמה שבכתר נעשה מג' אלפין ומאה רבוא וז' רבוא מך"א רבוא שהן ז' חכמות מכללות הז' ספירות התחתונים והוא רישא דאין ובינה שבכתר נעשה משני אלפים וט' מאות רבוא וז' רבוא מך"א רבוא והן ז' בינות מכללות הז' ספי' והוא רישא דאריך :

הגה נמלא לכל ספירה מי"ם דרישא דאריך אנפין ר"ל רבוא ועם הכולל הם כמנין אלקים במילוי אלפין וזהו אל אלקים ד' דיבר ויקרא ארץ כי שתא אלפי שנין הוי עלמא כמנין אותיות רישא דא"ין וא"א בסוד ונח בן שש מאות שנה והמבול הי' בך כ"ל ודוק :

ל"ד והנה בשעה שנתנה הבינה הז' כתרים לכתר וז' חכמות לחכמה וז' בינת ההזיקה לעצמ' כנ"ל אז הוליא כל א' מהן פרצופיהן מכח אל הפועל בכח שניתוסף להם מלמעלה משם ע"ב ומ"ה

ומ"ה שברא המלבוש והיינו שירדה היו"ד של מילוי ה' אחרונה משם ע"ב וא' מילוי ה' אחרונה משם מ"ה וירדו דרך אויר קדמון ואדם קדמון אל תוך יו"ד האומנית הנעולה בראש הכתר ואותה יו"ד לקחה אותה והוליאה אותה דרך קו המדה שלה והכניסה אותם אל תוך הכתר ויו"ד האומנית בכח יו"ד של ע"ב נתנה שיעור הגבלה לספירת הכתר עם השבעה כתרים שעלו מבינה ושיערה אותם בזה האופן לקחה השבעה כתרים הנזכרים שכל אחד כלול מיו"ד בכח וחברה אותם אחת אל הברתה כגלדי בצלים זו על זו מדובקים היטב והיו שבעים ואח"כ לקחה ז' כללות של ז' כתרים הנזכר מכללות הכתרים שבהם וכללה אותן עם כללות כתר שבכתר ועשתה ספי' כתר של רישא דל"א בפועל מאלף ומאתים רבוא אותיותי וכן לקחה שבעה חכמות מכללות ז' כתרים וכללה אותן עם כללות החכמה שבכתר ועשתה ספי' חכמה בתוך רישא דל"א מאלף ומאתים רבוא אותיות וכן ע"ז הדרך כל שאר הספירות של רישא דל"א :

לה ודע כי ג' רישין איכון כה"ב שבכתר ממש רק תן לבך להבין כי כאשר ראה הכתר האורדן השבירה והמדיקה נתעלה ונתלמלם למעלה באופן כי שורש נדור הכתר שהוא ראשו בסוף חב"ד עלה תוך עובי הטהירו דרך מעבר היו"ד ועלה משם בין רגלי אדם קדמאה למל' שבו וגופו של כתר בסוף נג"ת כשאר בעובי הטהירו אלל סוף התפשטות רגלי א"ק שבו התחילו היו"ד כפי' להושג בקרבי חגבים ונה"י של כתר עלה לראשו ונשאר מקום ב' שלישי' דהיינו גופו ורגלו פנוי ולשם עלו נקודת הו"ב אחרי שנבדקה ואז הקטינו כליהם ונעשו בסוד נדור ארוך ולא עגול כמו שהי' תחלה וז"ס בסוד מטה ושעורה והיינו שנקודת הכמה הלכה בקו ימין ותפש המקום חסד ונלח וחלי ה"ת ויסוד הנוטה לימין ובינה הלכה לקו שמאל כביכול ונקראו חו"ב העיקרית חו"ב שבכתר לפי שנכנסו בתוך הרשימו של כתר שנכללו ועלו למקום שהיה חו"ב מכתר דהיינו כללות הכתר ונעשו שני פרלופין שהן רישא דאיך גרישא דאריך ושניהן נדבקו יחד ונעשה מהם פרלוף אחד דהיינו שבינה הלבישה חכמה ובזה יובן הפסוק והיו לבשר אחד ומן הרשימו של ה"ב הניהו במקומן למטה נתקנו פרלופי או"א כאשר נבאר •

לו ודע כשעלה הכתר למעלה נכ"ל ט' ראשונים שבכתר הם נכללים בעגלם האליל' והם דיוקנא דאדם קדמון . וכן נקרא לפעמים (ר"ל שאדם קדמון שעל הטהירו נקרא) אדם קדמאה סתימאה . וזה נקרא בסתם אדם קדמון ואז מלכות העיקריות שבכתר עלתה למעלה עד מקום שהיתה תחילה מלכות של כתר שבכתר ומלכות העיקריות שבכתר נפתחה ונעשית יו"ד ספירות וג' ראשונות שבה נעשה רישא דל"א ושבעה תחתונים שלה הן נעשין שבעה תיקונין דגולגלתא ונכנסין ברישא דאין ונ"ל כי גם שכתבנו תחילה כי בהעלאה זו עלו נלח הוד יסוד למקום ראשו מ"מ לא מלאו כל הרשימו של הראש אלא עלו ובכללו בט' ספירות העליונים של כתר שבכתר ובכללו גם הם בעולם א"ס ונקרא שם של ט' ספירות דכתר אדם קדמון וראשו מתחיל בין רגלי אדם קדמאה סתימאה ומלכות של כתר ישבה במקום רשימו של מלכות כתר שבכתר תחת רגלי אדם קדמון דהיינו תחת נלח הוד יסוד ונפרשה ונעשית יו"ד ספירות מכללות עשר שלה וג' ראשונות הן רישא דל"א ושבעה תחתונות בגולגלתא דרישא דאין ורישא דאריך עלה ראשם עד מקום הרשימו של חכמה ובינה שבכתר וע"כ נקראו הו"ב שבכתר :

בפרטות

ל"ז ולהבין בפרטות כבר כתבנו שכל אחד מהכללים הי' לו י' רבוא אותיות לאור פנימי כמלא לכל א' מז' הנקודות כללות הכתר שבתוכה יש לה רבוא א' וכלל ס' מכללות כללותם יש לה אלף אותיות כמלא שלכל ספירה מאותן העשר שהוציא הכתר מכח אל הפועל הי' לו ז' אלפים אותיות מ"מ לפרש שהז' כתרים היו להן שבעים אלף אותיות ובעודן במעי בינה בירדה מתוכן ולקחה הראוי לכתר לבד והראוי לחכמה לבד וכן כולן עד שנתחברו ז' אלפים אותיות ונעשה מהן גלד א' בערך הכתר וז' אלפים אותיות נעשה מהן גלד בערך החכמה וכן כולם והגבילה אותן ודבקו הגלדים זה בזה וזה תוך זה כגלדי בצלים כדי שיתלבש האור ויתעבה כדי שיוכל להיעשות כלי ואח"כ לקחה הגלדים שהן יו"ד בכללות י"ס מכללות הז' כתרים והגבילה והעמידה אותן בסוד מתקלא ונעשה פרצוף ואח"כ נכללו הי"ב אלף רבוא אותיות שהי' אור פנימי בכתר ליוד כלילות הכתר והאלף ומאתים רבוא לכל ספי' ונכנסו אלף ומאתים רבוא להיות אור פנימי לכל אחד מהעשרה כלי' הנ"ל וז' רבוא הנ"ל נעשו מהם כל עשר כלי הכתר וי"ב אלף רבוא היו בתוכם לאור פנימי ונחלקו אלף ומאתים רבוא לכל אחד ספי' כלולות הכתר והאלף רבוא הן להיות כל אחד אור פנימי וכדי להעמיד כלי שלו והמאתים הם כדי להאיר תוך כלי מ"ל שבכתר וכדי שתוכל להאיר בעולם האצי' וז"ס האלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו כמלא שכל א' מספי' הכתר יש בה כמנין ארז לבנון רבוא אותיות וז"ס ארזי לבנון אשר נטע :

ל"ח ודע כי ז' כתרים אלו הם ו' שמות שעולים עם הכוללים בגי' תכלת והם ב' הויו"ת וב' מלפ"ן ושם י"ה אדנ"י וט' אותיות של כלי הכתר עצמו שהן הי"ה יה"ה הה"י ונחלקו אות א' לכל אחד מהכלי הכתר גם שם של ע"ב נתחלק בפרצוף זה יו"ד אותיות ליו"ד ספירו' כסדרן :

ל"ט אח"כ רמז הקדוש ברוך הוא לחכמה שבכתר שתעשה פרצוף ונקרא רישא דאי"ן ונעשה בכח הז' חכמות מז' כלים שהם ע' רבוא אותיות פי' לכל הז' כלים ועלה לכל ספי' ז' רבוא ואח"כ ז' חכמות הן ז' רבוא אותיות ומהן נעשה כלים כמו בכתר וגם ארבעת אלפים רבוא שיש לה אל תוך כלי' באופן שיש לכל א' מספירות ד' מאות רבוא הם מאותן בתוך כלי ואח"כ יוצא האור הנזכר דרך טיבורו ומאיר בפלגות דשערי דרישא דז"א דהיינו מן המצח עד הקדקוד היינו דרך אמצעית הראש ששם מתחלקים השערות חלים לימין וחלים לשמאל ומפני שהשערות הם דינים ובהארה הזאת הם מתמתקים ע"כ הם מתחלקים לשנים כדי שלא יהיו כל הדינים יחד ואלו הד' מאות רבוא אותיות הם ד' מאות עלמין דכסופין שאמר רשב"י ע"ה שמאירות פלגותא דשערי דז"א ושם מ"ה מתחלק בפרצוף זה כזה יו"ד בחכמ"ה וי"ו בת"ת ד' במ"ל ה' בבי"נה א' בכתר ו' בחס"ד א' בי"סוד וי"ו בגבו"רה ה' בנצ"ח א' בהוד :

הגה נ"ע כמו שכתבתי למעלה בסימן ל"ג ששם כתיב שנבנה מג' אלפים ומאה רבוא אותיות ונ"ל דמתחילה קודם עולם התיקון נכנסו ד' אלפים רבוא לחכמה לאור פנימי ונשאר מהן רשימו ודוק :

מ' אח"כ רמז לבינה שבכתר ותעשה ג"כ פרצוף שלם ונק' רישא דא"א ונעשה בכח הז' בינות מז' כלים ושם ב"ן נתחלקו בו כזה יוד כתר ו' ת"ת ד' מ"ל ה' עיקריות בינה ד' של מילוי הוד ויו עיקרית חסד ויו של מילוי יסוד ה' עיקרית גבורה ה' של מילוי כלה ודע כי כשהוציא הכתר שבכתר הי' שהי' בכח ולא בפועל מכח אל הפועל נתפשט הפרצוף

הפרצוף עד סוף הכתר העיקרי וחו"ב שבו שהן רישא דא"ין. וארי"ך נתפשטו גם הם לצד ימין ולצד שמאל שכתר חו"ב הנזכר הם מכוונים כנגד חסד וגבו' דמל' כתר שבכתר שהוא רישא דל"א :

מ"א ומפני שבתוך הכתר לא הי' מקום להתפשט בו כל שאר הספי' ולכן נתבקע ויצא לחוץ רישא דא"ין ורישא דאריך מן הכתר עד סוף הטהירו · ולהיות שלא הי' יכול העולם להשתמש באור הגדול של כתר שבכתר ולא מן חכמה שבכתר ולכן רמז הקב"ה לבינה שבכתר שתתדבק עם חכמה והיינו שעשר של בינה מלבישים ומכסים העשר של חכמה וככלל עמה היינו כתר של בינה בכתר של חכמה וחכמה של בינה בחכמה של חכמה כמלא העשר של חכמה

הג"ה כ"ל שר"ל כנגד חו"ג של אינם מראים כי אם הכתר של בינה ות"ת לא הגיעו היו"ד של מל' העיקרי שבכתר אלא בינה כ"א עד ב' שליש כתר של חכמה כמלא שליש עליון של שנתעלה עד מל' כתר שבכתר ככ"ל: כתר של חכמה נשאר מגולה דהיינו הגולגלת שאלו לא הי' הכתר הזה של חכמה הזה מגולה שין בני אדם כחיות השדה ולא הי' חכמה לשום אדם :

מ"ב והם הי' הא' ברישא דא"ין ולהיות שראש כתר של בינה הגיע עד חליה א' לזה נחלק הא' לשנים והיינו שצורת הא' הוא תרין יודי"ן וי"ו בינייהו כזה א' וכשירד בוצינא דקרדינותא והוא שורש ה"ג דמנצפ"ך מתוך הוי"ו שבנתיים מראשה לסופה ונחלק הא' לשנים היינו י"ו לצד א' י"ו לצד ב' והיינו ל"ב אלהים הנזכר במעשה בראשית · והם ל"ב נתיבין שהם כנגד ל"ב שיניים ולכך נתפשטו עד סוף קרקע הטהירו במקום אשר ירדו השברים ירידה ד' הג"ה כדי לדחוף ולהוציא לחוץ הניצוצות שירדו לשם ולהעלותם למקומם :

מ"ג ודע שהז' תחתונים של מל' כתר שבכתר שהוא רישא דל"א דהיינו חג"ת נהי"ם בקעו הגולגלת חכמה שבכתר הנדבק בבינה שבכתר ונכנסו בתוכו כמו נשמה וגוף בגולגולת הזאת ז' תיקונים ואלה שמותם חס"ד של מל' נעשית גולגולת לבנה שכולו חסד ונעשית כמו כלי כדי למתק ה גבו' והגבו' נקראת טלא דבדולחא שבמקום הזה אין מתג דדינין כי כולו רחמים כמו הבדולח שגופו לבן אבל כשתביט בו תראה כמו אודם · ת"ת תיקונו נקרא קרומא דאוירא כי קרום הוא כמו רקיע. ורקיע נקרא ו"ן והוא הו"אן שבאמצע א' דא"ין · נלה נקרא רעוא דרעוין והוא המלא ·

הגה"ה ל"ע לקמן סי' כ"ג וכ"ד אמר הוד נקרא עמר נקי והן השערות · יסוד נקרא עינא פקיחא דלא נאים ותיר תדיר עין ד' אל יראיו · ומלכות חוטם ותמן נוקבא דפרדסקא הן שעמר נקי נלח ר"ה הוד · לאה ורחל · ולאה היא של ימין ואלו הז' תיקונים מאירים לכל עולם האצילות · ועוד יש פרטיות בסדר ג' רישין אלו ונעתיקם הנה בס"ד :

אור להשכיל בינה דע כי האור הגדול שהי' תוך אויר קדמון אשר בעלותו למעלה ע"י עליית יו"ד האותיות ככ"ל אז עלה ונכנס תוך היסוד של חלי מלבוש העליון דהיינו אור המתמצע בין המקיף והמוקף ואח"כ חזר ונכנס אור הגדול תוך חוט א' דא"כ ב"ה היוצא מיסוד זה ויורד ועובר דרך אויר קדמון וטהירו עד תוך כתר הנקרא אור קדמון ונותן לו חיות וכח המתקבל וחוט הזה נקרא בסוד רישא דכסופא דכל כסופין ואמר שם רישא דכסופא ד"כ לבושין דיקר אתקין אחסין ר"ל חוט של א"ס הוא רישא שהכל מתאווים אליו ונכספין אלין לשאוב מאורו והחוט הזה ע"י שהוא נאיר באותיות ע"ב ולזה אתקין ואחסין לבושין דיקר שילא התלבשות פרצוף בפרצוף והיינו שיש שני מיני מלבוש האחד

האחד שהוא מלבוש לאחת כמו אור מקיף או שהוא מתלבש כמו אור פנימי וזה החוט תיקן מה שצריך למלבוש אור מקיף וגם מלבוש אור פנימי ומלבושים אלה הם עיקר וחיות לאדם העליון דהיינו אור פנימי נותן בו כח הפרצוף ואור מקיף הוא נותן כח לכלי שלא ישבר מרוב האור שיש בתוכו והוא יותר גדול מאור מאור פנימי כמעט בלי שיעור ומשפיע באדם העליון מבחוץ ומצחצח כליו כדי שיוכלו לסבול אור פנימי ודע שהווי"ן של שם ע"ב ומ"ה הם האור פנימי והיודי"ן הם אור מקיף וההי"ן הם הכלים עצמן והאלפי"ן הם על ראש הכלים ושמם נק' אור עליון והאלפי"ן אלו הם בין אור מקיף ואור עליון והם ג' אלפי"ן ומהם נתהוו ג' אל שבראש עתיקא א' בצד ימין וא' בצד שמאל וא' בזקן שדוגמתו יש ג"כ במצח של עתיקא והיינו סימן הב' ווי"ן דהה"י של אדם קדמאה נעשה למ"ד ואותו הלמ"ד נעשית בצורת אל"ף שיש לה ג' ווי"ן כמלא שנעשה א"ל וכ"א כלול מחבירו והם ג' אל כמנין מ"גן שהוא על הראש · וע"י האור הזה שהאור חוזר א"ס באותיות של ע"ב ומ"ה נתפשטו העשר של כתר דפועל בסוד מתקלא והי' מתפשט עד סוף העולם התוהו שמל' של כתר הזה היא במקום מל' של נקודי' וכל זה העולם כלו' כתר הנק' עולם א"ס וגם הכת' שבכתר נתפשטה ונעשת' ג"כ עשר בסוד מתקלא ונעשי' פרסה דהיינו מכסה ומלבשת לז"ת של מל' שבכתר זו והב' ראשונים של מל' נק' רישא דל"א וכתר של חכמ' זו מכסה חסד של מל' זו וחכמה ובינה ודע' של הכת' הם מכסי' גבו' ות"ת של מל' זו וגג"ת של חכמה זו מכסים נה"י של מל' זו ונה"י של חכמ' זו מכסים מל' של מל' זו כמל' שהמתקל' של חכמה נעשית מלבוש למל' מבחוץ וכמו שהמלבו' אינו מכס' הרא' כך המלבו' של חכמ' אינו מכס' למל' כ"א מהזרועו' ולמטה ואח"כ בינה שבכת' נעשית גם היא בסוד מתקל' ונתפשט' עד למטה עד לנה"י של חכמה וכסתה הבינה זו לחכמה זו ממטה למעלה עד הכתר שלה והכתר נשאר מגולה וא"ת למה הי' הב"ד של חכמה זו שהוא הראש מכוסה דע שההתלבשות זו היא שהחכמה מלבשת לבינה מבפנים בסוד אור פנימי בתוכה שנותנ' לה חיות ומ"ש שבינה מלבשת לחכמה ובאמת אינה היינו לפי שהבינ' נראית מבחוץ ונראה לנו כאלו בינה מלבשת לחכמה ובאמת אינו כ"א מכסה לחכמה ר"ל שחכמה נכללת בתוך הבינה ולכן היתה מכסה הבינה עד הכתר וגם הכתר של חכמה זו הי' שליש ממנו מכוסה וב' שלישים מגולה והיינו מפני שקומתה של בינה יותר קצרה מקומת חכמה ולא יכלה להכיל יותר ואלו לא הי' כתר זה מגולה היו בני אדם כחיות כנ"ל · ואחר שחכמה הלבישה מל' מבחוץ וחכמה מכוסה מבינה ומלבשת בינה מבפנים כדי שלא יהי' האור של חכמה כולו מגולה ולא יוכלו העולמות לסובלו התלבשות זה וגם תיקן · ואחר שנתקנו אלה ג' נכנס חוט א"ס בתוך אלו הב' והוריש התלבשות זה לא"א וזו"נ דהיינו אבא מלביש חסד של א"א כמו שהחכמה מלבשת חסד של מל' ואימא מלבשת גבורה של א"א ומדבקות באבא ואח"כ זו"נ מלבישין לא"א מן הטבור ולמטה וגם בינה מלבשת לז"א מבפנים מראשו ועד רגליו כמו שחכמה מלביש לבינה מבפנים :

בזה ודע כי קיום כל העולמות מעולם עד עולם ברוך ד' אלהי ישראל כל היים הוא ממקור החיים המהווה חיים היינו בחוט הזה · והיינו קודם יציאת הכלים זה מזה מעולם הנקודות היו כלולים שם בכח מאות הויו של שם ס"ג הגנוזה בתוך חוט זה וכשיצאו הכלים לחוץ הי' מכח חוט זה ואח"כ כשנשברו ועלה זווגיהן למעלה הי' ג"כ מכח חוט הזה וע"ז אמר בס"ה ביה סליקו · ואח"כ כשנתקן עולם המתקלא הי' ג"כ מכח חוט הזה ועלי' קאמר מתקלא דהיינו החוט הזה קאים בגופי' כלו' עומד בפ"ע ולא שייך לומר עליו לא אחד ולא שנים ואין ערכו כענין שאר הכלים לפי שהוא עצמותו ית' משא"כ כל השאר שהם נאצלים מאור עצמותו ית'

י"ת ויתעלה והוא אינו מתאחד אחדות אחד עם הכלים אלא כמו הנשמה בתוך הגוף והוא דבר רוחני בפנים ואינו מתאחד' עם הגוף אחדות א' ואינו נראה' הוא הזה לא מתאח' ולא מתחזי ובשעכשיו שאנו מעלין מ"נ לזו"נ ומז"א וכוק' לאו"א ומאו"א לארך אנפין ומא"א לא"ק שהחוט הזה גנוז בו נמצא כל התעוררות עולה לחוט הזה וע"ז אמר וביה סלקין דלא הוו ר"ל אותן שנשלדו במחשבה להבראות ולא יצאו ל הפועל שהם אותן הנגיזות בא"ק שתימאה זהו היינו הכלי לפועל : ויהווין היינו באלף השמיני שיתחדשו העולמות ויעש כל א' ג' מדריגות עד שיחזרו הכל ויתכללו בתוך חוט הזה :

מ"ו **ובאשר** . נכנס ההוט הזה בתוך א"ק והוי נה"י של א"ק כלי בסוד וי"ו א' ומהארה של חוט הזה נחלקו הפרקים נה"י ונעשו ג' ווי"ן והוי"ו של מעלה הוא נלח והילך המתפשט למטה הוא הוי"ו של הו"ד שלעולם מתפשט הוד יותר מכלם . והגג שבאמצע היינו ו' יסוד המחבר לשניהם ונבקעו הג' ווי"ן ונחלקו בסוד מכריעין דהיינו נלח בימין והוד משמאל יסוד באמצע מבריע ונעשו הג' ווי"ן אח"כ בצורת א' הנבקעת ברישא דאין שהוא נתקן בסוד המתקלא : והא' הואת היא של שם ס"ג הבא מאזנים של א"ק ומהארה זה החוט יצאה מן הוי"ו האמצעית שהיא הוי"ו של ויבא נקודה א' שנאיר תוך מ"ל ונגעה בספי' של מלכות . כ"ל ר"ל ממלכות של כתר באופן זה הג' ראשונות של מ"ל מרוב האור נתעלמה מרוב הזדככות והן

הג"ה ואותו למ"ד של מלת מתקלא היינו בצורת ג' ווי"ן של וים"ע ויב"א וי"ט שהו' נל"ח הו"ד יסוד של א"ק שנכנס אויר זה בתוכו : ונ"ל שגם ג' אותיות הלכו' שנאמר במגדל הפורח באויר ופרש"י שהיא אות למ"ד :

נעשו כלים רישא הדא כח"ב . וא"ת למה נחלקה בחינותי' : דע שאותה הנקודה שיצאתה מוי"ו האמצעית היא נקודה יו"ד שהוא כלולה מראש תו"ך סוף והראש הוא בחי' א"ס והתוך הוא בחי' היסוד של חלי מלבוש העליון . והסוף הוא בחי' יסוד עצמו של א"ק והחוט הא"ס הוא מחבר יחד ונעשו א"ס לכן כשנכנסו בג"ר של מ"ל נעשו הג"ר אחדות אחד כמו השורש והיינו נשמות שלהם והיא נקודה א' כנ"ל וכמו שהשורש יש לו ג' בחי' כן יש ג' בחי' בג' רישין בחי' א"ס האירה בכתר ונקרא רישא דלא ידיע כלומר שהוא עצמו לא ידע מהותו ובחי' יסוד של א"ק האירה בבינה ונקרא רישא דלא אתיידע כי להיות שהוא סמוך למלכות . דע בינה מהותו שהוא יסוד אבל מפני שהאור גדול אינו מודיע מהותו לז' מדות כי ההודעה צריכה גילוי וכשמתגלה האורות הין נשברים : **מ"ז ואחר** שחוט הזה האיר ונתקן בתוך ג' רישין הזמין עצמו להאיר בתוך ז"ס האחרונים של מ"ל כדי להכניסם בתוך רישא דאין ולעשות שם הז' תיקונין באופן זה דע כי הז"ס אלו של מ"ל היו מתפשטים אחר רישא דאי"ן כולו מראשו ועד סופו אלא מכח ההארות של ג"ר שבמלכות נכנסו אותם הז' לעלות כדי להתדבק בג"ר ותיכף שעלו למעלה גזר עליהם א"ס שיכנסו ונבקעו רישא דאי"ן ונכנסו בתוכו . ובכח הבקיעה הזאת נחלקה הא' שברישא דאין לשנים ואח"כ ירדה למטה עד דיעי שהם נלח והוד שביסוד עתיקא דהיינו חכמה ושם נתבסלו . ואח"כ חזרו ועלו למעלה ועשו הז' תיקונים ברישא דא"ין :

מ"ח נמצא שיש בחכמה ב' אורות שהן . התפשטות חסד וב' חזרות שהן דין . הארה ראשונה שנתפשטה ז' אחרוני' של מ"ל מאחורי רישא דאין עד סוף נה"י שלו והיינו שקודם חכמה זו שבכתר נתפשטה בעשר ספי' בפועל כבר היתה מ"ל של כתר שבכתר מתפשטות ואח"כ כשנתפשטה חכמה שבכתר כשתה הז' אחרוני' של מ"ל והז' של מ"ל כשראו שפרצוף חכמה בא לפניהם וכנה אותם נתיראו שמא מה שישארו מפרצוף חכמה למטה מהם והי' מגולה מאחוריו ושמא מהרבוי אור הנטה לו יבא להם איזה שבירה ילכו ויתפשטו למטה כדי שלא יהיה שום

דבר

דבר מגולה כדי לשבר כלי החכמה שיהי' לה כח לקבל אור הטהירו ואח"כ נכנסו הז' אחרונים ליכנס ולהתדבק בג"ר ע"כ חזרו לעלות לנקודות ג"ר של מל' עלמה ומ"מ להיות שכל חזרה הוא דין הניחו במקום חירתם דינים תקיפים אלא שהם ממותקים קצת מכח ההארה ראשונה מההתפשטות' וע"כ הוצרכה לכנוס בתוך הבינה מצפנים לתת לה הארה ולתקנה כלי' ויעמוד כנגד הדינין שמאחוריים וימתקו וירדו עד תרין ביעי מצפנים ושם נתבשלו · והדינין חזרו א' אל א'

לעלות למעלה כדי להיות להם תיקון משבות אותו הג"ה כ"ל דר"ל שנתבררו הח' מן הדינים והחסדים ההארה שבתוך ג' ראשונים וגם להיות תקנה כשאר שם לעמוד כנגד הדינים שבאחור ולמתקן :

לרישא דעתיקא :

מ"ט והיינו שכתר שבג"ר השפיע אורו בחסד ונתן בו כח לעשות תיקון גולגלתא · ובינה נתנה כח לגבורה לעשות תיקון טלא דבדולחא · והחכמה נתנה אורה בת"ת לעשות תיקון קרומא דאוירא ואחר שקיבלו גג"ת כל א' וא' אורה מג"ר נתנו הם מאורם ג"כ הארה לנה"י שיוכלו ג"כ לעשות תיקונם :

נ' והנה מחסד של מל' נעשה גולגלתא ולפי שהחסד הוא מיעוט ואודם מכח שתי החזרות וגם מכח הבקיעה שבקעו רישא דל"א ולכבידת הדינין האלו לכן גולגלתא היא קשה ולפי שהדינים הוא באחוריי' הם יותר חזקים לכן הגולגולת מצד האחור יותר קשה ובחי' שבג' ראשונות האירה בחסד והלבינה אותה ונעשית גולגולת לבנה · והחסד זה ירד לחכמה שבראש רישא דאין ועשה שם תיקון הזה :

נ"א והתיקון הב' שהוא רישא דבדולחא נעשה מגבורה דמל' זאת ואמר בס"ה בחד גולגלתא מליא טלא וכו' כלומר כמו שבראש האדם יש מקום חלל שעולים שם האידים ומתקבלים ועולים עד גגי הגולגולת מצפנים וחוזרים ונוטפים למטה ויש ג"כ קרום א' החופה על המוח שאלולי קרום זה הי' נפקד המוח כן בדרך משל בדוגמא זו יצא אור א' של גבורה מל' זו ונכנס באויר זה והעלה משורש הגבור' לד מה ועלו למעלה עד הגולגולת הנ"ל וחזרו ונטפו למטה ומלאו חלל הגולגלתא מצפנים ואע"פ שכח הגבו' הם אדומים וטבע האש לעלות ואינם נגרים מתוקף הדין מ"מ במקום הזה הם כולם חסד · לכך עשתה פעולת חסד ונטפו למט' כמים הניגרי' ארצה ולהיו' שמ"מ הי' גבור' לז"א טלא דבדולח' כי כמו שהבדול' הוא לבן בעצמו ומ"מ נראים בו גוונים נוטים לאודם כן בגבורה זו גונה האמיתי הוא לבן שהוא חסד ונראים בו כמו גוונים האדומים דהיינו שנקראים בשם גבורה וכ"ל זו הוא שם כוז"ו והיינו כמו שהטל יורד למטה מן הגולגולת טיפין טיפין כך משם הוי"ה שהוא בגולגולת דהיינו בחסד היורד מן היו"ד כ"ף ומן הה"א ו' ומן הוי"ו ז' ומן הה"א ו' הוא שם כוז"ו כק' ט"ל ולפי שהגבורה הזו נדבקת בבחי' יסוד הלי מלבוש עליון מכ"מ קבוע בו אות ט' כי כמו שהטל נכפל ראשו בגוה כן יסוד לקח טיפת החסדים ומכניס אותם אל תוכו · עד יסוד תרי ביעי ואח"כ מתבשלים שם וחוזר ויורה כחץ וגם יסוד זה כולל נה"י של מלבוש שהן בסוד ג' יודין במקומם ואח"כ בהתפשטותם למטה מתפשטין בסוד ג' ווי"ן ונעשה מהן למ"ד וזהו ט"ל וטל זה נעשה ע"י אור הבינה של מל' זאת המשפעת על גבורה כנ"ל וכן חוזרות לירד לבינה של רישא דאי"ן ולכך נקוד השם של ברכה דחתימה זו אית דיימא בשב"א ואית דיימא בצירי ושניהם נכונים :

התיקון

הגה"ה וא"ת הרי כתיב לעיל כי היא עיקר בת"ת של רישא דאין וכן הוא בס' ל"א וכ"נ לישב הדברים דבסמוך אמר שנתחברו יחד הג' תיקונים שהם ג' ט' ק' באמצעית קרומא דאוירא המכריע הממוזג חסד עם הגבו' ובבחי' זו אמר שעיקר הט"ל

בת"ת

נ"ב התיקון הג' הוא קרומא דאוירא ונקדים הקדמה להבין כמש"ם ב"ה גור שיתוקן העולם
בסוד מתקלא או כל א' מהכוחות עליונים נתן מאורו כדי לסייע לתקון המתקלא ומ"ק סתימאה נתן לא"ק שהוא כתר ככ"ל נורת הפרצוף שלו דהיינו שם ע"ב בגולגולת הראש וס"ג באזניים ומ"ה בעינים והחוטם וב"ן בפה ובאוירא דכיא שהוא בתוך א"ק ושרשו

בת"ת כי מקום המזיגה הוא מתפשט למטה:
וכ"ל שמכאן הוא ט"ל אורות של תחית המתים לכן תחית המתים באתה גבור:

שהוא חלקי אויר קדמון שנגנז ביסוד חלי מלבוש עליון ככ"ל נולד ממנו ז' הבלים דהיינו הבל היוצא משערות הראש שהוא שם ס"ג שבאות ה"י ראשונה של שם ע"ב שהוא בגולגולת (לפי שכל שם מן הד' מלואים כלול מארבעתן וב' הבלים מן ב' אזניים ואלו ג' הבלים שהם ג' מלואי השם ב"ג שעולה כמנין הבל שכשהם יחד עולים קי"א כמנין אל"ף דמילואה באה האל"ף שירדה בגולגלתא דעתיקא הוא רישא דאין והבל עין ימין ועין שמאל והבל היוצא מהחוטם והבל היוצא מהפה הן ז' הבלים שהזכיר קהלת ואויר קדמון זה נתן לא"ק זה מילוי ההללים שבו מאוירא דכייא וכן א"ק מאותו אויר דכיא שבו שהוא מ"ה נותן אותו לת"ת שבו ואח"כ נתפשט האוירא דכייא למטה דרך יסוד שבו למל' דהיינו רישא דל"א ומשם לרישא דאין שהתיקון זה שם ומן האויר הזה שהוא בא מת"ת שבמל' הוא נקרא בזוהר בכמה מקומות אוירא דכייא והנה מבחי' ת"ת שבמל' שבא"ק נעשה תיקון זה ע"כ נקרא קרום שהוא משוך כלורת וא"ו דהיינו ת"ת ועוד שבחי' ת"ת הוא דין לגבי אוירא דכייא ודין טבעו להקדים ומבחי' האויר נקרש ונעשה בכיסוי הקרום על המוח ונתמלא האויר והוא האויר מוכך הקרום עד מאוד וז"ם בס"ד קרומא דאוירא אזדכך וסתים כ תימא הנה נסתם בפ"ע כדי שלא יהנו מאורו ויגרום להם שבירה ח"ו ועוד נסתם גם הטלא דבדולחא שלא ירד למטה ויהפוך מדת הרחמים למ"הד ח"ו ובחי' קרום זה הוא בחי' רבוע הוי"ה שבת"ת דהיינו י"ה פעמים י"ה עולה רק"ב וי"ה פעמים ו"ה עולה קכ"א כמנין קרום שמ"ו דלו"ן ונקרא אוירא לפי שהא' שבשם מ"ה שבת"ת יש לה צורת יו"ד וי"ו כזה א וא' נקבעת בו משם של אהי"ה שהוא של שורש שם ס"ג שבאזני א"ק והבל שיוצא מאזן שורשו מן אוירא דכייא שבתוך ראש א"ק ושורשה זה מן הא' שבשם ס"ג הקבוע בהלי מלבוש העליון הרי האלף עם הו' הוא אויר ולזה נקרא קרומא דאוירא:

נ"ג התיקון הד' איגון עמר נקי דתליין בשיקולא דע שכל הבחי' שהם בז"א בכ"מ אין נכנסין האורות לתוכם לכולם בשוה אלא הם נכנסין תחילה בגג"ת וגג"ת נותנים לנה"י והנה גג"ת של אלו הז' דמל' של א"ק הם ומשפיע' כולם יחד לנלא והוד של מל' עצמו כדי שיוכלו הם לעשות התיקונים ולהיות שנתחברו כג' תיקונים גט"ק במקום א' באמצעית קרומא דאוירא דהייכו ת"ת המכריע וממנו הגבו' והחסדים ומתוך ההתחברותם נולד מביניהם איזה שפע דהיינו מה שנוטף ומתגלה בדוחק מקרומא דאוירא וכיון שיורד השפע בדוחק מקרומא דאוירא ע"כ הוא בסוד רוח דין וכאשר יורד לנלה והוד נעשה מתנה השערות של הראש ולהיות שהשערות הם מכוני' לדין ובמקום הזה אין דין לזה הם נקראין עמר נקי ואמר תליין בשיקולא כלומר אע"פי שתיקון זה הוא מכונה לנלח מ"מ גם הוד בבחי' זו שקול כמותו ועמר עולה ש"י שהוא שם א"ל כלול מיו"ד ושם אל מורה על חסד

הגה"ה כ"ל שבזה מיושב מ"ש בזוהר בכ"מ שהשערות הם דינים ונמצא ג"כ שהם מבועין דאורות שבאמת הם מבועין דאורות הנוטפין מטלא דבדולחא דרך קרומא דאוירא וגולגולתא

שהם רחמים מצד עצמם וכו"י עולה ק"ם כנגד שם אהי"ה שמילואו קס"א דיכן מתערין מיני' המורה שהם נראים כמו דין :

גד התיקון הה' רעוא דרעוין היא תיקון של הוד וא"ת הרי הוד הוא דין ואיך נק' רעוא וי"ל שבתיקון הזה נשתתף הוד עם יסוד ונקרא הוד כשמו של יסוד הנק' רצון וגם כלא נשתתף עמו שנק' ג"כ רצון שהוא א' מן החסדים ע"כ תיקון זה נקרא רעוא דרעוין ר"ל רצון של הרצונים · וכ"ל לפי שרעוא דרעוין הוא מלא הוא מקיף מאוזן לאוזן וכן מלא הוא דעת של רישא דאין שכולל ח"וג דעת · והצדע הימין הוא כלא · והצדע השמאל הוא הוד ובין העינים למעלה הוא יסוד וע"כ למטה בז"א הוא מקום תפילין שבראש שבן המוחין וכן עמר נקי השני פאות שבראש הם כלא והוד שגם בתיקון עמר נקי תלוין בשיקולא כלא והוד זה ארוך כמו זה ולזה כלטווינן לא תקיפו פאת ראשיכם ובזה כ"ל ליישב ג' שיטות דלכאורה קשיין אהדדי שבפ' כ"ד מפרש דתיקון עמר נקי בכלה ורעוא דרעוין בהוד ובספר לימודי אלי' מפרש רעוא דרעוין בכלה ועמר נקי בהוד · ובכ"י פי' שרעו' דרעוין הוא יסוד ר"ל שג' תיקוני' אלו כלולים ז"בז יותר מעליונים · וי"ל דכלל א' בידינו כי רישא דאין ורישא דאריך דבוקים ז"בז והז' תיקונים אלו שנתקנו ברישא דאין חזרו ונתקנו בריש' דאריך יחדיו יהיו תמים על ראשו אלא שפניהם איש אל אחיו כשני אנשים המדבקים ימין זה כנגד שמאל זה · וגם כאן התיקון שהי' בצד ימין רישא דאין נגלף בצד שמאל ברישא דאריך ומה שהי' בצד שמאל ברישא דאין נגלף לימין ברישא דאריך וא"ת למה זה החליפם כח בג' תיקונים התחתונים ולא בג' עליונים שהם גג"ת אשיבך כי עיקר הדיבוק הוא בנה"י אבל בזרועות אפשר לאדם לשכל ידיו כאשר עשה יעקב למנשה לידעי סוד מה שא"ז בנה"י הגם כי במקום הזה הגבוה למעלה זלא יכונה בשם זרועות כי הכל בהיקוני גולגלתא מ"מ מאחר שהם גג"ת הם בכח זרועות · ועוד כי לעולם הגלגלת צריך שיהי' בחסד כדי להכיל בתוכו הטלא דבדולחא מצד הגבורה שלא יתפשט למטה אבל בתיקון עמר נקי ורעוא דרעוין שניהם הגורין ובשניהם יש צד ימין וצד שמאל לכן החליפו את כחם זה לזה :

גה התיקון הו' אשגחא פקיחא דלא נאים דהיינו יסוד המשתתף עם נ"ה והוד ונמתקם והחזיר להוד שהוא עין השמאלי שנהפך לכלא שהוא עין ימיני וע"כ אמר באדרא עינא פקיחא דלא נאים כמוני ימא לנוני ימא היינו יסוד ואמר דלית לה גביני דכלא הוא עין ימין והוד עין שמאל

ויורדין למטה אבל מ"ת להיות ששורשן מטלא דבדולחא שהוא גבו' וגם הם מתמלין בזוקא ע"כ הם בסוד דין :

חגה"ה ובס"ד רעוא דרעוין הוא המל' והמלה הוא דעת הכול' בעצמו ת"ת ויסוד · ויסוד דרישא דל"א מתגלה וגם הוא במלא זה · ובס' ל"א כתוב שיסוד של טהירו הוא המלא של כתר שבכתר הוא המלא של רישא דל"א · ויסוד של רישא דל"א הוא מלא של א"א ויסוד זה של רישא מתפשט עד מלא של א"א שהם נעשים הח"וג של א"א ויסוד זה הוא סוד יו"ד ומפליט שרטוטין במלא זבידים :

הג"ה ובס' כ"י כתב כי כ"ו מכתר שלהם עד ת"ת שלהם נעשה מהם השערות על הראש והצדעים הם במקום ח"וג ומת"ת שלהם ולמטה השפעת עינים ואית דיימא שעינים הן ח"וב דאריך מושפעים ע"י גדולה וגבו' דאין ונלא הוד דל"א ועיין ביונת אלם פ' למ"ד :

הג"הה ועונותי מבדילין שלא ידעתי להודיע איזה דרך ישכון רישא דאין ואיזה מקום בינה :

ותגילא

ומילא הגבינים הם בסוד נלא והוד צל נלא והוד ובזה המקום הם נעלמים
און הכ"ה של כ"ה : ודע שלכך בשתפנ כ"ה יחד בכל ט' תיקונים אלו לפי שכ"ה
היו מדביקים יחד כאדם קדמאה אלא כשנכנס קט"ג דביוא בר"א תתחשות יסוד
של חלי מלבוש עליון נחלקו ואמר דלא נאים הייכו שקבנו כמו ... שנוקר"ה עד
חג עלר הוא בסוד דורמיט הייכו השינ' כבות שאינו מסתלק ... אלא שהם
מוחין של ז"א ונשאר הוא בלי השפעה . ור"ל שהגבינ' הכסים ע"ש על העינים
שהם כ"ה שבמוך כ"ה שלא ישפיע למטה כביכול אבל עין ... נעולם לא נאים
ושומר בעולם ישראל דלעילא ותתא כדכתיב הנה עין ד' אל יראיו והשגחותא
דתתה הייכו עינא ז"א תלוין ותלפין באשגחותא דכתרא עלאה ותביע באור הכא
מפקיחא עינא של א"א כדי לאכפייא הדינין . ותיקון זה הוא בהשתתפות כ"ה
בכלותא דמתחי במנחה דשבת ואז מתפללין ואני תפלתי לך ד' עת רצון :

הגה ואני מליך מן החרכים שבכאן סוד אין טהור והי' על אלא אהרונים בו שני שיטין קודש לידו"ד למטה והוי"ה למעלה כי קודש רומז על הכמה שהוא רישא דאין והלמ"ד רומז על כה"י כידוע :

נ"ו התיקון הו' חוטמא דבי' תרין נוקבין דפרדשקא הוא תיקון המל' וכמה שהעטרה היא דבוקה בברית מילה באדם כן מל' זו דבוקה ביסוד ואין לו פרצוף בפ"ע . לפי שהוא עלמא דדכורא ולכן החוטם הוא מסך הוי"ו שהוא יסוד ותרין נוקבין הן לאה ורחל שהן מל' ומלכות נקראת נקבה על שם נקב ה' כמפורש בלימודים . ודע שחוטם בגי' ס"ג ונקרא חוטם תלד בחי' כזה . ובבחי' רחל נקרא פרדשקא דהיינו קיבוץ החסדים עם הגבורות דהיינו ד' מילואי הוי"ה עולה רל"ב וג' מילואי אהי"ה עולה תנ"ה ושניהם עולים תרפ"ז וכן פרדשקא עם כללות אותיות המלה :

נ"ז תמיהים אלו נתקנו ג"כ ברישא דאריך כמו ברישא דאין שנתקנו ששם הם נדבקים יחד והיו לפרצוף אחד כדכתיב והיו לבשר אחד . אבל בס' כ"י מצאתי כתוב אופן סידורם ברישא דאריך בדרך אחר דהייכו חסד דל"א משפיע בכתר דאריך שהוא גולגלתא וגבורה דל"א משפיע בחכמה דאריך ות"ת דל"א משפיע בבינה דא"א ונלא דל"א משפיע בחסד ונלא דא"א והוד דל"א משפיע בגבורה והוד דא"א ויסוד דל"א משפיע בדע"ת ות"ת ויסוד דא"א ומל' דל"א משפיע במל' דא"א שהיא צריכה למדה שלימה להיות אומה כנדגלות ר"ל כמו הנ"ד וגולגלתא הנ"ל היא בינה דכתר אריך אבל כתר דכתר דא"א הוא אוירא דלא אתפס ההופך בתוך הגולגולת על המוח :

נ"ח ואחהי אלה תיקון י"ג תיקוני דיקנא ודישא דל"א נקרא דיקנא דמהימנותא . לפי שנולד מת"ת שבדעת של רישא דל"א . והיא יוקירתא בכל א' ר"ל נשמה לכל אחד הי"ג תיקונים שבשני ראשין ואמר בס"ד מאדרין נפקת פי' בשנתקן אדם קדמון מן כתר שבכתר אז נעשה בסוד פרצוף מן ע"ב שבע"ב בגולגולת כ"ג שבע"ב האזני' מ"ה שבע"ב בעיני' ומסך החוטם ב"ן שבע"ב הפה ושני נקבי החוטם כמלא שבלורת האזנים יש שם ס"ג ומאלה האזנים של אדם קדמון יצא י"ג תיקוני דיקנא מהימנותא וחוטא היוורא סליק ונחית ומקיף ומתחת שערות הראש עד תחת הלחיים ובו היו נכח הי"ג תיקונים וירדו למטה ומתפרשין בפועל דיקירותא היינו שברישא דל"א הן מגיעין שנובע מהם כל השפע לתתא ומשם נמשכין לרישא דאין ונקראין מבועין שהם נראים קלת ומשם לרישא דא"א ושם מתפרשין לתתאים וא"ת למה הם במנין י"ג : דע שכל הנבראים

נוכח יוד השומכית ויו"ד יש לה קולא לעילא וקולא לתתא. וגם באמצעיתא וכל א' מחלקי היו"ד יש לה שם הוי"ה כמלא שיש ג' הויות שהם י"ב אותיות והכולל הוא מ"ם ב"ב המחבר אתם הם י"ג. אותיות ומי"ג אותיות נמשכין י"ג נימין שהוא שם אויר קדמון ושם אד' קדמון י"ג יודי"ן ושם שהיו י"ג קוצים כתר י"ג לדי' והם שורש לכל י"ג שבעולם התיקון דהיינו י"ג תיקוני דיקנא שבא"א. וי"ג בז"א כשיורדין לו מאימא. כי ברישא דא"א שקיין לגופא ואין לו לאורך גופו כי אם ט' תיקונים וד' תקונים אלו יש אינם תדירים עמו אלא שמתגלו בלחודוהי לפעמים ועתים ידועים בלבד לצורך התחתונים ומז"א יורדים למל' כי למל' אין לה רק ו' שנאמר שש מעלות לכסא ואינם בסוד דיקנא כי אין לה זקן רק מסוד תקוני עלמה וממנה נמשכין למטה בעולם הבריאה והם י"ג אפרסמונא דכי' מקמי פתיחא דאודנין שרי יקירא. להתתקן ר"ל מלפני פתיחת האזנים תחת הפאות מתחיל הזקן ונחית עד רישא דפומא וזהו תיקון הא' מי אל כמוך דע כי אזנים של א"ק נעשו מן ס"ג שבע"ב ככ"ל והאזנים של עתיקא נעשו מלפום שנתן לו א"ק דהיינו משני הסי"ן של מילוי ס"ג ה"י ה"י ותיקון זה שהוא אל יגלה נותרי יודי"ן של אלו תרין הסי"ן והיינו כשילאו אלו שני יודי"ן נתחבר אליהן יוד העיקרית שהיא האופן שלהן שהיא מוליאם מנה אל הפועל. וכשילאו הג' יודי"ן נתפשטו בסוד ג' ווי"ן ונעשו בצורת למ"ד הוי"ו העיקרית היא צואר הלמ"ד. ולכן בראש הלמ"ד הוא צורת יו"ד ויו"ד של מילוי ה' ראשונה היא גג הלמ"ד ויו"ד של מילוי ה' שנית נעשית רגל הלמד. ולכן מספר הלמ"ד שלשים כי שרשה ג' יודי"ן וא' יש במילוי וא"ו שלש"ם י"ג יגלה מהאזן ונתחברה עם הלמ"ד ונעשה שם א"ל ולפי ששם ס"ג היא בבינה לכן נקוד אל בציר"י ונעשה דין תקיף:

נ"ט ושירותא תקוני קדמאי' תלתין וחד קולי שקולין להתמשכן עד רישא דפומא שלהיות שם ס"ג בבינה דדינין מתערין מנה לכן נקראין אלו שערות אלו קולין להודות שהם דין גמור. ועם כל דא האי אל אתכפייא לרחמי דעתיק יומין הן הז' תקונים ג' ט' ק' ר' ע' פ' א' האירין כולם בקיבוץ במקום שמתחיל תיקון זה דהיינו בעזקא דדכיא דמקמי פתחא דאודנין והמקום עלמו זאת משכן ממנו אלו ל"א קולין הוא ממתק אותם ואחר שנמתקו האירו ונמשו מכל קוץ וקוץ תלת מאה ותשעין נימין שהם דינין ממותקין ומן הנימין האלו מתמתקין ומתלבנין השערות של ז"א שהן שחורות כעורב והוזרים ונעשים לבנים בסוד טלית לבן:

ס' והנה שהי' למקום ההוא למתק אותם הייכו מקמא פתחא דאודנין שהוא בצורת יו"ד האירו בו הז' תיקוני' ג' ט' ק' ר' ע' פ' א' שעשה א"ק בעזקתא זו ונתקבלו כולם באותו מקום בצורת עזקתא שבתוכם יש אות' המלך דהיינו היו"ד שים בסוד דרישא דל"א והיו"ד הזאת היא בצורת א' לכן יש בעזקא זו אל. עלמין ומהאי דיקנא אמלה מודע ר"ל מה דהוי מרישא דלא אתיידע באלף עלמין דחתמין בעזקא דדכיא כליל כל עזקין וטעם למספר אלף לפי של"א קולין כל א' כלול מחבירו הן תתקצ"א ועיקר שם אל הן תתקל"ב ותלרף עזקא הכוללת ז' עזקין הרי בין הכל אלף:

ס"א ובכל קולא וקולא מתפרשין ל"א עלמין ועלמין אלו הם כפי' במל' שבעתיקא מפני שהיא נחלקת לג' פרלופין בכח דהיינו באי' נה"י שנחדרן כולם בתוכה וכל א' כלול מיו"ד הרי שלשים ומל' עלמה הכוללן הרי ל"א וכל א' מספי' אלו נקראין עולם מפני ששם ג' שרשים שורש א' ס' רבוא נשמות העתידים לירד למטה בעולם הבריאה אשר שם מקומם אחר חטא אדה"ר והשני יודין של מילוי ההי"ן של שם ס"ג הם תקיפין שליטין המורידין עלמין אל דרך קו אמצעי

המנוזוג

המזוג ותמתק הדינין עם הה' ולא יתפשטו לימין ולשמאל ומאלה ל"א עלמין בחי' שם מ"ג שיש בכל אחד מהם נותן חלק אחד אלף עלמין דכסופין לעידונא רבא שהן עולמות הגמול אשר שם מעדנין הצדיקים לעולם הבא המיוחס לבינה וגם שם הוא לבינה ·

ס"ב עלמא קדמאה דנפיק מתיקונא קדמאה דהיינו יו"ד העיקרית של שם מ"ג שמתחלה שתים [illegible] בכח בריאה דדיקנא ועתה יצאה מכח אל הפועל וירד למטה ושלי' ונהי' אפין ורבוא רבבן מארי תריסין כוחות נמשכין מאלה הקוצין שהם סוד ג' אל ולמה הם ג' י"ל מפני ששרשם מן ג' יודי"ן שבשם מ"ג ובכל יו"ד יש צורת ג' יודי"ן הם ג' פעמים א"ל וג' פעמים א"ל בגי' מג"ן והרגום של מגן תריס וכולם מתמתקים מכח שדבוקים בעזקא רבא כנ"ל : עלמא תניינא דנפיק מהאי תיקונא ר"ל מן היוד של מילוי הי' ראשונה שבשם מ"ג סליק לכ"ז אלף מארי דיבבא לפי שתיקון קדמאה זה נעשה מן מדת מלכות שיש בה שם ב"ן שבשם מ"ג ומנין שם ב"ן עם ד' אותיו' והכולל עולה ז"ן · ולהיות שתיקון זה נתמתק לכך יצאו הדרגין מתדרגות שם ב"ן שהוא דין ועלו ונעשו בסוד שם אל הוי"ה שעולה ז"ן ואלה כ"ו עם מארי דיבבא ר"ל שליטין על אלה דינין שהן יבבא ואחר שנמתקו הם אוחזים ומתדבקים בשם אל הוי"ה כדי לאכפייא הדינין שהם בעורף הקליפה ר"ל שלא יהי' להם כח לפעול כי אם לפי אשר נצטוו · עלמא תליתאה דנפיק מהאי תיקונא ר"ל מיו"ד של מילוי ה' אחרונה של שם מ"ג לפי שה' אחרונה הוא בחי' מלכות דהיינו שם אדנ"י ולזה שולט על עלמא זה א"ל אדנ"י עולה כ"ו ולזה יש תחת ממשלתו כ"ו אלפין מארי דילל"ה והם דינין תקיפין והם אחוזין ונדבקין בשם א"ל אדנ"י :

הג"ה משמע מזה שי"ג תיקונים הנ"ל הם ממטה למעלה ·

ס"ג ונ"ל כי נגד ג' עלמין אלו נתפשטו ג' עולמות בריאה יצירה עשיה בכ"מ שניתן לידרש [illegible] שם ג' עולמות אלה · ובבריאה מאיר שם א"ל שד"י וביצירה שם אל הוי"ה ובעשיה שם אל אדנ"י · וגם מ"ש לכוין בברכת מג"ן בשחרית אל בנקוד קמץ ובמנחה א"ל בפתח · ובערבית א"ל בצירי · נראה הכוונה לג' א"ל אלו בגי' מג"ן ולפי ששורש אלו ג' א"ל הם ג' יודי"ן ולכל א' ה"א סמוך לה לכן יכוונו ג"כ בג' אלוהים י"ה כנזכר שם :

ס"ד ואחר שנתקנו תלת רישין כנ"ל והכתר למעלה למעלה ונכנס שליש בתוך אדם קדמון וב' שלישים בתוך הטהירו ונקודת הו"ב עלו ג"כ למקום שהיו הו"ב מהכתר כנ"ל מ"מ נשאר רשימו למטה במקום שהיו חו"ב העקריות ורצה הקב"ה להריך שיעשה מהם פרצוף שלם והיינו מרשימו דחכמה פרצוף א' ונעשה אותו בהארה שנתן לתוכו עם זרוע ימין שלו הוא חסד ונקרא אבא ורשימו דבינה פרצוף אחר ועשה אותה בהארה שנתן לתוכה עם זרוע שמאל שלו היא גבורה ונקראת אימא :

ס"ה והיינו שרצה הקב"ה לחו"ב העיקרית דהיינו הרשימו שנשאר במקומם שיתדבקו יחד ויהיו לעלם א' בסוד איש באחיו יודבקו ורוח לא יבא ביניהם כלומר שלא הי' בהם צורת פרצוף בפועל כ"א בכח ואח"כ נפרש הקב"ה וחלקן לשתים · ופירושן של דברים שלהיות כי אלו השני כלים של חו"ב נפסקו ולזה לא הי' בהם כח לעשות פרצוף ובפרט מאחר שעלה נקודה העיקרית ולא נשאר כ"א רשימו כנ"ל גם שהקב"ה רצה שיהיו לבשר א' לכת של זו בזו ר"ל לצד שמאל של חכמה הלך לצד ימין של בינה כמו האדם המתדבק עם חבירו כן חכמה זו כשנדבקה עם בינה נתנה גבורותי' לימין בינה ובינ' נתנה חסדים לשמאל חכמה ·

הגה בכללות שהוא כלול מרישא דאין הקשור עמו אפין באפין כ"כ בס' ה"ה ·

ובזה שלא נעשה מחו"ב של א"א לפי שהן בסוד תלת מוחין והן אור בהיר ולא הי' העול' כדאי להשתמש בו כ"כ בס' ה"ה ·

ס"ו ובהיותן כן כאחוזין ונדבקין יחד בפתק שלהוציאת נא"א להקים בסוד זכר ונקבה ונסר והבדיל ביניהם באופן שנשארו כל החסדים בחכמה כלומר שנעשו החסדים של בינה גבו' בחכמה ונשארו כל הגבור' בבינה שהגבו' של חכמה נעשו חסדים בבינה ואחר הנסירה רמז הקב"ה לא"א שיתקן או"א אלו בסוד פרצוף והיינו שזרוע ימין של א"א שהוא חסד נכנס לתוך אבא ונעשה בסוד פרצוף דהיינו מחב"ד של חסד של א"א נעשה חב"ד של אבא ומחג"ת של חסד דא"א נעשה חג"ת של אבא ומנה"י של חסד דא"א נעשה הנה"י דאבא וכן גבו' דא"א שהוא זרוע שמאל נכנס לתוך בינה העיקרית שהיא אימא ועשה הפרצוף שלה באופן הנ"ל ואחר שבכנו חו"ג של א"א לאו"א חזרו למקומם כדי להאיר להם מבחוץ כדי שלא ישברו ה"ו כליהם באלא כי שני זרועות של א"א היו נשמה ופנימות וחיות של או"א ומהגרון של א"א נעשה כתר לשניהם פי' לאו"א וזהו קנה חכמה קנה בינה וזהו להנחיל אוהבי יש · כ"ל כי ב' פ' יש בגי' כתר ·

ס"ז ובס' התחלות חכמה כתוב ז"ל כי בהיות שא"א הבונה א"וב זהו כלול מרישא דאין לכן בבנותו אותן עשה לחכמה ובינה זו כעין ב' פרצופים לכל א' מהן אבל אינם ב' פרצופים ממש כי לפעמים הם נכללין ז"בז ונק' פרצוף חכמה עד טיבור אבא ומטבור ולמטה נק' ישראל סבא ופרצוף בינה עד טיבורא נק' אמא וממנו ולמטה נק' תבונה :

ס"ח ושני פרצופין אלו או"א הם מכסים ומלבישים לא"א מכתפיו עד טיבורו שהכתפי' הם חו"ג וטיבורו הוא ת"ת דאבא מצד ימין ואימא מצד שמאל ונשאר א"א מגולה מכתפיו ולמעלה שהוא הראש שצריך שיהא לעולם מגולה כדי להשגיח ולהאיר על כל עולם האצילות · וגם מטיבורו ולמטה נשאר מגולה והי' מתיירא שמא ח"ו מחמת אור גדול המסבבו מן הטהירו הי' משבר כליו שהוא פרצופו לכן היו מים התחתונים בוכים והיינו שאומרים שבא זה שנרמז ברא"ת של בכי"ס עד שהקב"ה רמז לא"א ואמר שיקפל חליו בתוך חליו וכן עשה ונתקפל ונכנס נלא בחסד והוד בגבורה יסוד וחלי ת"ת המגולה בחלי ת"ת המכוסה וכאשר עלו רגלי א"א למעלה נדבקו בהם הז' אורות שנפלו ממעי אימא שהן מאותן הז' כלים הנשברים באופן שחג"ת נה"י שהם זכרים ולעולם הזכר הוא חסד נדבקו בנלא של א"א · ומל' שהיא נקבה ושורש הדין נתדבקה בהו"ד דאריך אנפין :

ס"ט והיינו שכבר אמרנו שבכל א' מז' כלים הנשברים היו כלולים מיו"ד וכאשר חזרו ועלו למעלה למעי הבינה שלחה ג' עליונים של כל השבעה לתוך הכתר ונעשה מהם ג' רישין · והז' תחתונים שנשארו מכל הז' כלים שהם מ"ט נפלו למטה ונשארים מרחפת תחת רגלי הבינה והם מ"ט רבוא אותיות כנ"ל והיינו דקאמר ורוח אלקים מרחפת על פני המים · כלומר רוח של מילוי אלקים ביודי"ן דהיינו מילוי של ז' כלים הנשברים שהם בסוד אלקים ליודין דהיינו בסוד נקודות הם ומרחפין ע"פ בינה היינו תחת רגלים ונק' פני המי' לפי שכולה רחמים והרסימו שנשאר במעי בינה מאלו מ"ט אורות עם הנקודות שלה הם שרשים לחמשים שערי בינה · וכאשר ירדו למטה הם היו מרחפים לבקש כליהם הם ונתפשטו בעולם האצי' ולא מצאום ולכן ירדו מעולם אל עולם

ולא

ולא תלאום עד שירדו עד קלק גבול עולם העשי' ואם היו הן' יורדים תוך עולם העשי' היו נדבקים בשברי כליהם שכבר שלטו בהם ליבנות הקליפות מהם והי' כביכול צריך להפרד העול' לתוהו ובוהו מה עשה הקב"ה רמז לא"א שיקפל השוקיים בזרוע כנ"ל ובשראו אלו הז' העלי' והקיפול הנז' נדבקו באריי"ך כדי לעלות עמו למעלה והות ג"כ קלטם היינו שהג"ת נה"י קלט בגלא ומל' בהוד וע"ז אמר הרשב"י ע"ה באדרא שאו איהו בגלא ואיהו בהו"ד ואז הו"ק שהם חג"ת נה"י והוא ז"א נתפשט בכל פרצוף גלא של א"א ומל' נתפשט בהו"ד של א"א והי' חלי ת"ת של א"א החלי התחתון כתר לז"א ונוק' הנזכרת · וכאן התחיל הקטרוג כי כשראתה מל' כי כל הו"ק של ז"א לא נתפשטו כ"א בגלא של א"א והיא לבדה נתפשטה בכל הוד של א"א והיא חשבה להיות פרצוף לעצמה להיות שלא נשבר הכלי שלה לכן קטרגה ואמרה א"א לב' מלכים שישתמשו בכתר א' הוא חלי ת"ת התחתון של א"א והשיב לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך כלומר שתלך ותכנס לתוך יסוד של א"א בסוד טפה היינו שמתמתקת ונעשית יסוד לאחים וגם הוא נכנס ליסוד בסוד טפה היינו שאינו עדיין פרצוף והם מעורבים יחד ואין ניכר שום א' לבדו ומל' נשארה שם בסוד זנב לא"א וכולם ד"א בסוד טפה ובס' כ"י כתיב ז"ל:

הגה - בס' ה"ה כתב שגזר הקב"ה על הו"ק שבגלא שיעלו ויכנסו בתוך טבור אריך היינו בנקודת ת"ת שבת"ת שלו וגזר למל' שתלך אחריהו ותעשה זנב לכולם ואז היו בסוד טפה זו לאבא ולכן עלתה בדעת דאריך שהוא מכוון נגד יסוד דרישא דל"א לפי שאין שפע יורד מלמעלה אלא דרך יסוד ודעת דא"א נתן אותה לאבא דרך עללי מוחא דידי' ומשם ירדה דרך חוט השדרה וי"א חוליות עד נ"ה דיסוד אבא והתן אתבשלן ובתר דאתבשל' חזרה לעלות עד תחת היסוד דאבא ואז הטה אבא לצד אימא שהיא בשמאל ואמא לאבא שהוא בימין וקבלה בפרוזדור שלה והיא יסוד דיסוד דאימא הנק' נקודת ציון :

ע' ואחר שנתקפל אריך ונכנס יסוד ואלי' ת"ת התחתון באלי ת"ת העליון נשארה שם האור ולא הי' יכול להכיל ואז יצא לריך הוליא הכל משיעורו בתוך הת"ת ולהיות הת"ת עומד בין הזרועות לזה הוכרח אותו ההבל שילך מיכוד להפרד אנה ואנה ולהתפשט בשתי הזרועות ג"כ · וכבר אמרנו שכלי המוחין של או"א נעשו זרועין של א"א ועשתה מזה ההבל שנכנס בזרועו' נעשו מוחין ממש לאו"א שיהי' להם התעוררות לזיווג :

ע"א ואחר שנתקפל א"א ונכנס נה"י ואלי ת"ת התחתון המגולה תוך חג"ת ואלי ת"ת העליון המכוסה רמז הקב"ה לא"א ופשט יד ימינו ולקח הז"א המעורב יחד עם נוק' בסוד טפה והכניס אותה במוח של אבא וילאה דרך חוט השדרה של אבא וירד עד היסוד של אבא וירד עד כ"ה של יסוד אבא בסוד תרין ביעי ושם נתבשל הטפה זו והובדלו הדינים מטפה זו והשמר מאוד לנפשך מלחשוב ח"ו שום דמות הגשמי ח"ו רק כל זה בכלל אלהים ואותיות שמות הקדושים והורות נעלמים בתכלית הדקות והתרוממות מדברים אלו · רק באמרנו טפה מעורבת היינו אותיות מעורבים של שמות שלא נתחברו לתיבה ואור פנימי מקיף והילון וכלים הראוים לראש · וכן חוט השדרה ר"ל שיש שם שם אחד כתוב באורך השדרה המתואר בשי"ן יורדים דרך עליו וכן כולם כיולא בזה ישמע חכם ויוסף לקח · וכן מל' שירדו לתרי ביעי ר"ל שיש שני שמות שיש בהם כח לכלול האותיות והשמות המעורבים שירדו בסוד טפה ולברים האותיות שיהיו דהמים שהן רמוז

לבנות

לבנות מהם ז"א לבדן ולהבדיל מהן אותיות אחרות שהן דין שעלו מדברי כלים עם הנילולית הקדושות שהעלה א"א ואותן אותיות נפרדו מז"א ע"י בישול הזה והלכו שדיבין עד שעת הלידה שאז ירדו למטה ולא מלאו מכוח על שנתהווה הנחש משופיטא של נו"ן ארוכה שיש לה צורת נחש · גם הוא דין יותר מכל האותיות ונתדבקו הדינין הנ"ל בנחש ונתקנה באדם וחוה והטיל בהם זוהמא והסיתה לאכול מעץ הדעת וגרם מה שגרם ואבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה כי אבות חטאו ואינם ואנו ובנינו ובני בנינו נושאים את עונם עד יום יחבוש ה' שבר עמו ומחץ מכותיו ירפא אכי"ר ב"ב אמן :

סליק ספר שבר יוסף

קבלת מהר"י סרוג זצ"ל

הוא הרב האלהי מוהרר ישראל סרוג שקיבל פה אל פה מאלקי מוהרר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל ·

קודם כל דבר נאל"ד שקודם בריאת עולמות לא הי' שום דבר בעולם אלא עלמוהו ית' וית' א"ס והי' משתעשע בעלמו · ושוד השעשוע יתבאר למטה ונשרלה לגלות מהשבתו הקדושה מן הכח אל הפועל כביכול למלם שכינתו למעלה כדי שיהי' מקום לברוא עולמות ואותו מקום נק' בלשון רשב"י ע"ה אויר קדמון ובעלי מ"ה קוראי' אור קדמון · ולא"לד שמה שקראו אותו אויר קדמון אינו אויר כפשוטו רק אויר פשוט בלתי נתפס ובלתי מושג רק בעיון הלב וזה המקום להיות שהי' בתוכו האור הגדול הוא לעולם תאב להשיגו פעם אחרת ונדבקו המוחות עלם אל עלמו עד שנהי' בה נקודה כדוריות (נ"א כורייות) בלי ראש תוך וסוף ואותה הנקודה הי' האור מקיף אותה מכל לדדיה ר"ל הלקי האור שנתהווה מנגה הנקודה וא"ת הנז' הוא הנק' בדברי הרשב"י ז"ל בנ"ת רשימו וזאת הנקודה להיותה חשקה לעולם להדבק במקום מחלבה נשארה פני' למעלה והיא נקודת היו"ד הפוכה למעלה ולהיות שלא הי' יכולת לעלות כולה למעלה מפני הרשימו המקיפה מכל לדדיה ולכן נתפשטה למטה מעט והוא עוקץ היו"ד הפוכה למטה א"כ זאת היו"ד היא בתוך אותיות אור ונעשית אויר והמקום זה נעשה מהשעשוע שאמרנו למעלה עם עם האור הנז' בכח רל"א שערים שנארגו מהם אותיות התורה · וגם שם של הוי"ה הי' באורך כזה · וגטל מן היו"ד של שם ע"ב ומן ה' ראשונה של שם ס"ג והוא"ו של שם מ"ה ומן ה' אחרונה של שם ב"ן והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן זה תחת זה שהם ד' שמות שמהם ט"ל אורות כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י הרי ע"ב יו"ד ה"י וא"ו ה"י הרי ס"ג יו"ד ה"א וא"ו ה"א הרי מ"ה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה הרי ב"ן ס"ה ט"ל אותיות ואח"כ רמז א"ס יתעלה שיתקפלו תלת גו תלת ר"ל שכל אלו הד' שמות והרל"א שערים הם כולם בסוד שפי' פרלוף כעלם

י	עב
ה	סג
ו	מה
ה	בן

הג"הה דהיינו טהירו עילאה והיא שם כזה מ מ מ מ מ מ מ מ מ והבן אבל אינכו פרלוף טהירו סתים וד"ל והוא הרשימו שנתהוה מן האד דאיתמר עלי' ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה והבן :

מאוד

באור ובזה המקום שם מעורבים החושך והאור וגדי להבדיל בין האור והחושך רמז נכפול אותו כדי שיעלה הלמ"ד שהן' חלי אחרון של הא"ב כנג' הא' והמ"ם כנג' הב' וע"ז הדרך כולם והיא אלף בי' של א"ב"ש וכו' והוי"ה עלמה. וי"ק כנגד י"ה וזהו ותלכנה שתיהן יחדיו וכן הוי"ה של מ"ה כנגד הוי"ה של ע"ב והוי"ה של ב"ן וכנג' הוי"ה של ס"ג נמלא מקום חלי א"ב ומקום סוף שני הויות הראשונים אות אחרונה של יו"ד מן שם ס"ג אשר אגל התי"ו כנדרש בדרוש תוהו ובוהו ר"ל שאדם תוהה ובוהה בהן והוא שהתי"ו סוף האותיות נמלא ירכותי' מאירים במקום הזה שלא יעלה. סוף ר"ל כתר לכסות אותה כי כ"ת הם סוף אותיות בא"ל ב"ש ואפי' שעשתה אין פסיעה לבר לא יכלה לכסות אותה ולזה כל העולמות נרשמו באות תי"ו כמ"ש והת"וית תי"ו והיא רשומה ג"כ בכל מלא האדם כאלו אותו מקו' שהוא פנוי שהוא בסוד אדם שואל על חוה היאך הם נזהו תוהו שתי ו' שואל על ו' ר"ל הם אותיות עלמן תוהו והשיבו עלמן. בו הו ולזה אחז"ל שאדם תוהה ובוהה בהן שהוא רמז לאדם הזה: נמלא אחר הקיפול שכל האותיות יש להן בן זיווג ויו"ד של מילוי ה' אחרונה של שם ס"ג אין לה בן זוג מכח שאין בשם ב"ן כי אם ט' אותיות. וכיון שנתקפלו ועלו לשם ס"ג נמלא כי היו"ד של מילוי הי' אחרונה של שם ס"ג אין לה זוג כאמור. ומה שכתבנו שסוד שבת הגדול הוא בי"ל"ה שעתידה להיות בה דושה של שם ס"ג הנז' ולזה אמרו רז"ל אמר שבת לפני הקב"ה רבש"ע לכולם נתת בן זוג. ולי לא נתת בן זוג שלא הי' לה בן זוג כנז'. והשיב הקב"ה כנסת ישראל יהי' בן זוגך ר"ל היינו כל העולמות עשייתן יהי' על ידך י"ד י"ה ר"ל ע"י השכינה והיא האומן לכל זו שהוא בסוד מל' שכל העולמות נקראים מל' בעולם א"ב כאחד ביאורו בס"ד ואח"כ רמז א"ס ית' ליו"ד של שם ס"ג שתרד למטה במקום פנוי ותאיר יותר עד כדי שיוכלו העולמות להיבראות מבתוכם וכן עשתה וירדה והאירה ומאותה הארה כמעט מלאתה כל אותו מקום פנוי. וחזרה היו"ד כדי לעלות לאותו מקום שהיתה קודם ירידתה וכבר ידעת שכל חזרת האור הוא דין א"כ מאותה החזרה והוא היש מאין דהיינו היו"די נתהווה איזה שורש ואותו השורש נקפה אותו האור שהאירה ה ו"ד בירידתה ונעשית כדמות כדור חלל וזה הכדור הנז' הוא נק' בדברי הרשב"י ז"ל טהירו סתים דהיינו א"ק אבל רגלי השכינה שהוא מקום הגליפו כמו שנבאר בס"ד נקרא טהירו עלאה ואח"כ כשרלתה היו"ד לעלות למקום היותה בתחלה לא נתקבלה ורמז א"ס ית' לכ"ף להורידה למטה ולזה רמז דהע"ה אהוד וקדם לרתני ותשת עלי כפכ"ה שהוא בה' לבסוף הוא כמוד לכף ואח"כ רמז א"ס ית' לה' שתחזור לרדת לתוך הכדור שעשה בראשונה שעדיין אור הכדור הנק' טהירו סתים הי' אור גדול ולא הי' אפשר להעולמות להתגלם ירד היו"ד ובקעה הכדור שעשתה וזה הבקוע הוא לשכך את האוזן דלא שייך לומר בו ביקוע וז"ש הרשב"י ע"ה בקע ולא בקע ר"ל שבקוע

הג"ה אור והושך הוא פנים והאור והדין יקרא חושך והוא לריך גילוי להראות אותם והבן:

הגה אות התי"ו היתה גלוי למטה והוא רוה פסקניות ומאירה למטה והכף לא יכלה לכסות את התי"ו הנזכר אעפ"י שהוא גנוז ואטמר בברית קרומא דילי' להחזיר את האויר דכיא בכח הג' גבו' להחזיר את האויר דכיא ולא יכלה דאעפ"י שעשתה פסיעה לבר והרחיבה מקום למעלה:

הגה וע"ז אמר בזוהר בוצה בלדרא שכל ומשער עלמין הפרלוף נקרא מלכין והבן: יסוד שהבינה ע"ז ישמע חכם ויוסיף לקח והבין ישמח ויגיל:

שביקוע היו"ד אינה ניכרת . וכשנכנס היו"ד תוך הטהירו הנז' האירה הארה מאורה אשר נשארה קטנה לא' או לב' ביבות הא' שכבר האירה קודם חזרתה . בכח א"ס יתברך שהוא כפי כחו במוד החסד שרולה שיתפשט באורו אבל עתה יש לה כח הדין מכסה לדדי'א' בחזירתה בתוך הכדור שהיא החזרה ראשונה ר"ל שמתנה כעשה הטהירו וגם הב' בחזרה השנית שרלתה לעלות אל מקומה הראשון והכתה הכף שלה על ר זהה כאשר אמרנו וגם מלד הבקוע שבקע יש בה דין כטעם אותיות נפרדים כביכול מונע ולדדין קתני ושודו מבואר למבין וזה מכל סבות הנז' לא יכול להאיר הארה גדולה אלא קטנה והשיעור יבא ביאורו בס"ד והזרה ובאותו חזרה נתגלם זה האור ונעשה כדור וזה הכדור הוא הכתר וזהו כלול בא"ס בתוכו בכח והיו"ד הנז' כשרלתה לחזור למקומה הראשון כלומר ללאת מכדור הכתר רמז לה א"ס שתשב במקומה : כמלא גופא בתוך הכתר ועוקלה עליון נוגע בגובה הטהירו מבפנים . ושם יורד חוט הארה מא"ס ית' לבנות עולמות ולהיותן כמו שיבא בס"ד ואח"כ רמז לה א"ס ית' שתוליא הספי' שהם יו"ד והם בכח בתוך הכדור שתוליא בפועל בתוכה ממש ונתן לה א"ס ית' כח החוט דרך הטהירו הנז' הרבה שפע שתכנים' זו בתוך זו בזה האופן שבעה ר"ל גג"ת נהי"ס בתוך בינה ובינה בתוך חכמה בכל ז' כלים בתוך החכמה בכל א' הנזכר בתוך כתר : והקדמונים ז"ל שאמרו שהספירות הם זו בתוך זו כוונתם בזה המקום : ואח"כ רמז א"ס ית' ליו"ד הנז' שתוליא חכמה מתוך כתר וכן עשתה . שמהעוקץ התחתון שלה נתפשט ו' וז"ם שאמר רשב"י ע"ה בתיקונים שהיא יו"ד על ו' כזה . ואחר שילאתה כדור החכמה לחוץ רמז א"ס ית' ליו"ד הנזכר שתוליא כדור הבינה מחכמה וכדור בינה לא רלתה לעמוד עלמ' תחת חכמה ונטתה מתחת כדור החכמה שחשבה אולי תוכל היא לעלות ולדבק בכתר כמו שהיא טבעה לעלות ולהדבק במעלה ולא יכלה לעלות וחזרה לאחור החכמ' ונדבק' באחורי החכמה ולא רלתה לרדת משם . וחכמה דרך אחור הי' נותן לה שבא כדי שלא ישברו כלי' ולזה רמז שהע"ה והכם באחור ישבחנה רמז לספי' חכמה שהוא משבח את הבינה דרך אחור כנז' וזהו ישבחנה . ואח"כ רמז א"ס ית' ליו"ד הנז' שתכנים שלה לתוך הבינה ותוליא הז' שבתוכה לחוץ וכשנתפשט הקו שלה מתוך חכמה דרך ישר לא יכלה כדור של בינה תחת חכמה אלא שהיא נוטות ללד א' הולרכה שיבה שלה כדי להכניסם בבינה וזו היא לורת הלמ"ד והוא מגדל פורח באויר והוא מגדול עוז שם ד' וגו' כאשר יבא ביאורו בס"ד . ואח"כ כשנכנס קו היו"ד החזיר אותה למקומה תחת החכמה וזהו סוד נו"ן פשוטה של משפטן שהיא גדולה שנתפשט הקו שלה שהי' כמו הלמ"ד הנז' ונעשה נו"ן רבתי וכן עשתה היו"ד דחה להז' כפי' שהיו בתוך הבינה לחוץ בבת א' זו על זו כמו שלשלת ובזה המקום אמרו המקובלים הראשונים שהספי' זו על גב זו דהיינו חכמה תחת הכתר ובינה תחת החכמה וחסד תחת בינה גבורה תחת חסד וכו' אח"כ ירד השפע מא"ס דרך החוט שאמרו כדי להיות הכלים ונכנס שם השפע בתוך כלי שעל הכתר ומלא אותה ומה שהי' יכול להכיל הכיל . ומה שלא הי' יכול להכיל נעשה לו אור מקיף ונכנס שביבותיו והנה מה שבתוך כלי הכתר נק' אור פנימי . ומה שחוץ ממנו נק' או"מ . והאור מקיף הוא יותר גדול מאור הפנימי הרבה מאוד והנה הוא בסוד הטלית שמקיף לאדם אבל להיות אור מקיף שאין בו תפיסה לכן אינו מקבל טומא' ויכולין לכנוס בו לבית הכסא ובחזור לעיניכו להיות שבכתר קיבל בתוכו אור וגם שקיבל גם מה שנוגע לחכמה ונתן לה אותה

הגה וקמלה אורה בתוכ' אבל יש לה להאיר יותר והבן

הגה דהיינו מאסא"ג נוללישתר"ך עמודים וכן אמר ר' נחוניא בן הקנה אהללך בכתר ארוממך בחכמה אהדרך בבינה והבן

אותה אור וגם הכמה מה שיכלה לקבל הי' אור פנימי ומה שלא יכלה לקבל נעשה אור מקיף כמלאו שמאור הפנימי שבכתר נעשה אור פנימי ומקיף להכמה · וכן עד"ז מהכמה לבינה אבל הבינה נתנה השפע בבת אחת דהיינו הז' אורות הראויות לז' כלים ואלו האורות באין לחסד ולא יכול להכילם ונשבר וזאת השבירה איננו ח"ו שבירה רק פירוד האותיות שכבר ידעת שהכלים האלה אינם רק אותיות של אור מחוברות ובהיותם מחוברים יש להם כח להיות במקומם תלוים באויר אבל בהפרד האותיות אין להם כח ויורדים למטה אחת הנה ואחת הנה א"כ האותיות של שברי כלים של חסד ירדו למטה והם שורש הדינין שנתהוו מהם א"כ שורש הקליפות · והנה תיכף שנשבר כלי החסד קיבל כלי הגבו' הז' אורות ובשפע בעלמא שלהיות גבורה יכלה להכילם מפני שהם חסדים ויתמזגו בגבו' מ"מ לא יכלה לעמוד ונשברה ג"כ · ואח"כ הת"ת חשב להיותם ממוזגים יכול להכילם · ועפ"י כן נשבר גם הוא כאחיו ואח"כ הנצח להיותו ענף החסד אמר אולי יכול הוא להכילם בעוברו שריחוק המקום שיש מבינה עד הנצח ועפ"כ לא יכלה ונשברה · וגם הוד גם הוא חשב מפני ריחוק המקום שהוא יכול להכילם ולא יכול ונשבר גם הוא אבל יסוד כגוה בפוסקין ואמר הואיל והוד שהוא ג"כ בריחוק מקום ואין דינו לדינו אלא כמלא נימא ולא הכיל גם אני לא אוכל להכיל מה עשה אמר אני לא אקבל כ"א החלק הראוי למל' ואתננה לה תיכף והשאר אני יכול להכילו · ובהיות היסוד לקח החלק הראוי למלכות בתורת פקדון לזה יש ביסוד כמו שהוא ח"י אותו הזמן ושעת קבלת החלק הנ"ל עד נתינתו אעפ"י שאח"כ כשקיבל את השאר הוא נשבר מ"מ הי' יתר חיות מאחיו ולזה נקרא ח"י עלמין כלומר שהי' לו היות בשני עולמות בעוה"ז שנקרא עולם הנקודות עולם התוהו וגם בעולם המתקלא שהוא עולם התיקון ר"ל עולם הפרצופים הי' לו חיות וז"ה בשאול שאמר ליהונתן כי כל הימים אשר בן ישי ח"י על האדמה כאשר יבא בביאורו בס"ד ;

ונחזור לענינינו שהמלכות יכלה להכיל החלק שלה וישבה לה במקומה אבל להיות שהיסוד נשבר וירדו אח"כ כל אורות עלי' ונתמעכה וז"ש שאמר הרשב"י ע"ה בס"ד הרעא איתבטלית לא הזכיר בה מיתה רק שנתבטלה מתורת כלי ונעשית בסוד פשוטי כלי· עץ · שאינו מקבל טומאה אעפ"י שהיא ג"כ נפלה לא הי' בה שבירה רק ביטול שאלו ח"ו הי' בה ג"כ שבירה היו הקליפות מתחזקים שכמעט לא הי' להם מיתוק · ואח"כ כשנשברה הכלי וירדו כל השברים למטה בירידתם ירדו ד' מדריגות ר"ל שבאותו הד' ירידות הכרנו מקום לד' עולמות אבי"ע והטעם הוא שהם נבראו מד' אותיות של שם הוי"ה ולזה גם הירידה היו ד' מדריגו' אבל קודם השבי' לא היו אבי"ע אלא הכל הי' בעולם הנקודו' ע"ש תוהו ובוהו שאמר הכתוב והארץ היתה תוהו ובוהו שהיתה קודם אבל היתה תוהו ובוהו ולזה רמז בספרא דצניעותא מן האדמה אשר ארדה ד' וגו' אותה הזמן לא הי' שום אורה בעולם רק הדינין בלבד בכח ולא בפועל אלא להיות שהשבירה היתה תיקון העולם שאלולי השבירה כביכול לא הי' יכול לבוא מן השלם תכלית השלימות דינים וקליפות להיות שהעולם צריך לקליפות ליסר העולם ולזה רמז שהע"ה ראיתי דמעת העשוקים ואין להם מנחם שהם כביכול מתרעמים למה לא הבאת עלינו אור בהדרגה ולא הי' שבירה וזה ענין אין להם מנחם · שאפילו יתנו להם כל תשובת וטענות שבעולם אין להם מנחם פאמרו מה לנו לתיקון העולם ולסבול הרעה המגיע עלינו ולא להזהר וזהו מן הסודות העליונים שאין לגלות כי אם לחכם ולמבין מדעתו · ונחזור

הג"ה נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל ·

לענינינו כשירדו אז השברים מאלו הכלים למטה לקרקע הטהירו תיכף שירדו וכשברו הכלים נתעלו האורות שהיו בתוכם ורצו האורות לעלות למעלה למקום שהיו שם בתחילה פי' קודם השבירה כי ג' ראשין נטלו מקומם אפילו לא' לבדו נטל מקומו ולא היה רשות לאימא עלאה לקבלם וישבו שם מעופפים ועל אלה אמר הכתוב ורוח אלהים מרחפת על פני המים שהם אלה אורות מרחפת על פני המים כמו על פני רקיע השמים שהיא נקראת מים מפני שהיא כולה מלך החסד ולשם הדינים נגנזים ואינם נראים כלל וע"ז נק' מים · ואח"כ גזר עלי' א"ס ית' שתקבל האורות הנזכר בתוכה ולא יכלה לסבלם ונתנה אותם לחכמה שעליה ורצה לתתם לכתר עליון ולא רצה לקבלם וחזרו לחכמה · וכביכול חכמה נסדקה בסוד חטה · וקצת מאותן אורות ירדו דרך הסדק למטה ר"ל קצת האורות מחכמה עלאה אותן שהן מאור הפנימי של כתר עליון ונעשו כמו נובלת :

הגה בכאן לאמא דרש מרחפת אבל בספר הפי' לא נודע מה בא רמז השברים בפ' מרחפת ודו"ק :

ודע לך שאלה הנובלת נעשה פרצוף ז"א כאשר נבאר ולזה רמזו חז"ל באמרם נובלת חכמה תורה ודקדקו בלשונם לומר חכמה של מעלה שהיא זאת החכמה של עולם הנקודות לאפוקי החכמה של עולם המתקלא זהוא עולם התיקון · ודע שלעולם אלו הנובלות לא יחסרו בעולם והם הם המקיימין העולמות ואחר שראה החכמ' שנסדק' ונפלו ממנ' נובל' הקטין הכלי שלו כדי שלא יהי' האורות כולם נופלים ממנו וכולם דייקא : ובינה גם היא חשבה שאינה יכולה לסבול האור הגדול ותשבר א"ו ולכן גם היא נסדקה בסוד שעורה ולזה גם החכמה נרמזת בסוד חטה והסדק שלה הוא נכנס בפנים שאינה כמו הסדק של שעורה לפי שאלו הנובלת של חכמה הם מאור פנימי של כתר ולהיות שחכמה כשחזרה ונתנה אלו האורות לבינה · נתנה אותם אחר סדיקתה שהוא כביכול כמו דין ומיעוט יהי' בו יכולת לסובלם עתה אחר שהי' בהם עמה מדינים · אבל או"א לא הי' בה כח לסובלם כמו שהוא רק שהוצרכה לקמט ולכמלם הכלי שלה לארכה כדי שתוכל הכלי שלה לסובלם אבל מ"מ הי' בה קצת סדיקה ונפלו ממנה קצת נובלת · אבל לא הי' כמו נובלת של חכמה שהם מא"פ של כתר ואלו הנובלת שלה הם מא"פ של חכמה : כי אור פנימי של חכמה הוא א"פ לבינה כנראה בציור דלעיל · ולזה לא היה הסדק שלה נכנס לפנימיותה כמו החטה והיא בסוד שעורה ומהנובלת שלה נבראת פרצוף שכינה נוק' דז"א ולזה ארז"ל נובלת בינה שכינה ·

הג"ה פי' אור פנימי של כתר נעשה בעולם הנקודות אור מקיף ופנימי לחכמה כי זו בתוך זה כזה ולכן אמר א"פ של כ"ע ודו"ק :

הגה אפילו עתה הם הנובלת של או"א בעולם התיקון ומהם מתקיימין כל העולמות :

הנה עד עכשיו עולם התוהו · ואח"כ א"ס יתעלה רצה לעשות עולם המתקלא כדי שיהי' קיום והעמדה לעולמות ורמז לבינה שמאותם הז' אורות שבתוכה שתקח הכה"ב שבהם ותתן אותם לכתר וכן עשתה וקבלם הכתר והז' כתרים שבאלו הז"ם עשו פרצוף כתר ר"ל שכל נקודה מאלו הנקודות של כתר של ז' הנקודות שברי כלים יש בה י"ס וישימו זו ע"ג זו כמו הרקיעים או גלגלים שהם זה בתוך זה כגלדי בצלים כלומר כל הז' כתרים כ"א כלול מיו"ד שהם שבעים ועשה מהם פרצוף שלם בן י"ס שיקרא כתר נמצא שכל ספירה מפרצוף הזה היא ז"ס בפועל ומתפשטים בשיעור כל קומת כלי הכתר שהיו בתוכו וזה איקרי רישא דא"א כאשר יבא ביאורו בס"ד · ואח"כ רמז לכ"ע שיעשה מהז' הכמות הנז'

הג"ה אבל עצמות כח"ב העליונים של כל שבע מכל כפי' נתקן מעצמות של כלי הכתר כנדרש בס' כנפי יונה :

הכו' בחכמה הדבוקה פרצוף חכמה שלם וזה הפרצוף החכמה נק' רישא
דאי"ן · וכן רמז לכתר שיעשה מהז' בינות הכו' בבינה הדבוקה פרצוף
שלם וזה הפרצוף יקרא רישא דא"א · אח"כ רמז הא"ס י"ת לזה הפרצוף
של הכתר ש תפשט עד סוף העולם האצי' ופרצוף חכמה רישא דאין עד
סוף עולם הבריאה ופרצוף בינה ר"ל אריך עד סוף שני עולמות יצירה
עשי' יחד שהן שתי מדרגות ולזה נק' אריך ונאה הא"ס ית' שעדיין לא
הי' העולמות ראוי' להיות להם עמידה מכח רוב אור גדול שבכתר גזרה
חכמתו ית' שתעלה החכמה ותכסה הפרצוף של מ"ל של כתר שבכתר
שהם ז' ספי' כמו מלבוש ולזה רמז הכתוב ולמכסה עתיק יומין ואח"כ
רמז לבינה שהוא אריך שתכסה החכמה ותדבק בה כדי שתהי' מכוסה
והאור שלה לא יזיק למה שלמטה ממנה וזה האור של בינה הנק' אריך
מתדבק בחי"ן באופן שהם נעשים כאחד והיינו כביכול ודבק באשתו והיו
לבשר אחד כמעט כל הספי' של חכמה הם מכוסים בבינה ולזה רמז
הכתוב עשרה עשרה הכף שאלו השני הפרצופים הם דבוקים עשרה
בעשרה מנם רק שליש כתר מהמתכסה נשאר מגולה דהיינו הג"ר של כתר
שלה שאלו היתה מכוסה מכל וכל היו בני אדם כבהמות שדה כמ"ש ב"ם
בבית מנוחה שאלולי קרני החכמה שהם מגולים היתה החכמה סתומה
והיו הבני אדם כבהמות שדה · הנה עתה שהוא בסוד מלבוש וגם כל
הפרצופים הנעשים הם בסוד מלבושים ואלו הן לבושין דיקר' שאמר
בכפרא דלכיעותא אתקין ואחסין כלומר תיקן אותם בסוד פרצוף והוריש
אותם למה שלמטה מהן · אח"כ רמז א"ס ית' לזה הפרצוף של אריך
עם החכמה הדבוקה שיתפשטו עד למט' שיגעו רגליו עד מקום הטהירו
שירדו שברי הכלים שהוא קרקע הטהירו · ודע להיות שהפרצוף של כתר
הוא מכוסה מהחכמה כנז' ואינו נראה מתוך כי אם הג"ר שהוא חב"ד
ולזה נק' רישא דל"א וגם החכמה אינו נראה מתוך כי אם השליש של כתר
שלה נקרא רישא דאי"ן שאינה כמו רישא דכתר שנראה · כולו ולזה נק'
אי"ן אבל ארי"ך הוא כולל כל הג' רישין דהיינו דל"א ורישא דאי"ן
והפרצוף הזה של אריך להיותו מכוסה בפרצוף של או"א ז"א ונוק' כאשר נפרש בס"ד ולזה נק' ג"כ רישא
דאריך : ואלו הג' ראשונות עליהם אמר בזוהר הלו תלת רישין דא לעילא מן דא ודא לגו מן
דא כלומר דא לעילא מן דא במדריגה ודא לגו מן דא כלומר שמכסין זו את זו : ודע כלל
גדול שכל אלו הג' יחד לפעמים הרשב"י זלה"ה מכנה אותם כלם בשם רישא דארי"ך ·

הג"ה רישא דל"א עד סוף
האצי' · רישא דאין
עד בריאה רישא דאריך עד סוף
עשי' וזהו בעקבא משיח' חוצפא
יסגי לזה נקרא אריך שהוא אריך
בכל העולמות יחד ·

הג"ה זו הוא הרישא דאין
שמכסה ז' דמ"ל
דרישא דלא איתיידע וכלל הז'
תיקונים נק' עתיק שממנו נמשך
י"ג תיקוני דיקנא והשערות הם
ג"כ לבנים לכן נק' עתיק שהוא
ישן וסבא ברא"ש ובזקן כו' הפסו'
ולמכסה עתיקיומין ז' ימין וד"ל

הג"ה כדי שאור החכמ' יהי'
מכוס' כדי שלא יזיקו
בו בני אדם וזהו לבוש וכינוי כי
ר"י קרא למאני מכבדותא מפני
ב' טעמים נק' לבוש ומכסה כלים
א' שלא יבא השפע בחוזק ויעשה
שבירה ח"ו וגם כדי שלא יגלו
סודות אלל בני אדם וכבר נאמר
כבוד אלקים הסתר דבר :

ונחזור

ונחזור לענייננו שהנקודות של חכמה העיקריות שהיתה שם הרשימה שלה קודם המדיקה לעולם היא במקומה עומדת · לכן רמז א"ס יתברך לאריך דהיינו בינה שתקח זאת הנקודה של הכמה שאמרנו שנעשה ממנו פרצוף ר"ל שיכנים זרוע ימין בתוך זאת הנקודה של חכמה לתת לה חיות ולהתפשט איברי' בזה האופן שתכנים זרוע אריך תוך החכמה בסוד וישא אהרן את ידיו ר"ל שכף היד של אריך הוא חב"ד של חסד שלו · משם נעשה הב"ד של הכמה וכן מחג"ת של הסד דאריך נכנס בתוך הרשימו ונעשה הג"ת דחכמה ועד"ז בנה"י דארי"ך · וע"ד בנה אריך בזרוע שמאלית את פרצופים של בינה ר"ל זרוע השמאל של אריך נכנס בתוך הרשימו של בינה העיקריות ופשט ג"כ איברי' עד"ז הנז' בחכמה מזרוע ימין של אריך · ולזה רמז הכתוב אני חכמה שכנתי ערמה ר"ל חסד אני בינה לי גבורה · והנה הפרצוף זה של הכמה יקרא בלשון הרשב"י ז"ל אבא עלאה ולפרצוף בינה אימא עלאה · אלה השני פרצופים בעצמם הם נחלקים לשנים כאשר רמז הנביא ממראה מתניו ולמעלה ממראה מתניו ולמטה פי' ממראה מתניו ולמעלה נק' אבא דהיינו הכמה וממראה מתניו ולמטה נק' ישראל סבא ואמא ממראה מתניו ולמעלה נקראת בינה וממראה מתניו ולמטה נק' תבונה והנה הב' פרצופין של אבא הם מכסים את הא"א מגרונו עד חצי טבורו נמצא שאבא מכסה כל חסד דא"א ורביע טיבורו וכן אמא מכסה צד שמאל ורביע טבורו · ומהגרון של א"א נעשה כתר לשניהם מפני שהגרון של א"א כולל שני שלישי כתר דרישא דאי"ן המכוסין בתוכו · והאור להיותו במקום צר כביכול לא יצא כ"א חצי כתר שהוא י"ס שך הכתר עולה שני פעמים י"ס וזה הי"ס נחלק לשנים שהוא קנ"ה לחכמה והאי אחר הוא ג"כ קנ"ה לבינה לזה רמז הכתוב באמרו קנ"ה הכמה קנ"ה בינה · ואח"כ כשנתפשט א"א עד למטה הי' האי התחתון מגולה שהוא מהטבור ולמטה · שמהטבור ולמעלה כבר הוא מכוסה וזה חצי המכוסה נק' מים עליונים וחצי המגולה נק' מים התחתונים שא"א עתה הוא בסוד מים ובסוד חסד היו המים התחתונים בוכי"ם · כביכול היו מתיראים כביכול שמא מרוב האור המגולה ישברו כליהם לכן היו אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו שהוא ר"ת בכי"ם · ורמז לו א"ס שיתקפל תלת גו תלת דהיינו חצי ת"ת ונה"י בתוך חצי ת"ת העליון וח"ג · וכבר ידעת שהכלים של א"א כשירדו למטה בהתפשטותו הי' שם במקום שברי כלים ואלה השברי כלים בזה ז"א לבדו דהיינו חג"ת נה"י שהם נקראים ז"א בכל מקום ומל' לבדה ותיכף ברמיזת א"ס ית' נדבקו ז"א בכלא א"א ונוק' בהוד א"א ונתפשט ז"א בכל מדות של כלה א"א · ונוק' בכל מדת הוד · והי' חצי ת"ת המגולה של א"א כתר לשניהם וכשראתה מלכות שהיא בעלת שפי' אחת בלבד נתפשטה בכל מדת הוד של א"א וז"א שהוא בעל שש מדות שוה לה שנתפשט בכל מדה של כלה א"א זמה דעתה עלי' וקטרגה כמאמר רז"ל א"א לב' מלכים שישתמשו בכתר א' עד שרמז א"ס ית' לנוק' לכי ומעטי את עצמך והזו' בסוד טפה עם ז"א בסוד זכב והיינו דאמר קרא והוא ימשול בך דהיינו שתה' טפיל' לו

הג"ה לבאר תוך ענין הזה יכלה הזמן וגם לא ישבול השכל ונבאר מעט קט לפי שכלינו הדל ונאמר כי כבר ידעת שקודם הי' אבא במקום השני הפרצופין א"א וגם משם נשאר הרשימו גם כי ירדו בשפל המדריגה ונבנה אח"כ מכח הרשימו הזה לכן הפרצוף הי' כפול והבן :

הג"ה אעפ"י שד' נכפלו בתוך ג' ואלו אלא כך הוא הלשון :

והזרו

והזרע שניהם בסוד טפה זרע. אח"כ רמז א"ם לאריך שיקה זאת הטפה ויתן שיעור לכל א' וא' מהם וזהו שרמז הכתוב מי שהוא א"א הנקרא מי' בינות מדד בשעלו מים שהוא הטפה הזאת שאמרנו ובהותה המדידה נתן שיעור לז"א ונוקבא והיינו שאמר קרא ושמים בזרת תכן שהוא ז"א וכל בשליש עפר הארץ דהיינו מלכות כלה ושיים בשליש ת"ת מדת מלכות שהיא דבוקה בו מאחוריו מבין אחוריו: וכשנכלל א"א תלת גו תלת כנ"ל העלה זאת הטפה כביכול בידו והכניס אותה בתוך ספירת החכמה שהוא אבא דרך הראש אבא וירדה אותה טפה דרך חוט השדרה עד סוף גלא סוד יסו' של יסוד אבא בסוד תרין ביעין דדכורא ולהיות ששם מתבשל הזרע ומתמתקי' הגבורות אז עלתה זאת הטפה והזרה למעלה עד הראש יסוד של חכמה ויוצאות בסוד יורה כחץ אל תוך מעי אמא ושם עלתה למעלה בסוד פרוזדור עד נקודה של ת"ת של יסוד אמא ושם הוא העלי' כאשר נבאר בס"ד ואח"כ במקום הזה ישב ז"א ונוקבא בכל נלא הוד יסוד שהם תשעה חדשים וכאן הוא סוד של יסוד אמא והוא נבנה בסוד שלישים - דהיינו חכמה בינה דעת גדולה גבורה ת"ת נלא הוד יסוד שהם תשעה חדשים וכאן הוא סוד הברירה כלומר שנתבררו הדינים מהכלים של ז"א ונוק' ולהיות שאלו הדינים הדבוקים בז"א ונוקבא עדיין לא הגיעו להיות קליפה לזה הדינים שהם בסוד מים עכורים וכביכול דוגמת זה המים שבשליא היוצאים קודם הולד ותיכף אחר הט' חדשים יוצאים הז"א ונוקבא דבוקים כמו בזמן שהיו במעי אמא דהיינו בסוד זכר פירש עכשיו היתה היא דבוקה בו כשיצאו לחוץ יצאו בסוד ד"ו פרצופין ועכשיו מתגדלים על ידי יניקתם מבינה שבינה יש לה דדים כמו שאמר חז"ל שעשה לה דדים במקום בינה ואלו הדדי"ם הם בסוד א"ל הי"ם וסימנך א"ל ד"ד ומ"י ד"ד א"ל ד"ד מימין ומיד"ד משמאל וה"הי הנשאר מאל ה"ים הוא החלב וא"ת למה נהפך אותיות מ"י לאותיות י"ם כאשר הוא בשם א"ל הי"ם התשובה מפני שהוא יסוד מ"י הם"ם הוא דין והיו"ד רחמים והיו"ד מגנת מבחוץ שלא יתהוו הדינים ולא יתגברו וזהו קטנות ראשון וא"ז כ"כ מתגדלים בסוד יניקה שהם ה"י דהיינו ט' חדשי' של בינה וט' של תבונה ו' של הכולל סך הכל ך"ד חדשים שהם שנה שלישית שלימים של תבונה: והיו כשלים בסוד ימין ושמאל הוא סוד הלב הוא משם אהיה פשוט כפול משולש מרובע כזה א' א"ה אה"י אהי"ה והוא עולה דם ועתה תשיר ד' אותיות האחרונים שנמתקו כאשר חלב הרי שהדם נעשה חלב והנה הה"י יש לה ד' צורת וסי' דודי ד על ו' צורה א' כזה ה ד' על יו"ד מרה שני כזה ה ועולים כ"ד לצד ימין וכ"ד לצד שמאל עולים מ"ח תשיר שמונה הוא ד"ד השורש הכולל מימין ומשמאל היינו מן ב' דלתין מן ב"פ דודי וישאר חלב:

הג"ה פי' של כלילות השלישית שהם ו' פ' ט' והיינו כלולים:

הג"ה לזה נקרא יסוד ח"י מפני שיושב במעי אמא ח"י חדשים כמנין חי ודו"ק:

ונחזור לענין הראשון כשנכנס ז"א בבטן אמא הוברר מעט מהדינים ושם נחלקה הטפה של מל' לשנים מחציה מתכין ולמעלה לאה ומחציה מתכי' ולמטה רחל. ולהיות עלתה יש בה יותר דינים מברחל ר"ל שבלאה הדינין תקיפין ולכן הכ"ה של אמא שמאירה בה בסוד הארוכות שמתארכת כדי להכנים בתוך הז"א ומאיר ללאה ונעשה לה עיינין והיינו דכתיב ועיני לאה רכות ופירש ר' אפרים ככתוב בפי' הרמב"ע וכיבא ולא ידע מה נבא: ונחזור לענייננו שלהיות הדינין תקיפין הוצרכה אמא להניח אותה במעי' אחר לידת ז"א דהיינו אחר היניקה ארבעה ועשרים חדשים

הרכינה

הבינה מצאה את עצמה וחזרה ולקחה את ז"א עם רחל ונתקפלו ז"א ורחל בסוד ת"ת גו תלת . והחזירה
אותם למעי' וז"ס קטנות שני · וז"ש הרשב"י ע"ה בתר דאולידת לון הדרת ומתעברת מינייהו . ואישתאי
להון תריסר ירחי ואח"כ ילדה אותם בסוד גניעה והיינו דאמר הרשב"י ע"ה ואשתילו באתר אוחרא ובשתילו
הוצאת יצא לאה דבוק' עם ז"א דהיינו ראש' דראשו והוא שו'
קשר של תפילין ולמה נקרא הפרצוף הזה לאה ולא כך' **הג"ה** ושוד אפריון מפ' תרומה מרומז פה ·
בינה הוא לטעם שתי סיבות הא' בשביל שנחלקה נקודת
מל' ולאה היא חיבור של הנקודה ולהיות שהמלכות היא נקבה דהיינו כללות חצי הפרצוף של המל' שהוא
חב"ד וחצי חג"ת ולכן לאה (חסר)בינה ושיבה שני' להיות ששהתה כ"ד חדשים יותר מז"א במעי' האם והיתה
יושבת במל' של בינה א"כ לאה לעולם היא מל' והיינו חב"ד וחצי חג"ת ולזה יעקב אבינו ע"ה שהי' כולל
ז"א מראשו עד סופו ר"ל הב' פרצופין ממראה מתניו ולמעלה ישראל וממראה מתניו ולמטה יעקב לקח
שתיהן לאה ורחל כלומר כנגד הפרצוף ישראל היא לאה וכנגד הפרצוף יעקב היא רחל . : והראי' כשנקרא
ישרא' מיד מתה רחל והיינו דקאמר יעקב מתה עלי רחל כלומר בשיבה שאני נקרא ישראל מתה רחל · ונחזור
לענין ראשון שענין שבירת כלים היו לתיקון עולם ר"ל כדי שיהי' בעולם טוב ורע טוב לטוב ורע לרע פי'
שעץ הדעת טוב ורע שאמר הרשב"י ע"ה היא המל' בכ"מ היינו כשנשברו הכלים ומלא אתבטלית ומן אותו
ביטול הי' בסוד מים ר"ל הדינים שנתהוו אח"כ מהן הקליפות והיו סובבים המל' מכל צדדים . בסוד ים
אוקיינוס הסובב את הארץ ר"ל שזה ים אוקיינוס הוא מה שזכרנו בזוהר בפרק דלגיעותא קולטרא בקוטרא
סנפירוי בעדבוי פי' קולטרא חטטות ר"ל שהדינים כולם מקובלים כמו צרור א' בקוטרא פי' קשר אחד
סנפירוי ר"ל לאחר שנתפשט מעט מן הצרור הקשה יהי' בס"ד סנפיר שהוא מתפשט ואינו קשה . כ"כ ר"ל
שהיו הדינים סובבים ומקיפים ולא יכלו ליגע בה מפני שלא נשברה · ואחר שארך כפשט והיו רגליו
מגיעין עד כלים השבורים כשרמז לו א"ס ית' שיתקפל כאשר ידעת בסוד מים בכ"ס אז נדבקה מל' בסוד
ארי"ך הנזכר ורצתה לבלוע אלה הדינים כדי למתקן · הנה מלאת בענין השבירה רגלי תנינים על
המים כי מלת מי"ם רומזים ג' קליפות הנקראים תנינים כי קליפה ראשונה נוגה היא אות נון הבא אחר
מ"ם מן מלת מי"ם והקליפה שני' היא כלה ענן וילך נרמז באות ב' שהיא היו"ד שבמלת מי"ם ומ"ם אחרונה
הוא מתם אש מתלקחת שהיא . קליפה אחרונה ולא השתייא מלתא בשביל הקטרוג אבל מ"מ נשברה . כאשר
והיינו דאמר קרא שברת ראשי תנינים על המים כלומר שברת ראשי הדינים שהם בסוד תנינים על המים
כלומר קודם שנתגברו הי' להם גוף אלא בערס מיד כשהיו מקיפין את המל' שברת כח גבורותם בסוד
לענה ורוש שאלו ח"ו הי' להם בנין וגוף הוי משטטשי עלמא אבל מ"מ באותו השבירה הכח שלהם נתמתק
קצת בסוד הנקיבה שהיא כנגד המל' ר"ל נקבת מל' ומתקה מכל וכל · אבל מ"מ שרשה מן המים המלוחים
והוא הנקיבה שנתמלחה לצדיקים לע"ל · אבל הזכר הוא קשה וא"א למתקו · ומ"מ נסתרם
כלו' כבר ידעת שהדינים יש להם כח כמו זרע בתוכם וכשיוצא מהם הזרע הנז' נברא מהם כמה
אלפים דינים לזה סרס הזכר כדי שלא יצא בינת לפעוכם לעולם · והרין שזה הנקבה והזכר להיות
כשנסתרס שנמתקו מעט קושי הדינים שבו ונעשה בסוד סנפיר והיינו דקאמר הרשב"י ע"ה כנז' סנפירוי
בעדבוי פי' בגורלו ותיבת סנפיר עולה ת' כנגד ת' שקל כסף של אברהם . ר"ל
להוסיף כי ת' שנתן אברהם לעפרון שהוא רע עין בגי' ד' מאות ועפרן חסר הכי הוי שהי' כדי למתק זה
סנפיר

משפיע של זכר הנז' וקנה בו המערה ולזה כל מערות הצדיקים יש להם צור עכ"ז שהוא כתם והיה זכתו בפי'ן כנז' בשם ספרא דצניעותא כדי למתק ארסו של נחש :

ונחזור לענינינו שכנגד זה המשפיע שאמרנו שנתמתקת בעלייתו על המלכות בתוך הוד של א"א מהם יצא הותן ד' מאות עלמין דכסופין המזומנים לצדיקים כנז' בזוהר פ' בראשית בספרא דצניעותא פ"א דהיינו שהמל' נתפשטה בתוך הוד א"א ונתפשטה ליו"ד ספירות ולהיות שההוד הזה הוא נכלל בא"א וכבר ידעת שהחכמה נקרא רישא דאי"ן נכללת בסוד א"א בסוד עשרה הכף ובסוד ודבק באשתו והיו לבשר אחד ואין המתפשט בתוך אריך הוא בסוד שם ע"ב שיש בו ד' יודי"ן וקצה הד' יודי"ן הם סוד ד' מאות עלמין ונקראין דכסופין להיות שבכאן ר"ל במצב הזה היה הקטרוג שנכספה המל' שיהי' לה כתר והיא היתה סיבתם ולכן נקראין עלמין דכסופין :

וצאל"ד דאמא כדי למתק פרצוף ז"א ולעשות לו ולנוקבא כתרים החמשה חסדים לו והחמשה גבו' לנוקבא בזה האופן שהחמשה חסדים הם נכללים באמא בנהי"ם ואח"כ ביסוד היא כוללת אותה ביסוד שלה · שכבר ידעת שהיסוד שלה קצר וז"א מכוסה ביסוד שלה עד שליש ת"ת שלו ואמא כשנתנה עתה חסדים לז"א היא נותנה אותם מכוסה ביסוד שלה ונתנה אותם יחד החסדים והגבורות מעורבים לדעת של ז"א והדעת של ז"א מחלק החסדים באיברי ז"א וגם הגבורות כאשר תדע · וזהו שאמר הכתוב ובדעת חדרים ימלאו כנז' וזהו הדעת נותן חסד א' שלם לחסד ז"א וחסד א' שלם לגבורות ז"א וחסד א' כת"ת ז"א ות"ת ז"א מכניסם השליש ביסוד אמא לכן צריך שליש של חסד שליש שלם למלאות אותו וכשארו ב' שלישים של ת"ת ז"א בלי חסד ומאלו הב' שלישים הנשאר מחסד · שליש מהם די למלאות הב' שלישים המגולים בת"ת ז"א מפני שהאור בהיותה מגולה מתראה :

וצאל"ד שכל מה שמתגלה משפע שני שלישי מכוסים שליש וזה שליש בלי קצהו מאחורי ז"א ונעשה כתר לנוקבא ר"ל זה החסד הוא שם מ"ה ושליש מזה השם הוא שם י"ה לקח הז"א היו"ד לכתר שלו והה' שהוא שליש לכתר נוקבא כאשר נבאר ונמצא עתה שנשאר לנו שני חסדים שלימים · וכבר ידעת שיש לנ"א די למלאות כל הג' שלישים של מדתו בשליש וחצי ואח"כ נשאר שלי' וחצי מחס' שנכללה ושלי' וחצי מחס' של הוד וזהו השליש וחצי מחסד העודף מכל ז"א נעשה ממנו קו ימין של נוקב' ר"ל חצי שליש ראשון של חסד נעשה ממנו חכמה של נוקבא ומחצי השליש שני נעשה חסד של נוקבא ומחצי שליש הג' נעשה נצח ובין משליש וחצי הנשאר נעשה קו השמאל ר"ל מחצי שליש הראשון בינה ומחצי שליש השני גבורה ומחצי שליש הג' הוד כשאר עתה היסוד שלה רק יתום אותו · וכבר ידעת שכשנותנים החסדים והגבורות לז"א לדעת ז"א החסדים והגבורות יורדים עד יסוד ז"א שם מתחברים ר"ל כל החסדים והגבורות ומתעכבים שם ומתרבה אורם ומזה נתמלא יסוד של ז"א מהארתם ואינם מוצאים מקום לצאת לחוץ אור החוזר הוא דין ואז חוזרים בסוד אור מקיף מבחוץ ועולה עד החזה שבתוך ז"א היוצא והמפולש לראש נוקבא ואותו האור הנכנס בראש נוקבא נעשה ממנו דעת של נוקבא · ודע כשאלו החסדים עלו בסוד אור מקיף כאשר אמרנו עתה די לזרועות ולת"ת ז"א חצי חסד נמצא שעודף ה' חצאי חסדים מזה אור המקיף ב' מדות וחצי אלו חזרו למעלה להיות חכמה בינה דעת לז"א נמצא חסד א' שלם לחכמה שלו והחסד א' שלם לבינה שלו · וא"ת הלא כבר הוא המחלק הקושיא היא תשובתה כלומר להיות שקודם בירידה היו כל ה' חסדים כלולים בדעת והארתה בתוכן ולכך די לו בחצי' :

ולאל"ד שכל הה' והג' ושליש מתגברים יחד ונכנס בתוך יסוד של ז"א הנז' ומתמתקים ג' גבו' ושליש פחות וג' גבורות הנמתקים הם ג' הויו"ת שעולים ע"ח ושליש הפחות מעט עולה ז' עם ע"ח עולה מילה וכשהמוהל יכוין בענין המילה שהוא מגלה הערלה ומתמתק הג"ג ושליש פחות מעט כמו שאמרנו אז מתגלה שם אלהים מלא ביודי"ן כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם הוא ש"ין עולה כמספר ערלה וה' של מעלה (פ"א שלא עלה) הוא כנגד ה' אותיות של שם אלהים אז יכוין כשנחתך הערלה ונהפך הדין של שם אלהים ולהיות רחמים במילוי יודי"ן והיינו הגבו' שהיו בסוד אלהי"ם שעולה כמנין מילה עם הכולל ונהפכו ונעשו כמנין מילה והיינו שם של מלפן ר"ל שם אלהים מלא יודי"ן בגי' רחמים וכמנין מלפ"ן שהם רחמים גמורים · וכבר ידעת שמלת פריעה אותיות פרעה ואותיות העורף שפרעה לוקח הג' דינים שהם ג' ווידין שבעורף שכל א' מהם כנגד אלהים וג' אלהים עולה פרע"ה ועולה כמנין גרו"ן והוא כנגד

הג"ה ומה שיש להתבונן בדרוש הזה באמרו וכבר ידעת שמלת פרעה הוא אותיות פ"ר ע"ה ואותיות העורף שפרעה לקח ג' דינין שהם ג' ווידין שבעורף שכ"א מהם כנגד אלקים וג"פ אלקים עולה פרעה · תמי' הוא איך נמלא שיעלה ג"פ אלקים העולה מספר חרן · יהי' במספר השוה של מספר פרעה שהוא יותר מספר ל"ז ולכן נאמר כי אלו הג' גבורות הנאמרים שעולים כמספר הר"ן הם מן שכ"ה דינים דהיינו ש"ך כמנין לד' אלקים מלד י' עיקר של חכמה שיש בכל א' מהם ל"ב דינין והיינו ש"ך וכאשר הדינים בא אל ה"ג הם שכ"ה והם מלד העיקרים ונמלא כי כל הג' גבו' דהיינו ג"פ אלקי' יש להם כח של ל"ב מן ל"ב אלקים שאמרנו והיינו ג"פ אלקים וג"פ ל"ב והכולל עולה מספר פרעה ודוק · ואמרו ועולה כמנין גרו"ן ר"ל בחי' ג"פ אלהי"ם בלי יהוד ל"ב הדינים של ל"ב אלהי"ם עולים כמנין גרו"ן וא' היתר ודי למבין ·

הג' ווידין שהוא קשה מכלן וזה רמז כחד גרוכ"י · ולכן מי שעושה ברית מילה על זאת הכוונה קים לן שלא במהרה יהלה ע"כ מלאתי וכן שמעתי פא"פ · הכסירה שדרשו רז"ל בילירת אדם וחוה וסודה הוא שמתחילה הי' ז"א ונוק' אחור באחור כי היו הה"ח משפיעים בו ובה וכן הה"ג היו בו ובה ונתקבלו הדינים לה ולו בימינו והיו אחור באחור כדי שלא יהי' התדבקות לקליפות בהם כלל והי' הזיוג בסוד רוק ברוח כי השכינה מקבלת רוחה מגה"י דדוכרא דאיכון ילירה שבו והוא מדת הג"ר שקומתה לא היתה עולה יותר מזה השיעור באותה שעה והיא לית לה מגרמה כלום אלא מה שמקבל' ממנו א"כ גם היא שעורה אז בסוד רוה כמותו ושם הוא סוד טוב ורע והנה אז הי' הרע נכנס באמלע והטוב שבשניהם מאיד לכאן ולכאן וגם זה להם רוחא ברוחא דלעילא דאו"א דכתיב בה ישקנ"י אמנם בזמן שהריעו' יהיו משלימים זיווגם וגם היא תתייחד פב"פ אז הד"ו ד"י יתייהדו עכ"ל · סליק בע"ה אל בורא עולם :

למוהר"ר ישראל סרוג

ראשונה הא"ס ית' מקיף כל העולמות וגם מוקף מהם נמתלבש בתוכם עד סוף עולם האצילות ואינו נוגע ודבק זולתו באצי' לבד ולא בבי"ע אבל בבחי' מקיף הוא נוגע ולכן משם ולמטה הוא משתנה מהותם ונקרא בי"ע אך בבחי' מקיף הוא נוגע בכל אחד מבי"ע ותחלה כשנאצל ממנו באצי' באמצעית אדם קדמון ובבחי' היותו שני אל א"ס נקרא אדם דבריאה עם שהוא קודש אצילות וזה האדם כולל ד"ס וכולם נקרא א"ס בערך עולם האצילות שלמטה ממנו וזה האדם נרמז בקוצו של יו"ד ההוי"ה כי הוא בחי' כתר של כללות כל העולמות והא"ס בכח התלבשותו בחכמת א"ק הוא האציל תחתיו עולם האצי' וז"ש כולם בחכמה עשית והבן • והחכמה הזאת נתלבשה במל' א"ק וזה המל' ירדה ונתלבשה בי' כפי' תוך כפי' עולם האצי' והי' זה לקשר א"ק בעולם האצילות ועד"ז בכל עולם ועולם כמו שנבאר וראש זה המל' שהם ג"ר שבה נשארו במקומם והז"ת גופה דילה ז' ימי בראשית הם נתלבשים בי"ם דאצי' וזו הבחי' נקרא עתיק יומין שהם ז' ימים העתיקים ממל' א"ק והז' נחלקים בי"ם כי הראשונה כלולה מג' עד היכל קודש קדשים כנודע שכולל ג' וזה העתיק נעשה כשמה לא"א הוא כתר האצי' וגם הוא מתפשט בי"ם אחרים דאצילות ואור א"ס תוך העתיק וחו"ב דאצי' מלבישין את א"א הנקרא ע"ק הז' תחתונים שלו בדעת הנ"ל ונוק' או"א וז"א שהוא ו' ספי' וקצות האצי' מלבישין את או"א ז' תחתונים שלהם וכל ק"ה הוא נורת והם ו"ק ופ"ו הם אלה ובהם מתלבש הבינה הנקרא מ"י ונעשה אלקים מי' ברא אלה ונוק' דז"א הוא מל' דאצילות מלבשת את ז"א ז"ת שלו בסוד נקבה תסובב גבר ובעת הזיוג חוזרת אליו פב"פ נגדי בזה • הרי כשנערך בידיעה יתירה נמצא היות כל קומת המל' שיעור ספי' א' בלבד בערך עולם האצי' וז"א יהי' ו"ק של כל הכללים עם שהוא בעצמו י"ם ואו"א גבוהים ממנו וראש יכתר גבוה מעליהם • אמנם רגלי כולם שוים עד סוף האצי' רגלי עתיק ורגלי א"א ורגלי או"א ז"א ורגלי נוק' כולם שוים למטה אך נתפרדו בראש זה למעלה מזה באופן כי הין כולם בלבושים זה מלביש לזה וזה מלביש לזה והעתיקא שהיא מל' דא"ק ובתוכה הכמות דא"ק בסוד ה' בחכמה יסד ארץ ובתוכה הא"ס עצמו כל אלו מתלבשים תוך האצי' • כי אין ניכר בכל א' מהם אלא הראש אבל גופים מתלבשים אלו תוך אלו ואינם נכרים • והנה כל הי"ם דאצי' נחלקו לה' פרצופין בת"ר חכמ"ה בינ"ה ז"א ונוק' וכל אחד כלול מרמ"ח איברים גמורים וגם בחי' ד' אותיות הוי"ה הכוללת עולם האצי' לבדו ועם קוצה של יו"ד הם ה' פרצופין אבל בערך ההוי"ה הכוללת כל העולמות כנ"ל נמצא כי א"ק קוצו של יו"ד והי"ם דאצילות הם יו"ד של הוי"ה הנרמזת בחכמה והיא באצי' כנודע ואח"ז כשלם הארת והתלבשות הא"ס בבחי' פנימיות כנ"ל ואז נתעבה האור ונעשה שם מסך ודרך המסך ירדה מל' דאצי' ז"ת שבה והיתה ראש לשועלים י"ם דבריאה וכל זה אחרי התעבותם והתלבשותם דרך המסך הנז' • וגם בינה דאצי' מתלבשת אורה בז"ת דמל' דאצי' וירדה דרך המסך ונתלבשה

קיצור עולם התיקון למוהורר ישראל סרוג

ונתלבשה בי"ס דבריאה וז"ס בינה מקננת בבריאה ואלו הז"ת מל' נתהוו לעתיק יומין דבריאה ונתלבשו בא"א דבריאה על סדר הנז' בעולם האצי' וגם הוא ה' פרצופין דבריאה וכולם בחי' ה' דהוי"ה הכוללת כל העולמות ואח"ז נפרס מסך ב' ויורדים ז"ת דמל' בריאה ובתוכה מתלבש אור ו"ק דז"א דבריאה ונתהוה אל בחי' עתיק יומין דיצירה וז"ס וז"א ונוק' ביצירה וזה העתיק מתלבש תוך א"א דיצירה וכו' וע"ד הנז' בבריאה גם הוא ה' פרצופין דיצירה וכולם ו' דהוי"ה הכולל כל העולמות ואחר ז"ת דמל' דיצירה היא לבדה מתלבשת תוך א"א דעשיה וגם זה ע"י מסך ג' שבין יצירה לעשיה וז"ס מלכות מקננת באופן ונקרא עתיק יומין דעשי' ומתלבשת תוך אריך דעשיה והכל על דרך הנז' ביצירה וגם הם ה' פרצופים וכולם ה' בחי' ה' התחתונה דהוי"ה הכוללת כל העולמות׃ ואמנם דע כי כל בחי' הה' פרצופים שבכל עולם דאבי"ע הנ"ל הנה כל אחד כולל רמ"ח איברים ושס"ה גידי"ן סליק :

על ידי המסדר אותיות העוסק במלאכת הקודש באמונה כ"ה **יצחק** במוהרר **יששכר בער** סג"ל נע"מ מק"ק קארעץ :

ועל ידי המסדר אותיות העוסק במלאכת הקודש באמונה הכהור **אהרן** במוהרר **שמשון** זעליג יצ"ו מק"ק אלעקסינץ

על ידי העוסק במכבש הדפוס במלאכת הקודש באמונה כ"ה **מרדכי** במוהרר **יעקב** ז"ל מק"ק אלעקסניץ הסמוך לק"ק בראד ולע"ע עוסק בק"ק קארעץ :

ועל ידי העוסק במכבש הדפוס במלאכת הקודש באמונה כ"ה **יוחנן** בהקדוש הרר **שלמה** הי"ד ז"ל מק"ק פאוולטש